

48 Perşembe

Gülbank ve Sohbet

Remzi Kaptan

48 Perşembe

Gülbank ve Sohbet

Remzi Kaptan

Remzi Kaptan, 1976 yılında dünyaya geldi.

Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra terciğini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereğı olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: remzi.kaptan@yahoo.com

İçindekiler

Giriş

1. Cem
2. Bilinmek ve İşitilmek
3. En Kötü Durumlara ve Olumsuz Sonuçlara Hazırlıklı Olmak
4. İnançımız Gücümüzdür
5. Kemalet Yolunda Sabir Etmek, Riza Göstermek ve Şükür Sahibi Olmak Gerekıyor
6. Ölen Tendir Can Ölmez
7. Evrenin Sonsuzluğu ve Kemalet
8. Esas Olan Sevgi, Barış, Kardeşliktir
9. Hakka Teslimiyet
10. Mutluluk Ne İle Ölçülüyor?
11. Alevilik Yoluna Hizmet Etmek
12. Ölüm Karşısında Davranış
13. Hayat Yaşanmaya Değer
14. Maddiyat İnsan İçin Esas Olmamalıdır
15. Eline, Beline, Diline Sahip Ol İlkeleri
16. Sıkıntılar ve Sorunlar Ebediyen Sürmez
17. Ölümden Kim Korkar

18. **Alevilerin Cemleri Tiyatro Oyunu Değildir**
19. **İnanmaya İhtiyaç**
20. **Ya Hızır**
21. **Ölmeden Önce Ölmek**
22. **Alevi İnancında Delili Uyandırmak ve
Günümüzdeki Uygulanması**
23. **Alevilerde/Alevilikte Bireysel İbadet**
24. **Bilinmek, Anlaşılmak, Gerçekleşmek, Var Olmak**
25. **Umut ve Sabır**
26. **Cem İbadetinin Ayrıcalığı**
27. **Lokma**
28. **Bizim Semahımız İlahi Bir Aştır**
29. **Rızalık**
30. **Erenlerin Cemini Nasıl Anlatmalı**
31. **Tövbe Günahlarımıza Estağfurullah**
32. **Yüzüm Yerde, Özüm Darda, Meydandayım**
33. **Güvenmek**
34. **Yalansız Yaşamak**
35. **İnanığımız Allah**
36. **Şükür Sahibi Olmak**
37. **İnsana Yakışan Civanmert Olmaktır**
38. **Rıza Şehri**

39. **Kurban Bayramı İnsanlığın Kurtuluş Bayramıdır**
40. **Günümüz Şartlarında Musahiplik**
41. **Alevilik İnsanı Anlamalı Yaşama Götüren Yoldur**
42. **İnsan olmak**
43. **Yunus Emre'yi Tefekkür Etmek**
44. **Hizmet Edelim Gerçeğe**
45. **Annenin ve Anneliğin Kutsallığı/Modern Zamanlarda Annelik**
46. **Evlad Sahibi Olmanın Onuru ve Sorumluluğu**
47. **Güzelliklerin Toplamı**
48. **Mazlum Hüseyin**

Giriş

Asıl olarak yılın her haftası bu yola bağlı erenler perşembe günleri oruç tutar ve ardından cem ibadetini yaparlardı. Başka inançların ahkamıyla karıştırılmasın diyede yılın 4 haftası tutmazlardı. Bu nedenle bu ibadetin adı 48 perşembedir.

Günümüz itibarıyla 48 perşembe orucu tutanlar azalmıştır. Ancak buna karşın her perşembe akşamı canlar bir araya gelip cem oluyoruz. Birlikte dua ediyor, delili uyandırıyor, Ehlibeyte bağlılığımızı yeniliyor, lokmalarımızı paylaşıyor, razı olmuş ve razı etmiş olarak gönül rahatlığıyla evimize gidiyoruz.

Her perşembeyi cumaya bağlayan gece ibadet etmek, cem tutmak, delili uyandırıp tüm kirliliklere süpürgeyi çalmak, yaşamın sebebi ve devamı niteliğinde sakanın suyu canlarla paylaşması... Yani bir bütün halinde cem meydanında özümüzü dara çekip diğer canlarla yek can olup ölmeden önce ölmüş olarak ibadetimizi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Ne yazık ki bilinen nedenlerden dolayı canlar her perşembe cemevlerin de bir araya gelemiyor, her yerde cem ibadeti gerçekleşmiyor.

İşte bizler bu çalışmayı, 'üç can bir cem' ilkesiyle imkanı olmayan canların kendi evlerinde de ibadet etmelerine yardımcı olmak maksadıyla hazırladık.

Bir kaç can birlikte veya ailemizle veyahut tek başımıza her perşembe akşamı ibadetimizi yapabiliriz.

İbadet ederken bu çalışmamız gülbank ve sohbet konuları anlamında bazı canlarımıza yardımcı olabilir, yol gösterebilir.

Burada yer alan sohbet konuları ve gülbanklar bu çalışma için özel olarak hazırlanmıştır ve yazarın özel gülbanklarıdır. Dileyen canlarımız kendi gülbanklarını ve kendi özel sohbetlerini bu sohbetlere ekleyebilirler.

Burada esas olan samimiyet, içtenlik, ikrar, yola bağlılıktır.

Cem olan, delili uyandıran, lokmalarını paylaşan cümle canların dilde dilekleri, gönülde muratları kabul olsun.

Hak bu canların emeklerini zayi etmesin, onları kötülerle yaren kılmasın.

Gerçekler demine eyvallah.

Cem

Cem, Alevilerin toplu halde yaptıkları ibadetin adıdır.

Kavram olarak Cem Arapça bir kelime olup toplanma, birikme, bir araya gelme manasına gelmektedir.

Cem'in kaynağı **Kırklar Cem'idir.**

Cem ibadetini diğer inançlardaki ibadetlerden farklı kılan en önemli unsur; Cem de bulunanların aynı zamanda toplumda hesap vermekle yükümlü olmalarıdır. Cem de bulunanlar bir birlerinden **Razı Olmak** zorundalar.

Cem de bulunan bir kişi başka bir kişiye dargınsa, bu iki kişinin dargınlıkları giderilmeden, barışmaları sağlanmadan Cem'e başlanmaz.

Alevilerin toplu anlamda temel ibadeti olan Cem, bir **DEDE**'nin gözetiminde, önderliğinde yerine getirilir.

Cem ibadetine katil, hırsız, yolsuz, düşkün kimseler giremez.

Cem ibadetini kısa bir şekilde tanımlamak mümkün değil. Bu anlamda Cem'in ne olduğunu ve nasıl uygulandığını tam manasıyla kavramak için en yakındaki Cem evine gidip bilgilenmek gerekiyor.

Buraya kadar cem hakkında genel bilgiler verdik. Cemin anlam ve öneminin kavranılması için biraz daha detaylandırmak gerekiyor.

Son yüz yıldır kendinden mahrum kalan dimağların tekrar öze dönüşlerinin en esaslı yolu cemlerden, cem olmaktan geçer. Toplumsal düzenin ve bireysel iç huzurun yolu, yani kendisiyle, doğayla ve çevresi ile barışık bir kişilik olabilmenin

yolu; yüz yılların ötesinden süzülüp gelen değerlerle buluşmaktan geçer.

Belki tam manasıyla günümüz cemleri o olması gereken nurani atmosferlerin hakim olduğu boyutları, asırlardır cemlerden uzak kalanlara yansıtmıyordur. Bir çok yönüyle –pratik manada- eksiklikler, yetmezlikler olabilir. Bütün bu eksiklikler, yetmezlikler, praktize edenlerin ham ervahlıkları, bilinç bulanıklığı cemleri gerçek amacından daha az işlevli hale getiriyor olabilir. **Bütün bu olumsuz diyebileceğimiz pratik durumlar cemlerin anlam ve öneminden bir eksilme meydana getirmiyor.**

Her şeye çok çabuk bir şekilde ulaşıp tüketildiği bu zamanlarda, cemde aynı şekilde yaklaşanlar bir menzil almazlar.

Pratikte bazı yetmezlikler yaşanıyor. Ancak bütün olumsuzluklara rağmen samimiyetle cem olmak isteyen, ikrarına sadık olanların kısa sürede cemin gerçek mana ve anlamını kavrayacaklarına, daha doğrusu cemi yaşayacaklarına şüphe yok. Ancak ihlaslı olmayan, şüpheli yaklaşan, cem meydanına bütün kötü duygu ve düşüncelerden arınmamış olarak gelenler için cem meydanı bir dar meydanı olacaktır.

Cem girerken ilk samimiyet sınavı girişte başlar. Cem meydanının kapısına niyaz edilir. Eşiğe basılmadan meydana varılır. Bunlardan önce ceme gelirken bütün art niyet ve ön yargılardan arınmış olarak, sadece bilinç yoluyla değil, aynı zamanda duygu yoluyla da, sezgisel olarak da cem yaşanılmaya çalışılır.

Cemden, semahtan, lokmadan, ferraştan, gülbanktan, gözcüden, ikrardan, 4 kapı 40 makamdan, deyiş ve duazdan,
10

musahiplikten, çerağdan, dededen... ve daha nice sır içinde sırdan, yol içinden yoldan bihaber olan bilinç ve duyguların cemi basite almamaları gerekiyor. Eğer çok ucuz ve basit şekilde bir yaklaşım gösterilirse, bir tiyatro seyrederek gibi yaklaşılsa; o vakit asırlardır insanları ve insanlığı cemden mahrum bırakmak isteyen yezitlerin amaçları gerçekleşmiş olur.

Cem; huzuru arayanların, düzeni mükemmel şekilde kurup kurumlaştırmak isteyenlerin, kendini bilmek isteyenlerin, arınıp aklanmak isteyenlerin, ölüp yeniden doğmak isteyenlerin, sırrı hakikate ermek isteyenlerin, var olmak için yok olmayı göze alanların, semah dönüp gökyüzüne ağanların... dır.

Cem, ikrar verip ikrarına sadık olanlarıdır.

Dara durmaktır cem, Mansur misali.

Aşkınlığın, yüceliğin yaşandığı, yaşatıldığı meydana cem meydanı. Eğrinin düz olduğu, yalanın yersiz olduğu, Hakkın ve can`ın esas olduğu, bir olduğu meydana cem meydanı.

Cem; mükemmelliğe, insanı, İnsani Kamil olmaya götüren yoldur.

Bismişah, Allah Allah.

Akşamlar hayır ola, hayırlar feth ola, şerler def ola, demler daim, Cemler kaim ola.

Hazır-gaip, zahir-batın cem erenlerinin nuru cemalları aşk ola.

Ehlibeytin, Üçlerin, Beşlerin, Yedilerin, Oniki İmamların, Ondört Masum Pakların, Onyeddi Kemerbestlerin, Kırkların, cümle erenlerin katarından, didarından ayırmaya.

Her dilde bir dilek, her gönülde bir murat vardır. İnandığımız, güvendiğimiz yüce Yaradan, dilde dileklerimizi, gönülde muratlarımızı vere.

Allah, namerde-merde muhtaç eylemeye.

Duvarımızdan taş, gözlerimizden yaş dökmeye.

Genç yaşta ölüm, ihtiyarlıkta zulüm vermeye.

Hak evimizin, toplumumuzun ağız tatlılığını bozmaya.

Huzur vere, dertlerimize derman, hastalarımıza şifa, borçlarımıza eda nasip eyleye.

Yolumuzu yolsuza, yüzümüzü nursuza uğratmaya.

Gökten hayırlı rahmetler, yerden hayırlı bereketler; ana-babasına, toplumuna hayırlı evlatlar vere.

On sekiz bin alemlerle mümin, Müslim cümle kardeşlerimizi Muhammed- Ali gülbangından mahrum eylemeye.

Çağırduğumuzda, bunaldığımızda Hızır yoldaşımız; Şah-ı Merdan Ali kardaşımız, Hünkar Hacı Bektaş Veli de haldaşımız ola.

Duası bizden, kabulü Allah'tan ola.

Gerçekler demine, evliya keremine, gönüller birliğiyle gerçeğe Hû diyelim.

Bilinmek ve İşıtilmek

Duanın ibadetin özü olduğu gerçeği herkesin malumudur. Bu gerçek bundan önceki asırlarda varlığını koruduğu gibi gelecek çağlarda da varlığını koruyacaktır.

Günümüz insanı bir çok biçimsel ibadeti yapmamakla beraber dua etmeye devam ediyor. Bu manada dinlerin toplu ibadetlerine iştirak azalırken, bireysel olarak yapılan dualarda bir azalma görülüyor. Aksine fertler modern yaşamın sıkıntılarına ve getirdiği sorunlara karşı duaya ihtiyaç duyuyorlar.

Bu tespitlerden yola çıkarak şu soruları soralım ve birlikte cevap bulmaya çalışalım:

Dua nedir?

İnsanlar neden dua ediyor?

Dua gerçekten kabul olunmakta mıdır?

Dua eden kişi bunun karşılığını elle tutulur bir şekilde almakta mıdır?

Dua nedir?

En basit tanımıyla dua, yaratan Allah ile insan arasında oluşan bir iletişimidir. İbadetinde özü olan dua yaratana insanın isteklerini, tövbesini, dileklerini iletmesidir. Bu görünen, zahiri yandır. Aynı zamanda dua kendi iç benliğine yönelik ve yaratana yakarmasıyla bu benlikte oluşmuş olan olumsuzlukların giderilmesidir de.

İnsanlar neden dua ediyor?

İnsanlar birden fazla sebepten dolayı dua ediyorlar. Ancak her durumda dua aslında bir talep ve yöneliş içeriyor. Dua eden kişi bilinmek ve işitilmek isteniyor. Kendi faniliğinin bilincinde olarak yaratıcı iradeye başvuruyor.

Dua gerçekten kabul olunmakta mıdır?

Dua eden insan onun kabul olacağına inandığı için dua ediyor. Kabul olunmayacağına inandığı zaman zaten dua etmeyi bırakır. Duayı mümkün kılan kabul olunacağına olan inançtır.

Bazı şartlar yerine getirildiğinde duanın kabul olmaması düşünülemez. Dinlerin temelinde bu inanç vardır. Bütün önemli dinler gerekli şartlarda dua edildiğinde bunun mutlaka gerçekleşeceğini vaaz ederler. Bu şartların başında tam bir teslimiyet, yaratıcı iradeye bağlılık, samimiyet ve daha benzer davranış ve düşünüş şekilleri geliyor.

Dua eden kişi bunun karşılığını elle tutulur bir şekilde almakta mıdır?

Dua yaratıcı ile bir iletişimdir. Yaratıcıyla iletişime geçen kişi belli bir zamandan sonra içsel bir değişime uğrar. Bu içsel değişim süreç içerisinde dışa vurarak düşünce, duygu ve davranışlara yansır.

Sorulara kısaca böyle cevaplar verdikten sonra sohbetimizi biraz daha detaylandıralım.

İstemek, talepte bulunmak ve böylece işitilmek, bilinmek.

Geçmiş çağlarda olduğu gibi modern zaman insanların, post modern zaman insanların, sorunlarında, sıkıntılarında, çıkmazlarında, güvensizliklerinde, arayışlarında ve daha başka şeylerinde duaya ihtiyaç duyuluyor. Bunlara ek olarak bir

başka boyut da varoluş ile ilgili sorularda veya arayışlarda duanın katkılarıdır.

Dua önemli ve etkilidir. İnsanın duygularında, algılarında, hislerinde, düşüncelerinde etki ve değişim yapıyor. Bu değişim hayatın her alanında yansımaları bulmaktadır. İnsanın yalnız olmadığı, her şart ve koşul altında yüce bir Yaratıcı olduğu ve insanın bu yaratıcıyla her daim birlikte olduğu hissi, düşüncesi herkesi olmasa bile çokça insanı motive ediyor. Bu motivasyonun insan kişiliği üzerinde önemli bir etkisi vardır. Bu motivasyon ile kişi daha bir canlı, daha bir istekli, öz güven sahibi olabiliyor.

Bizleri ve şu sonsuz, sınırsız alemleri yaratan bir Yaradan var. O Yaradan her dem bizimledir. Bizlere şah damarımızdan daha yakındır. Bizi biliyor ve işliyor. Her şeye gücü yeten odur. Esirgeyen ve bağışlayandır. Rahman ve rahim olandır. Merhameti sınırsız olandır. Ona inanıyor, güveniyor ve bütün benliğimizle teslim oluyoruz.

Bismişah Allah Allah

Vakitler hayır ola

Hayırlar feth ola

Cümle kötülükler def ola

İnanan gönüller şad u abat ola

Yerlerin, göklerin ve cümle alemlerin Yaratıcısı

Sana inanıyor, sana sığınıyor, yalnızca senden medet umuyoruz.

Yolumuzu yolsuza, işimizi arsızla düşürme

Sonsuz denizinde temiz bir damla olmaktır arzumuz

Bizi dergahından mahrum eyleme

Bizi, ailemizi, dostlarımızı ve cümle insanları doğruluktan ayırma

Dilde dileklerimizi, gönülde muratlarımızı hasıl eyle

Sana inandık, Sana sığındık, yalnızca Senden medet umanlarız

Rahmetini ve bereketini bizden esirgeme

Gerçeğe Hü

En Kötü Durumlara ve Olumsuz Sonuçlara Hazırlıklı Olmak

On yıl sonra maddi ve manevi olarak hangi aşamada olacağımızı biliyor muyuz? Bırakalım on yıl sonrasını yarınımızın planladığımız gibi olacağının zerre kadar garantisi var mı?

Hayır, yok. Üç dakika sonrasının bile nasıl olacağının bir garantisi yok. Yaşamımızda olumlu ve olumsuz her an her şey olabilir.

Yaşamımızda her an her şey oluyor da.

Bazı şeylerin sonuçlarını daha yakıcı yaşıyoruz, bazılarını daha az hissediyoruz, bazıları direkt olarak mevcut yaşamımızı alt üst ederken bazıları da daha az etkili oluyor.

Sonuçta yaşamımızda bizlerin iradesi, çabası, gayreti, çalışması dışında pek çok şeyler gelişmekte, yaşamımıza yön verip bizlerin ruh, duygu, düşünce alanlarını şekillendirmektedir.

Keşke hayat istediğimiz, planladığımız, arzu ettiğimiz gibi akıp gitse. Keşke şu kısacak ömürde gülümsemelerimiz daim, sevinçlerimiz sonsuz, kahkahalarımız volümlü, dostluklarımız ebedi, ayrılıklar kavuşmalı olsa...

Keşke hüznlerimiz anlık olsa, acılarımızın izleri silinse, kederimiz sevincin yanında deryada damla olsa...

Kısacası hayat anlam ve mutluluk dolu olsa.

Oysa öyle olmuyor. Kaygılar, kederler, yenilgiler, çaresizlikten sıkılan yumruklar, kendini ifade edememenin sonucu kenetleninceye kadar sıkılan dişler, anlayışsılıklar, parasızlık,

ötelenmişlik, kendi yurdunda gurbetlik ve daha sayılmayacak nice nice olumsuzluklar...

Bütün bunlar hayatın bir gerçeği. Kabul etmek istemsek de her an yaşamakta olduğumuz, her an yaşamakla karşı karşıya olduğumuz acıtıcı gerçekler.

Peki ne yapacağız? Nasıl bütün bu kaygılarla, yenilgilerle, ayrılıklarla, anlayışsızlıklarla, parasızlıkla mücadele edeceğiz?

Şüphesiz ki her şeyin bir çaresi vardır. Yoksa bile mutlak bir yerlerden ne edip bir çare bulup üretmek gerekiyor. Çünkü yaşam değerli, yaşam güzel.

Yaşam, yaşanması gerektir.

Ne yapacağız? İlk başta yapmamız gereken hayatın gerçeklerini kabul etmemizdir. Yok sayamayız bu gerçekliği. İnkâr etsek, yok saysak bile yok olunmuyor bu acıtıcı gerçekler. Onun için her an her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor.

En çok neden korkuyoruz? Mesele gecenin bir yarısı telefonumuz uğursuz bir şekilde çalabilir ve biz güzelim uykumuzdan ağlayan bir ses ile uyandırılabiliriz.

Belki en sevdiğimizi, oğlumuzu-kızımızı, annemizi-babamızı, eşimizi, dostumuzu kaybetmişizdir. Bu durum herhalde insanı en çok yaralayan, çaresiz bırakan durumların başında geliyor. Yani bir yakınımızı, amansız ve zamansız bir şekilde kaybetmemiz demek bizler için o an yıkımların en büyüğüdür. Dilimizin tutulduğu, yüreğimizin ağzımıza geldiği, ellerimizin tutmadığı, ayaklarımızın bir adım dahi atacak gücü bulamadığı, beynimizin kilitletiği bir durma halidir; dünyanın ve onunla beraber her şeyin durduğu bir zamandır o an.

Gerçekleri kabullenmeliyiz. Zorda olsa bunu kabullenmek bizlerin yararına olan bir davranış ve düşüncedir.

Bizler elbette uğracağız. Her gün, her an daha iyisini, daha güzelini, daha doğrusunu oluşturabilmek için elimizden geleni yapacağız. Gayret göstereceğiz, kafa ve yürek yoracağız ve bunların sonucunda mümkün mertebe anlamlı, huzurlu, mutluluk dolu bir yaşamın sahibi olacağız. Diğer yandan bazı durumlarda da, yani çabamızın, gayretimizin, fikrimizin, davranışımızın yetmediği, çare olmadığı durumlarda -ölüm gibi-, bizden daha büyük bir iradenin var olduğuna inanarak tevekkül içinde sabır edeceğiz.

Bazılarımızda öyle bir hale geliyor ki kaygılar, evhamlar ve benzer haller, o hallerden dolayı bile bazen yaşam bize dar gelebiliyor.

Korkuyoruz. “Ya çocuklarımızın başına bir şey gelirse, ya şu kötülükler meydana gelirse, ya şunu şunu kaybedersem ne yaparım, ya şurada şu olmazsa ben ne yaparım” gibi nice nice yüreğimizi ve beynimizi kemiren ve bizlerin yaşamdan alması gereken güzellikleri almamıza engel olan nice nice kaygılar...

Onun için her an her şey olabilir ve bu olacakları da bizlerin önleme imkanı ne yazık ki yok. Öyleyse inanarak ve tevekkül göstererek bazı olumsuzlukları aşabiliriz.

Kendimize sıkıntı ve eziyet etmemizin bir anlamı var mı?

Bazen ne yapsak da, etsek de boş. Olacak olan bir şekilde yine oluyor. Bize düşen elimizden geleni yapmak, irademiz dahilinde olan ne varsa yerine getirmek ve bunun sonucunda gönül rahatlığı ve huzuruyla başımızı yastığa koyup dışımızdaki yüce iradeye niyaz eylemektir.

Dünya, bizler olmadan da vardı. Bizler gittikten sonrada varlığını sürdürecektir. Dünyanın ömrüyle bizlerin ömrünü kefeye koyduğumuzda dünyanın ömrünün saniyesini bile etmiyor bizlerin 70-80 yıllık ömrü. O halde nedir bu korkular, kaygılar, gerçekleşmesi mümkün olmayacak olan nice şeylere gereksiz hayıflanmalar...

Biz elimizden geleni yaptık, yapıyoruz. Zekamızın, eğitimimizin, bilgilerimizin yettiğince irademiz dahilinde olan ne varsa ortaya koyduk. Buna rağmen yinede çok şeyler gelişmeye devam ediyorsa ve bu gelişmeler bizlerin hayatında olumsuzluklar olarak boy gösteriyorsa gülüp geçmekten başka yapacak pek bir şey yok. Çünkü zaten yapılması gerekenleri yapmışız.

Gereken ne varsa yapmışsak ve buna rağmen hayat bizlerin istekleri ve amaçları dışında başka başka yollar çizmişse bizlere yapacak bir şeyimiz yok demektir. Elbette son nefesimize kadar irademiz dahilinde olan yaşama yön verme çabamız, gayretimiz tartışmasız devam edecektir. Ancak bununla beraber bizler her olumsuzluğu da soğukkanlı bir şekilde karşılamalı ve bu irademiz dışında gelişen olumsuzluklara hayıflanmadan, olabildiğince üzülp kendimizi harap etmeden sabır göstermeli ve şart altında yaşama tutunmaya devam etmeliyiz.

Varlığından şüphe etmediğim
Darına durduğum, medet dilediğim
Varlığından var olduğum
Varlığıyla şad u abat olduğum
Sanadır tüm yakarışlarım

Kainatı, nur-u Muhammed'le nurlandıran
İnsanı, keremler sahibi Ali ile idrake davet eden
Hızır İlyas ile birleştirip alemi canlandıran
Ademe Havva'yı yar edip halk eden
Sanadır tüm yakarışlarım

Ezelden ebede her dem var olansın
Gören göze ayan beyansın
İşiten kulağa en hoş sedasın
Nice velileri varlığıyla buluşturup hemhal edensin
Sanadır tüm yakarışlarım

Sanadır tüm yakarışlarım
Senden geldim, sana dönmektir muradım
Geldiğim gibi, pirüpak olarak

İnancımız Gücümüzdür

Bütün insanların yegane amacı anlamına uygun, mutlu, huzurlu, dolu dolu bir yaşamın sahibi olmaktır. Bütün çaba, çalışma, didinme, uğraşma, anlam verme, arayış, fedakarlık... bunun içindir; anlam ve mutluluk dolu bir yaşam içindir.

Anlam ve mutluluk dolu bir hayata ulaşan veya böylesi bir hayata yakın olanlar başarılı olanlardır. Başarılı olmak içinde güçlü olmak gerekiyor.

Burada hemen bir parantez açıp başarı ve gücün standart bir tanımı olmadığını ve bunların göreceli, yani kişiden kişiye göre farklı olduğunu belirtelim. Bu manada başarının kriteri belli bir makam ve para sahibi olmak değildir. Elbette maddiyat oldukça önemlidir. Ama çok maddiyata sahibi olmaktan ziyade maddi anlamda namerde-merde muhtaç olmadan ve toplumsal bir yarar gözetilerek sürdürülen bir yaşamın sahibi olmak esas alınması gerekendir. Bizlerin bakış açısı bu çerçevededir.

Tekrar konumuza dönersek; güçlü olan başarılı olur, başarılı olan mutlu olur.

Nasıl güçlü olacağız?

İnancımız olan Alevilik bu noktada bizleri güçlendiren en temel dinamiktir.

Çokça çaba sarf edip bir türlü basit (bize göre) isteklerimizin, özlemlerimizin gerçekleşmemesi karşısında umutlarımızı kaybedip bir köşeye oturduğumuzda, artık pes edip her şeyin sonuna geldiğimizi düşündüğümüzde; bize yine en büyük dayanak samimice, çıkarsız inandığımız inancımızdır.

İnancımız gücümüzdür.

İnancımız, bu noktaya gelmememiz için ve geldikten sonrada gücümüzdür.

İnancımız, hedefimiz/hedeflerimiz için adeta itici bir dinamo, zafere ve hedeflere taşıyıcımızdır.

Aleviliğe inanıyorsak asla yalnız kalmayız ve asla darda, zorda kalmayız. Bozatl Hızır her dem hazır ve nazırdır. Şahların sahi, Şah-ı Merdan Ali her zaman yanımızdadır. Cümle peygamberler şefaatiğimiz, Ehlibeytin nuru yol göstericimizdir.

Ehlibeyt'e, Hz. Ali'ye, On İki İmamlar'a, Hacı Bektaş'a, Pir Sultan'a, Bozatl Hızır'a ve cümle yol ulularına, pirlere, erenlere inanıyor olmak bile başlı başına inanlar için tükenmez bir güç kaynağıdır. Sürekli olarak ışık saçarak yol gösteren delildir.

Alevi inancına inanıyor olmak kişiyi zorlu hayat yolunda çok badireleri kazasız, belasız ve sapsağlam olarak atlatıp yoluna devam etmek demektir. Ancak hemen altını çizelim ki öyle yüzeysel ve basit olarak inanmak, veya bir takım çıkarlar, beklentiler, hesaplar yaparak inanmak kişiyi hiç bir menzile götürmediği gibi, böylesi bir yaklaşım Alevi inancının özüne aykırı bir yaklaşımdır da.

Alevi inancına inanmak, beraberinde sorumluluklarda getiriyor.

Lafızda kalan, ucuz hesaplar sonucu ortaya çıkan bir inançla kişi menzil almadığı gibi gerisin geriye de gitmeye mahkumdur.

Aleviliğe inanmak güçlülüğü beraberinde getiriyor. Güçlülük de başarıyı, başarıda mutluluğu.

Neden böyle?

Neden Aleviliğe inanan insan güçlü oluyor?

Çünkü Aleviliğe inanan insan, insan olmanın bilincine varıyor.

Aleviliğe inanan insan aynı zamanda belli bir eğitim, öğrenim ve disipline de açık oluyor. Alevilik bu anlamda kişiyi eğitiyor. Kişinin eğitim yoluyla ham ervahlıktan çıkıp insani kamil olmasını hedefliyor.

Eğitim, öğrenim, disiplin, anlam verme, manaya ulaşmak/ulaşmaya çalışmak kişiyi güçlendiriyor.

Alevilik inancı gücümüzdür derken buna vurgu yapıyoruz.

Yoksa kişi “ben artık Aleviliğe inanıyorum, Bozatl Hızır beni yalnız bırakmaz, Hz. Ali her zaman benimdedir” basitliğine indirirse inanmayı, yanlış bir davranış sergilemiş olur.

Israrlar tekrarlayalım; Aleviliğe inanmak bizlerin en temel kaynağı ve gücüdür. Bu inanmak beraberinde kişiliğimizi olumlu ve doğru manada geliştirip güçlendirir. Bu inanmış, temiz, samimi, mert, doğru, yalın... kişilikle ulaşmayacağımız menzil, aşmayacağımız engel, çözmeyeceğimiz sorun yoktur. Alevilik aşkının ateşiyle yıkanmış, arınmış bir canında elbette Şah-ı Merdan her zaman yanındadır ve Bozatl Hızırda yardımcısıdır.

Kesmişken umudunu her şeyden ve herkesten
Kendinden bile kesmişken umudunu
Merhameti ve rahmeti sonsuz olan elbette seni yalnız
bırakmaz.

Kapılma boş yere umutsuzluğa
Sığın yücelerin en yücesine.
Şahların şahı
Mertlerin en merdi
Elbette carına yetişecektir

Bu yerlerin ve göklerin sahibi
Kalu beladan beri
Küntü kenzden beri
Seninle olan
Seni sevdiği için halk eden
Elbette seni yalnız bırakmaz
Yeter ki sen iste
O vericidir
Yeter ki sen alıcı ol

Kemalet Yolunda Sabir Etmek, Riza Göstermek ve Şükür Sahibi Olmak Gerekiyor

Maddedeki özün ortaya çıkabilmesi için belli başlı aşamalardan geçmesi gerekiyor. Belli işlenme aşamalarından sonra maddenin özündekiler açığa çıkıyor. Böylece madde daha kullanışlı, verimli hale geliyor. Aynı işlenme aşamalarının ruh içinde geçerli olmadığını kim bile bilir ki?

Nasıl ki madde işlendikten sonra maddenin özündeki cevher ortaya çıkıyorsa ve madde ham halinden daha farklı ve gelişmiş olarak değer görüyorsa; aynı durum neden ruh için geçerli olmasın?

Ruhta öyledir. Ham ervahıdır. Kemalet ulaşabilmesi için belli başlı aşamalardan geçmesi gerekiyor.

Bu aşamalarda inancımızın temeli olan Dört Kapı Kırk Makam ile netleşmiş ve kemalet sahibi, olgun/kamil insan, gerçek manada insan, sadece surette değil, suret ile beraber ruhta da insan olmak isteyen herkesin hizmetine sunulmuştur.

Madde gibi ruhunda işlenmesi ve ruhtaki cevherin, asıl özün ortaya çıkarılması gerekiyor. Bu öz ortaya çıktıkça insan kemalet sahibi olur. Ham ervahlıktan çıkıp insan-ı kamil olan bir insanda gerçek manada insan olmuştur.

Kamil insan, olgun insan cümle hakikat gerçeklerine vakıf olmuş olan insandır.

Amaç budur; insan olmak. Kamil, olgun, kemalet sahibi insan olmak. Hakikat sırrının bilincine ulaşmış insan olmak.

İnsan-ı kamil olmak için belli aşamalardan geçmek gerekiyor. Bu aşamalardan geçmek için sabırlı olmak, rıza göstermek ve her zorluğa karşın şükür sahibi olmak gerekiyor.

Bu kavramların daha iyi anlaşılabilmesi için, hayatta karşılık bulacak şekilde yorumlamamız gerekiyor.

Sabır

Sabır; yürünen yolda asla pes etmeden, gerekçelerin arkasına saklanmadan, hiç kimseyi suçlamadan, yüce yaratıcıya inanıp güvenerek yoluna aşkla, umutla, kararlılıkla devam etmektir.

Sabır; Haktan başkasına dert yanmamaktır. Bir kemalet belirtisidir sabır.

Sabır; şartlar ne kadar aleyhte olursa olsun, menzil ne kadar uzak olursa olsun yinede bu hedefe ulaşmak için pes etmeksizin amaca yürümektir.

Sabır; Hz. Eyüp misali zorlukların ve engellerin hesaba sığmayacak kadar çok oluşuna prim vermeksizin hedef olan gerçeklerin ışığına yürüyor olmaktan vazgeçmemektir. Bedensel ve ruhsal yorgunluğun son raddesine varıncaya dek, Hakkın yolundan ayrılmadan gerçeklere ulaşıyor olmanın bilinciyle her derdi derman bilip yolu sürmektir.

Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli'nde buyurduğu gibi, “murada ermek, gerçeklere ulaşmak ancak sabır ile mümkündür.”

Rızalık

Rızalık hoşnut olmaktır. Başta insanın kendisiyle olmak üzere her şey ile barışmasıdır.

Rızalık kabullenmedir. İradesi dahilindeki ve iradesi dışındaki akışı kabullenmedir.

Rızalık yakınmamaktır. Yakınmak, gerekçeler bulmak ham ervahların baş vurduğu araçlardır.

Rızalık veren ve razı olunan kimse kendisi ve cümle varlıkla barışık olduğu için, gücünün bilincinde olduğu için yakınmak yerine yakınılacak durumu ortadan kaldıran kişidir.

Böylelikle razı olmayı ve razı etmeyi adeta yaşam biçimi haline getirerek sadece iletişim içinde bulunduğumuz insanlarla değil, cümle varlığında bizden hoşnut ve razı olmasını sağlamak ve yine ulaştığımız varlık bilinciyle bizlerinde cümle varlığa rızalık vermemiz demektir.

Rızalık, Hz. Musa'nın ve Hızır Aleyhiselamin kerametlerinden bize yol göstermeye devam ediyor.

Şükür

Şükür, var olanla yetinmek, tembellik, miskinlik veyahut çok zengin olanların dile getirdikleri bir kavram, söylem değildir. Şükür sahibi olmak, bu yanlış algılamaların yerine var olanlara minnet duymak, var olanlardan hoşnut olmak, anlamlı yaşıyor olmak ve bunlardan yola çıkarak hayatın her alanında daha bir üst boyuta ulaşmak istemenin en soylu bir ifadesidir.

Şükür ifadesi Yaratıcıya, rahmeti ve bereketi sonsuz olana, esirgemesi ve bağışlaması sınırsız olana güvenmenin, bağlanmanın somut olarak sözle, davranışla dile getirilmesidir, davranışa yansıtılmasıdır.

Şükür sahibi olmak, yaşamın anlam ve önemini kavramış olmanın, yaşıyor olmanın, bir cana (ruha) sahip olmanın ne demek olduğunun bilincinde olmanın, her nefes alış verişi bile bir mucize olarak benimsemenin ifadesidir. Şükür, var olan, sahip olduğumuz her şeyin, başta canımız olmak üzere,

duygumuz, bilincimiz, bedenimiz, düşüncemiz olmak üzere, cümle kainatın ve onu oluşturan her varlığın ve bu varlıklardaki her zerrenin ayırdın da olmak, onun (önemli) bir parçası olduğunun idrakinde olmaktır.

Sözlerimizi Hacı Bektaş Veli'nin aşağıdaki önemli vecizesiyle bağlayalım.

Hakka talip olan kişi, başka murat isteme,
Dostun seninle beraber, başka vuslat isteme,
Bu dünya bir sofradır, arzular gelir geçer,
Eğer bizi buldun ise, başka murat isteme.

Tek sığınağım sensin
Sana sığınırım merhametinden sual olunmayan
Hatalarımla, günahlarımla, yanlışlarımla

Darına durdum
Senden af dilemiyorum
Razıyım senden gelecek her cezaya

Kinimi gider, kibrimi yok et
Ey uluların ulusu
Arındır beni

Ölen Tendir Can Ölmez

Ölüm hepimiz için kaçınılmaz olandır. Bir noktada ölüm, yaşamımızı belirleyen ana unsurdur. Ölüme ve ölümden sonrasına yaklaşım yaşamımızın akışını da belirleyendir.

Kimi var ki yaşamı bedeniyle var olduğu süreyle sınırlar. Bedensel tükenişle canında yok olacağına inanır, ona göre bir yaşamın sahibi olur.

Kimi var ki buradaki gibi bir yaşantıyı ölümden sonrada ister. Fakat oradaki yaşamında burada sahip olmadıklarına sahip olmanın arzusuyla kendisine öğretilmiş dogmatikliği esas alarak oradaki üstün yaşam için her tür eziyeti göze alır, her tür zulmü reva görür, her tür çarpıklığa ve akıl dışılığa onay verir.

Kimi var ki ölüm ve ötesi ile ilgili tefekküre bile gerek duymaz. Öylesine, nasıl denk gelirse yaşar.

Kimi var ki yaşamını günü birlik ve önemsiz olaylarla geçirir. Bu önemsizlikleri yaşamın merkezine koyarak ölüm gerçeğini kendisince baskılamak ve yok saymak çabasına girer.

Listeyi uzatmak mümkün.

Peki biz nasıl yaklaşıyoruz?

İnancımız ne diyor ölüm ve ötesi hakkında ve bizler bunu nasıl pratikte uygulayıp yaşıyoruz?

Başlıktan da anlaşılacağı gibi bizlerin inancı, anlayışı ölenin sadece beden olduğu canın (ruhun) ise ölmediği inancıdır.

Bedenin işlevini tamamlayıp yitirmesi ile can gelmiş olduğu asıl kaynağa geri dönmüş olur. Yani Alevice bir tabirle Hakka yürünmüş olunur.

Hakka yürümek; geldiği öze geri dönüp tekrar asıl kaynakla buluşmaktır. Bu anlamıyla hasretin giderilmesi, vuslatın gerçekleşmedir.

Ölüm ve ötesine dair böyle bir inanca sahip olan Alevilerin yaşamlarını da bu anlayış doğrultusunda anlamlandırmaları gerekiyor.

Öz olarak bu inancı koruyup yaşatmakla beraber ağır baskı, misyonerlik ve asimilasyon neticesinde bazı Alevilerin bu inancında bir erozyon, kırılma ve egemen anlayışın ölüm ile ilgili inanışına benzer bir yaklaşım ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bazı Alevilerin böyle bir algı sahibi olmaları Alevilik inancının ölüm ile ilgili anlayışının bu algıyı şekillendirdiği düşünülmemelidir.

Alevilik inancının ölüm anlayışı, yukarıda da ifade edildiği üzere Hakka yürüme, öz ile buluşma, vuslata erme seklindedir. Bu anlayış kişinin yaşamını mümkün oldukça verimli yaşamasını, kendi cüzi iradesi dahilinde olanlara uymasına ve iradesini sonuna dek olumlu anlamda kullanmasını, barışıklığı (en başta kendisiyle olmak üzere, doğa ve cümle varlıkla) içselleştirmesini, bedenini hor kullanmamasını ve en önemlisi de ruhunu Dört Kapı Kırk Makam şeklinde formüle edilen eğitim, öğrenim ve uygulamayla kemalete erdirmesini önermektedir.

Zaten canın bedenleşmesinin amacında budur. Kemalete ermek, olgunlaşmak, insan-ı kamil olmak, gerçeğin sırrına vakıf olmak ve böylece geldiği öze, o özü bilmiş olarak geri dönmektir.

Ölüm bir yok olma, son bulma değildir. Ebediyetin giriş kısmıdır.

Hakkıyla yaşanmış bir yaşam, kemalet ermiş bir can için ölüm sevenin sevdiğine kavuşmasıdır.

Kemalet uzak, nefsaniyeti ve bencilliği esas almış olan, barışıklık yerine kin ve nefreti yaşam biçimi haline getirenler (yani ham ervahlar) için ise ölüm elbette ki kavuşma ve vuslata erme değildir.

Bu tür ham ervahlar için bu halleriyle o ana kaynakta, o kutsal ışıktaki yer yoktur.

Ham ervahların kutsal nur ile bütünleşebilmeleri için ilk önce ham ervahlıklarını gidermeleri, kemalet ermeleri gerekiyor.

Peki ham ervah olarak ölen kimseler ham ervah oldukları için o kutsal ışıktaki yerleri yoksa, onlara ne oluyor?

İşte belkide cehennem olgusunu burada ele almak ve bu tür ham ervahların yeri olarak görmek ve onların ham ervahlıklarının giderilmesi olarak anlamak gerekiyor.

Cehennem mekânının önemi yoktur. Bir çok anlamıyla şu yaşadığımız yer kürede cehennem niteliğindedir. Arşın bilinmedik mekânları da. Kaldı ki burada esas olan, sembollerle anlatılmaya çalışılan bu tür mekansal yerler değildir. Hatta mekân olgusu insanın bilincinin idraki için söyleniyor. Esasında bu tür fiziki anlamda bir mekâna gereksinim olmayabiliyor da cehennem için.

İnsan-ı kamiller için ölüm kavuşmadır. Hasretin sonra ermesidir. Canın cananla bütünleşmesidir. Cennettir.

Ham ervahlar için ise tüm bunlarda uzak kalmadır. Cehennemdir.

Demek ki yapılması gereken olgunlaşp, kemalete erip, ölmeden önce ölüp hasreti sona erdirmektir. Bu anlayışla yaşanmış bir yaşamda zaten en güzel ve doyurucu, mutluluk ve huzur dolu bir yaşamdır. İki dünya saadeti dediklerine ancak böylesi bir inancın, anlayışın ve uygulamanın neticesinde ulaşılabilir.

Şu sonsuz aleminde bir zerre bile değilken
Cümle şüphelerden, isyanlardan
Bütün kötülüklerden sana sığınırım

Baki olan
Ezelden ebede var olacak olan sensin
Kinden, kibirden, hırstan
Kul hakkından sana sığınırım

Allah'ım,
inancım sanadır
günahımla, yanlışım, hatamla darına durmuşum
alemleri nurlandırdığın gibi gönlümü aydınlat
senin nurunla nurlanmaktır yegane emelim

Evrenin Sonsuzluğu ve Kemalet

Biz insanoğlunun mevcut kapasitesine göre evren sonsuz vede sınırsızdır. Evrenin yaklaşık 14 milyar yıl önce büyük patlama ile meydana gelmiş olması ve o zamandan beri sürekli olarak gelişiyor/genişliyor olması bizler için bir sınır ve öngörülür bir son değildir.

Evrenin genel manada matematiksel olarak bir sınırının olması biz fani insanlar için bir anlam ifade etmiyor. Çünkü bizlerin şu anki inancı, aklı, bilgisi ve algısı yüz milyarlarca galaksiyi ve her galakside bulunan yüz milyarlarca yıldız anlam verebilecek bir konumda değildir.

Anlam verebildiğimiz evrenin sonsuz ve sınırsız olduğu ve dünyamızın bu sonsuzlukta bir toz zerreciği büyüklüğünde dahi olmadığıdır.

Evrenin başlangıç noktası Büyük Patlama/Big Bang, bizlerin ise başlangıç noktası burası olsun; bilinen evrenle kıyasladığımızda toz zerreciği dahi olmayan dünyamız ve bu dünyanın hakimi insan.

Gelişiyoruz.

Bilim gelişiyor, teknik gelişiyor, algılarımız gelişiyor (en azından bazı konularda)...

Bundan yaklaşık 2300 yıl önce Eratostenes adlı bir düşünce adamı basit bir yöntemle dünyanın yuvarlak olduğuna dair bir düşünceye ulaşmıştı. Bulunduğu şehir ile diğer bir şehirde –ki araları yaklaşık 800 kilometredir- yaz günü öğle zamanı bir şehirde dikmiş olduğu sopanın gölgesinin olduğu ama aynı zamanda diğer şehirdeki sopanın ise gölgesiz olduğunu

öğrenmiş ve bu durumun dünyanın düz olmayacağı açıklamasından başka anlama gelmeyeceği düşüncesini götürmüştü onu.

Eratostenes'den günümüze nice bilim insanları buluşları, düşünceleri, deneyleri ile biz insanlara önemli katkılar sundular. Onların çalışmaları sonucudur ki şu an sahip olduğumuz bir çok imkana sahibimiz.

Bu sahip olduğumuz imkanlarımız insanlığın geneli için yarar, barış, kardeşlik, huzur, mutluluk anlamına ne yazık ki gelmiyor. Bu buluşların –atom gibi- insanlığa feci zararları da var.

Tüm zararlara rağmen insanın şu an için ulaştığı düzey önemlidir, umut vericidir. Zaten bir noktada bu anlamıyla bir gelişme kaçınılmazdır. Yani bütün olumsuzluklarına rağmen bilimsel ve teknolojik gelişmeler olmak zorundadır. İnsanın yapısındaki merak kaçınılmaz olarak gelişmeye yönlendirecektir insanı.

Konumuzu fazla dağıtmadan, başlığına sadık kalarak devam edelim.

Evet, dünyamız evrende toz zerreciği boyutundadır. Dünyamız toz zerreciği ise insanın boyutu ne ile kıyaslanmalıdır?

Hani şu egosu şişkin olan, savaşçı ve kan dökücü olan, dinsel ve kavmi bağnazlığı yaşam biçimi haline getirip kendisinden farklı olan herkesi ve her şeyi yok etmeye çalışan insan...

Bir tarafta sonsuz bir evren var. Diğer tarafta toz zerreciğinde yaşayan bir varlık; insan var. Ve bu insan kendi boyutunu bilip, evreni anlayıp öğrenmek ve bu evrende kendisini bir konuma

koymak yerine evren için ve hatta dünya için önemsizlikleri kısacık hayatının merkezine koyuyor.

Bu hayatın merkezine koyduğu ve yaşam biçimi haline getirdikleriyle de diğer insanlara zarar veriyor.

Toz zerreciğinde yaşayan insan evrenin boyutunu az çok biliyor. Bildikleri yetersiz, eksik ve hatalıda olsa böylesine bir uğraşı olması insana dair umudun diri kalması demektir.

Çünkü toz zerresi büyüklüğünde bir dünyada yaşıyor olmak insan için bir eksiklik değildir. Mertlerin merdi Hz. Ali'nin insanoğluna yönelik şu hitabı bu noktada çok dikkat çekicidir. Şöyle diyor (mealen) Hz. Ali: “ey insan, sen kendini evren karşısında küçük bir varlık sanıyorsun, oysa cümle kainat sende saklı”.

Evrenin boyutlarını, gelişimini eksik ve yetersiz olarak şu an biliyorsak, nasıl bir galakside ve gezegenler sisteminde yaşıyor olduğumuzu biliyorsak, Hz. Ali'nin bu sözlerinin derinliğini daha iyi anlamış oluyoruz.

Evet, sonsuz bir evrende veya evrenlerde küçük bir toz zerreciği gibi bir yerde yaşayan insanoğlu kendi zerreciğine aldırmaksızın boyutunun kat be kat üstünde girişimlerin sahibi durumundadır.

Bu da umut demek, geleceğin daha güzel inşa edileceğine dair inanç demek. İnsanın şu an mevcut kan dökücü, ayrıştırıcı, kendi soyuna karşı kıyıcı özelliğinin eninde sonunda yok olacağı ve insanın kendi soyunu, içinde yaşadığı doğayı katletmek yerine evrenin derinliklerine yolculuğu demektir.

Şu an ve yakın bir gelecekte yaşayacak olan insanlar olarak evrenin derinliklerine bir yolculuk şansımız yok. Ancak bizler

insanın gelişimine engel olan ayrımcı, egoist, doğa ve farklılık düşmanı, ötekileştirici, başkaları üzerinde tahakküm kurmak isteyenlerden olmayı da reddedebiliriz.

Şu an ki bilgimiz ve tecrübelerimizle de elimizden geldiğince yaşamımızı sevgi, dostluk, paylaşım, kardeşlik üzerine inşa edebiliriz.

Böyle bir yaklaşımla yaşamımızı sürdürmek, yani evrenin sonsuzluğu, dünyanın zerreciği ve biz insanın evrenin mikro hali olmamızın bilinciyle yaşamımızı sürdürürsek, yaşamımız çok çok daha verimli ve nitelikli yaşanır.

Bir başlangıç niyetine başımızı gökyüzüne kaldıralım güneşe, aya ve yıldızlara bir selam çakalım.

Acizliğimden, güçsüzlüğümde değil sana yakarışım
Sana yakarmam
Yarattığın cümle varlığa,
Kendi varlığıma
Anlam vermek ve şükran etmek istediğimdendir

Esas Olan Sevgi, Barış, Kardeşliktir

Adem'in çocukları olan Habil ile Kabilden bu yana yer yüzünde savaşlar, kötülükler, düşmanlıklar, yıkımlar, açlık, sefalet... hiç bir zaman eksik olmadı.

Sevgi, huzur, dostluk, kardeşlik atmosferindeki bir yaşam her zaman için ötelere ertelendi. Esas alınması gereken böylesi bir yaşam iken, esas alınan çoğunlukla savaşlar, düşmanlıklar, hoşgörüsüzlük, ötekileştirme, baskı altına almak oldu. Dostluk, kardeşlik, sevgi, huzur, barış hep lafta kaldı. Gücü yeten yetene bir dünyada yaşadı, -yaşıyor, yaşayacak- insanoğlu.

İnsanoğlunun sevgi ve barış içerisinde bir arada yaşaması neden ötelere ertelenir ki?

Bu dünyada sevgi ve barışın hakim olduğu, kardeşliğin ve dostluğun esas alındığı, farklılıkların zenginlik olarak algılanıp saygı duyulduğu zamanlar mutlaka olacaktır, olmalıdır.

Adem peygamberin çocuklarının savaşı ilelebet sürmemeli. Belki tam anlamıyla, mutlak olarak düşmanlıklar asla bitmeyecektir. Ancak düşmanlıkları en asgari düzeye indirmek, savaşları engellemek ve farklı olana saygıyı hakim kılmak (Yunus Emre'nin muazzam deyiimiyle “cümle yaratılanı yaratandan dolayı sevmek”) mümkün.

İşte bu mümkünlüğün olması için dinler, inançlar, ideolojiler, öğretiler önemli “araçlardır”.

İnsanın huzuru, kardeşliği hakim kılabilmesi, anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olabilmesi için araç bazen amaç haline geliyor ve aracın kendisi sorun çözmek yerine sorunları, düşmanlıkları derinleştiriyor, savaşlara sebebiyet veriyor.

Genel olarak böyle. Her ideoloji, din, inanç öz olarak insana anlamlı ve mutlu bir hayat için vardır. Eğer inanç, ideoloji, din insana huzur, barış, esenlik yerine savaş getiriyorsa, var olan sorunları çözmek yerine sorunları daha da katmerleştiriyorsa, insanları birliğe yönlendireceğine daha da ayrıştırıyorsa; o zaman bunun irdelenmesi ve hiç bir kutsalın arkasına saklanmadan, demagoji ve kuru propagandaya taviz vermeden ret ve mahkum etmek gerekiyor.

Alevilik inancına mensup olan Aleviler olarak şunu rahatlıkla diyebilir ve bununla övünüp gurur duyabiliriz: geçmiş tarih bir yana, son yüzyılda biz Aleviler hiç bir kimseyi inancı farklı diye katletmedik.

Biz Aleviler inancı farklı diye hiç kimseyi katletmedik ama ne yazık ki aynı durum başka dinlerin, inançların mensupları için geçerli değil. Ne yazık ki hala birileri kendi inançlarını, dinlerini, ideolojilerini “yegane ve şaşmaz doğru” diye kabul ediyor ve kendisi dışındaki her farklılığı yok etmek istiyor. Şartlar ve ortam uygun olduğunda da kutsal değerler ve doğrular adına hiç çekinmeden kendisinden farklı inanıyor ve düşünüyor diye acımasız şekilde insanları katledebiliyorlar.

Meşru savunma dışında hiç bir öldürme doğru değildir. Bir insanı öldürmek tüm insanlığı öldürmektir. Hele din adına, inanç adına, ideoloji adına insan öldürmek asla ve asla kabul edilmez bir davranıştır.

Dini, inancı, düşüncesi, rengi, cinsiyeti bizden farklı diye insanları öldürmek, düşmanlık gütmek her zaman için reddedilmesi gerekendir.

Düşmanlık yerine kardeşlik, dostluk, dayanışma, barış, sevgi ve saygıdır esas alınması gereken -ve aynı zamanda doğru olanda budur-.

Şimdi olmasa bile eninde sonunda bu anlayış yer yüzünde (tam anlamıyla hakim olmasa bile) dominant olacaktır.

Düşmanlık yapan, insanın mutluluğunu ve huzurunu esas almayan, insanlar arasındaki farklılıkları zenginlik ve değer olarak görmek yerine yok edilmesi gerekenler olarak görenler insanlığın vicdanında mahkum olacaklardır. Buna karşın dostluğu, saygıyı, barışı öğütleyip savunanlar ise her zaman için insanlığın gönlünde taht kuracaklardır.

Kutsal değerlerin arkasına saklanıp insanı yok etmeyi öneren/yok eden inançların, dinlerin, ideolojilerin geleceği yoktur. Belli dönemler bu türden dinler, ideolojiler hakim olsa da uzun vadede insanları kutsal değerler adına katleden bir yapının geleceği olmayacaktır.

İnsanı esas alan, insanın huzurunu ve mutluluğunu merkeze koyan, farklılıklara saygı gösteren, şiddeti ve savaşı reddeden inançlar, düşünceler, ideolojiler belki kısa vadede olmasa bile uzun vadede insanlık tarafından hak ettikleri ilgi ve konumda olacaklardır. Başka bir deyimle barışçıl, insancıl, savaş karşıtı bu inançlar, düşünceler, eylemler geleceğin insanını şekillendirecektir.

Bu noktada “Aleviliğin geleceği yok, çünkü Aleviler şiddet yöntemini benimsemiyor, bu yüzden Alevilik yok olacaktır, Alevilik karşıtları ve yer yüzündeki daha başka inançlar hiç çekinmeden inançlarını şiddet ve zorbalıkla dayatıyorlar” türü söylemler görünürde mantıklı olsa da esasta bizler için bir değeri yoktur.

Biz Aleviler meşru savunma dışında her türlü şiddeti, baskıyı, dayatmayı, zorbalığı reddediyoruz. Hiç bir kutsal değer adına insanın katledilmesini doğru bulmuyoruz. Elbette ki temel insani haklarımızı almak için mücadele edeceğiz/ediyoruz da. Ancak karşıtlarımız ne kadar da din-iman adına zulüm yapıp insan kafası kesse de bizler asla onların yaptıkları zalimlikleri yapmayacağız. Kurbanlık koyun olmadığımız gibi var gücümüzle de savaş ve düşmanlığa karşı olacağız. Şiddet ve savaş yerine en küçük bir imkan olsa bile onu kullanıp barıştan, kardeşlikten vazgeçmeyeceğiz.

İnancımızın temeli de budur.

Sevgi, barış, dostluk, sevinç kahkahalarının yükseldiği dost sofralarında yaşamın güzelliklerini paylaşmak. Pir Sultan Abdal'ın deyimiyle “dünyanın cennet olmasını” sağlamak. Cennet bir dünya zalimlikle, sömürüle, düşmanlık, kan ve can alarak inşaa edilmez.

Sözlerimizi 1993 yılında Sivasta sırf inancı farklı diye katledilen Alevi ozan Nesimi Çimen'in insanlığı barışa ve kardeşliğe davet eden şiiriyle bitirelim.

Dünya cennet olsun yaşasın insan

Gelin barışalım dökülmesin kan

Son bulsun savaşlar kesilsin figan

Barış güvercini uçsun Dünya da

Yüce Allah'ım

Biliyorum ki bu dünyada yaşıyor olmamın bir sebebi var

Biliyorum ki sevgiden dolayı cümle varlığı var eyledin
Biliyorum ki kullarına şah damarlarından daha yakınsın
Biliyorum ki her daim bir kapıyı açansın

Yüce Allah'ım

Beni

Bu sana sığınan ve senden yol göstermeni isteyen kulunu
dergahından kovma

Sen ki merhameti ve rahmeti sınırsız ve de sonsuz olansın
Merhametini ve rahmetini bu kulundan esirgeme yüce Allah'ım

İşte

Cümle varlığımla huzurundayım

Yardımlını benden esirgeme yüce Allah'ım

Dara düşmüş

Zorda kalmış bu kuluna bir yol göster

Hakka Teslimiyet

Hakktan gelen, Hakkın olan, Hakkın bize emanet olarak verdiği ve Onu/kendimizi bilmemiz için bize sunmuş olduğu bizi; Hakka teslim etme konusunda sıkıntılar yaşıyoruz.

Hakka teslimiyeti, kula veya maddiyata teslimiyet ile karıştırıyoruz.

Oysa varlığımız Hakktan geliyor, geri gideceği yer yine orası. O halde neden aradaki bu dönemde özümüzü Hakka teslim etmeyelim ki?

Özümüzü, cümle varlığımızı Hakka teslim etmek, bunu yapmaya çalışmak bile kemalet yolunda önemli bir merhaledir.

Hakka teslimiyet, öyle sanıldığı gibi miskinlik, tembellik, sorumsuzluk değildir. Veya irademiz dahilindeki bazı olaylara bile duyarsız kalmak, başka etkenlerin/insanların bizleri yönetip yönlendirmesi değildir.

Bilakis, Hakka teslim olma bilincine gelmiş bir kişi, sanılanın tersine iradesini daha çok ortaya koyan ve gelişmelerin takipçisi olmaktan çıkıp yönlendiricisi olmak konumundadır.

Kişi, Hakka teslim olmakla birlikte belli bir bilinç ve ahlak düzeyinde, inanç ve ikrar boyutunda olduğunun ayırdını da oluyor.

Bu bilinç ile iradesini daha çok kullanıyor. Kendi yaşamında başlayarak iletişim içinde bulunduğu herkes ve her şey için takipçi olmaktan çıkıp yönlendirici oluyor.

Yaşadığı her anı Hakka teslimiyetin vermiş olduğu huzurla anlamlı ve mutlu olarak yaşıyor.

Gündelik yaşamın getirmiş olduğu, geçim sıkıntısı, hastalıklar, çaresizlikler, anlayışsızlıklar ve daha başka pek çok olumsuzlukların giderilmesi noktasında daha çözüm getirici oluyor.

Kendisinden başlayarak insan, doğa ve toplum için olumlu olanların sayısını arttırmaya, kötü ve çirkin olanlarında sayısını azaltmaya başlıyor.

Tekrar altını çizelim ki Hakka teslimiyet, sanılanın tam tersine boyun bükme, biat etmek, haksızlık ve zalimlik karşısında susmak, kötülöklere onay vermek, çirkinliklere ortak olmak değildir. Hakka teslimiyet; varlık bilincinin gelişmiş olması ve kişinin özündeki Hakkı bulması neticesiyle aslında yüceliklere merdiven dayamaktır.

Erenlerinde buyurduğu gibi, 'ne varlığa sevinmek, ne yokluğa üzölmek, yalnızca ve yalnızca o sonsuz kaynağın dahilinde olmaktır muradımız.'

Ne mutlu özünü sonsuz kaynağın özü ile buluşturup hemhal etmiş olanlara.

Ne mutlu kendi varlıklarını gelmiş oldukları asıl varlığa katmış olanlara.

Ne mutlu her dem o sonsuz varlığın kendi varlıklarıyla beraber olduğunun bilincinde olanlara.

Ve ne mutlu Hakka teslim olmuş olarak sonsuz özgürlüğe kavuşmuş olanlara.

Hatalıyım, günahkarım, tövbeliyim, acizim
Sonsuz denizinde bir damlayım

Beni arındır
Bütünleştir beni sonsuzluğunla

Acizim
Acizliğimin farkındayım
Sen kudret sahibisin
Esirgeyen ve bağışlayansın
Merhameti sonsuz olansın

Esirge beni
bağışla beni
Rahmet deryandan mahrum eyleme beni

İşte burdayım
Meydandayım
Darına durmuşum
Tövbeliyim
Kovma beni kapından

Mutluluk Ne İle Ölçülüyor?

Temel gereksinimler dışında tüketim sahibi olmazsak mutlu olamaz mıyız?

Mutlu olmak için daha çok tüketmeli, daha çok harcamalı, daha çok gösteriş mi yapmalıyız?

Mutluluk için illa birilerinin bizi beğenmesi, bizleri parmak ile göstermesi, bizleri pohpohlaması mı gerekiyor?

Üst düzey yönetici olmadan, kariyer sahibi olmadan, sıradan bir ücretle geçinen birisi için mutluluk çok mu uzak?

Mutluluğun yolu nereden ve kimlerden geçiyor ve mutlu olmak için ne gerekiyor?

Yatlar, katlar, en son moda giysiler, çantalar, parfümler, akıllı telefonlar, arabalar, sevgililer... mi?

Yoksa çok sade ve basit, kendisine yeten bir yaşam mı?

Zaman kaçınılmaz olarak değişiyor. Yaşamda doğal olarak değişiyor, gelişiyor. Üretim ilişkileri gelişiyor, insanların kültürel birikimleri katlanıyor ve teknolojik ilerlemeler baş döndürerek ilerliyor. Bütün bu gelişmeler, değişimler, yenilikler ister istemez mutluluk kriterlerimizi ve mutluluk tanımlamamızı da kökten değiştirip yeniden şekillendiriyor.

Kim ne derse desin, hangi felsefi, dini, sosyolojik bakış açısıyla değerlendirirse değerlendirsın, bu yaşanan bir gerçekliktir. Yaşanan bu gerçeklikte “eskinin” mutluluk kriterleri ve mutluluğa giden çözüm önerileri yetersiz, anlamsız ve değersiz geliyor.

Yaşama dar bir pencereden bakamayız. Dünyanın hala bin yıl önceki gibi değerler ve doğrularla ayakta kaldığını ve bu

değerlerin günümüzde de geçerli olduğunu söyleyemeyiz. Elbette söyleyenler vardır ve her zamanda olacaktır. Ancak bu söylenenler ne kadar önemli ve geçmişte yol gösterici olmuş olurlarsa olsunlar günümüzde ne yazık ki hayatta pek bir karşılığı yok.

Peki bu böyledir diye, yani geçmişteki mutluluk kriterleri ve önermeleri günümüzde yetersiz kalıyor diye, itibar görmüyor diye bizlerde daha çok tüketerek mi mutluluğa erişileceğini veya mutlu olunacağını söyleyeceğiz?

Elbette hayır.

Yeni şeyler söylemek gerekiyor.

Çağımızı bilen, anlayan, sorgulayan ve bununla beraber inancımızdaki değişmeyen özü esas alan yaklaşımlar geliştirmemiz gerekiyor.

Her şeyden önce tüketim esasına dayanan, gösteriş odaklı bir mutluluk kriteri ve tanımı bizlerin kabul etmeyeceği, rıza göstermeyeceği bir kriterdir. Tükettikçe mutlu olmanın başta doğa olmak üzere insanlığın geneline faydası olmadığı gibi çokça zararı var.

Diğer yandan temel gereksinimlerin neler olduğu, neyi kapsadığı ve hangisinin öncelikli ihtiyaç olduğu, olmazsa olmaz ihtiyaç olduğu algısı da değişmiştir. Bundan yıllar önce olsaydı en temel gereksinimlerin barınma, yiyecek, sağlık hizmetleri, eğitim ve benzer gereksinimler olduğunu söyledik. Oysa günümüzde bunlarla beraber başka şeylerde temel gereksinim kategorisine girmektedir. En başta iletişim teknolojilerine erişim, bu teknolojileri kullanmaya yarayan cihazlara sahip olmak gibi.

Ne yapmak gerekiyor mutlu olmak ve mutlu kalmak için?

Çokça tüketmeden de mutlu olunabilir. Aile ilişkileri başta olmak üzere ısrarla bazı değerler ve samimiyet esasına dayanan ilişkiler, arkadaşlıklar, dostluklar korunabilir.

Yalnız, bencil, bireyci bir yaşam yerine mümkün olduğunca sosyal bir yaşam tarzı benimsenebilir.

Ortak değerler ve doğrular etrafında, aynı kültürel atmosferi ve gelenekleri yaşadığımız insanlarla çok fazla şeyler paylaşılabilir ve bu ortak değerlerden yola çıkarak güzellikler inşa edilebilir.

Paylaşmak, yardımlaşmak, dayanışmak, başkasının acısını hissetmek ve sevincine ortak olmak ilke haline getirilebilir.

Erenlerimiz, yolu sürmüş olan ulularımız her zaman almanın değil, vermenin mutluluk getirdiğini belirtmişlerdir. Demek ki bizlerde başta maddiyatımız olmak üzere –hadi çok benciliz, daha maddiyatımızı paylaşmayız diyelim- sevgimizi, yardımımızı, samimiyetimizi vererek mutlu olabiliriz. İhtiyacı olana, zordan ve darda kalana karşılıksız yardımımızı yaparak hem başkalarını mutlu edebilir, hem kendimiz mutlu olabiliriz.

Ekonomik bağımsızlığımız ne kadar çok olursa olsun yinede ısrarla aileyi ve aile değerlerini korumalı ve elimizden geldiğince yaşatmalıyız. Aile kurumu mutlulukların çoğalıp paylaşıldığı kurumdur.

Çıkar çelişkisi etrafında oluşan ilişkilerden uzak durarak, bu ilişkilere mesafe koyarak, çıkarı için bizlerle birlikte olmak isteyen gayri samimi şahısların dairesinin dışına çıkarak mutluluğumuzu koruyabiliriz.

Her an ölümlü olduğumuzun idrakinde olarak mümkün merteye yaşamımıza doğruları hakim kılarak, başımızı yalansız ve dolansız rahat bir şekilde, iç huzuru tüm benliğimizde hissedecek şekilde yastığa koyarak mutlu olur ve mutlu kalırız.

Mutlu olmanın ve kalmanın yolları hakkında daha benzer örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak gerek olmadığından özce tekrar şunların altını çizelim: mutlu olmak ve kalmak için gerçekten öyle çok aşırı tüketmek gerekmiyor. İç huzuru sağlamanın yolu daha fazla maddi birikime sahip olmak değildir. Az çok erenlerimizin söylemlerine kulak verdiğimizde, kendi değerlerimizi, inancımızı az çok tefekkür etmeye başladığımızda aslında çok önemli yollar katetmişiz demektir.

Öyleyse bizlerde samimiyet ve içtenlikle bazı değerleri ve doğruları koruyabilir bu değerleri koruyarak hem yeni çağın ritmine ayak uydurur ve hemde modern yaşamın getirmiş olduğu düşünce ve duygu karmaşasında yolumuzu çok rahat şekilde görerek hedefimize ulaşabiliriz.

Ey Allah'ım
 Tek dileğim didarına nail olmaktır.
 Beni yolundan şaşırma
 Yolumu yolsuza, nursuza uğratma
 Beni,
 Yolu dosdoğru sürenlerden eyle

Alevilik Yoluna Hizmet Etmek

“Kişi hizmet ile bulur kemaleti”

Her yaşam değerlidir, önemlidir.

Her yaşam özü itibariyle soyludur.

Yıllar yılı yaşamak; görmek, bilmek, duymak, tanımak hissetmek... bunlar bir yana, her nefes alış veriş bile özünde bir mucizeyi, derin bir anlamı taşıyor.

Çekirdek gibi. Her çekirdek koskoca bir ağaç olmanın tüm gerekliliğini taşıyor mu? İnsanda öyledir. Her insan, alıp verdiği her nefesi bile ona verilmiş, bahşedilmiş bir mucize gibi algılayıp soylulaşabilir.

Bilinen ve bilinmeyen sayısız nedenlerden ötürü her insan hakikate erip yaşamın gayesini idrak edip soylular kervanına (erenlere) katılamıyor.

İrade gösterip katılabileceği halde sıradanlığı, vasatı, basitliği, estetikten yoksunluğu, zevksizliği, pespayeliği... ve daha nice olumsuzlukları seçip dünyaya ve yaşamına anlam vermeden göçüp gidiyor. Yüceler Yücesinin ona sunmuş olduğu mucizeleri “görmedim, bilmedim, duymadım” diyerek yaşamını noktıyor.

Bu anlamıyla Alevi olmak soyluluğu tercihtir.

Vasatlığa, sıradanlığa, verimsizliğe, estetik yoksunluğuna, his körlüğüne... rettir.

Her Alevi inançlı kişi bunun farkında değilse ve yaşamında Aleviliğin bu soyluluğu tercih demek olduğunun bilincinde olmasa bile bu böyledir.

İradi olarak, ikrar ve itikatla Alevilik yoluna intisap edenler elbette bu gerçekliğin ayırdın da olarak ikrar veriyor ve ikrarlarının gereklerini yerine o bilinçle getiriyorlar.

Alevi olmak, Aleviliği inanç olarak benimseyip bu inancın kuralları ile yaşamını idame ettirmek demek kişinin çekirdek misali ağaç olup meyve vermesi demektir.

İkrarla, imanla, bilinçle Aleviliği seçmek ve her tür zahiri yoksunluklara, yenilgilere rağmen bu yolda yürümeye gayret etmek başlangıcından (Big Bang, Kün) sonsuza (Armagedon, Kıyamet) kadar her şeyi anlamak, her şey bilmek, her şeyi hissetmek... yani her şey olmaktır.

Damla misali ummanla bütünleşmektir.

Hiç bir şey olmamak ve aynı zamanda her şeyin içinde olup her şey olmaktır.

Söylediklerimiz; yaşam gerçekliğinden kopuk, ütopyalar dünyasından, sahte cennetlerden uzak olup asırlardır sayısız erenin, yolu sürmüş olan nice nur yüzlü soylularımızın yaşamlarıyla pratikleşmiş olan hakikatlerdir.

Erenlerimizin, soylularımızın yaşamları, eserleri ortadadır.

Lütfen kimse soylularımızı, onların kılığına girmiş şarlatanlar ve ucubelerle bir aynı ve görmesin.

Erenlerimiz “biz buradayız, biz söyle güzeliz, söyle soyluyuz, söyle asiliz, söyle hikmet ve keramet sahibiyiz, söyle bilgiliyiz” demezler.

Erenlerimiz asla bilgiçlik taslamamışlardır. Ukalalık yapmamışlardır. Kimseye bilgi satmayıp, (zahiri olarak) dünya malı ve parasıyla zevk sefa içinde bir hayat sürmemişlerdir.

Erenlerimizde vasatlığı aşmayan ve kendisini verili olanlarla sınırlı tutanların görmek istedikleri herhangi bir soyluluk işareti yoktur.

Erenlerimiz, soylularımız tarihte yaşamış ve günümüzde artık olmayanlar değillerdir. Onlar her zaman ve her vakit varlardır.

Onları bilmek, görmek için ancak insanın kalp gözü ile görmek istemesi gerekmektedir. Kafada bulunan gözlerle onlar görünmezler.

Soytarılık ve şarlatanlık yapıp onlardan olduklarını söyleyenler yalancıdır. Erenlerimiz asla “biz soyluyuz” demezler. Onları bilmek isteyenler ancak bilir. Onlarda sırlarını onları bilmek isteyenlere açarlar.

Erenlerden, yolu sürenlerden, soylulardan olmak zahiri manada bedeller gerektiriyor. Kişinin en başta nefsiyle başa çıkması, yaşamın günlük çelişkilerinden arınması, mal-mülk sevdasından katiyen uzak durması gerekiyor.

Gönlünü, ruhunu, aklını... bir bütün halinde kendisini Hak yoluna, hakikat inancına sunması gerekiyor. Tohumluk çekirdek gibi toprağa düşüp sert kabuğunu çatlatıp özünü toprakla bütünleştirip filizlenmesi gerekiyor. Güneşi görüp başını dik tutması, suyu alıp ayağa kalkması ve toprağın derinliklerine kök salıp büyümesi gerekiyor.

Bütün bunların kolay olmadığı aşikar. Ancak emin olmalıyız ki bunca zorluk başkalarının aldıkları arabaları, koltukları, mutfak

takımlarını, teknolojik aletlerini kıskanmaktan, onlardan daha iyisini alma rekabetinden çok zorda değildir.

Sadelikler içinde bir yaşam, müsriflikten ve ihtiyaç dışı tüketimden uzak bir hayat erenlerimizin nişanesidir.

Erenler, yaşamın asıl anlamının peşinde koştukları için, karınca kararınca en başta kendi yakınları, toplumları olmak üzere cümle soyluluk yolunda olan insanlara hizmet etmek için çabalayıp çalıştıkları için, aslında en çok onlar yoksuldurlar, en çok onlar parasızlıkla ve parasızlığın vermiş olduğu statüsüzlükle uğraşmaktadırlar.

Yani sıradan hayatların sahiplerinden daha çok zorluk ve sıkıntı çektikleri halde amaçları soylu olduğu için, inançları Hak inancı, yolları hakikat yolu olduğu için her sıkıntının içinde neşeyi de bulurlar. Öyle depresyonlarla, bunalımlarla Bourn Out'larla işleri olmaz.

Her yenilgide zaferi tadarlar.

Her parasızlıkta zenginlikleri rakamlara sığmaz.

Erenlerden, soylulardan olmanın Alevilik yoluna hizmetle ne ilgisi var?

Soylu olmak hizmet etmekten çok hizmet edilen demek değil midir?

Hizmet eden birisi soylu olabilir mi?

Hizmet etmek yerine hizmet almak soyluluğun göstergesi değil mi?

Soylular hiç hizmet eder mi?

Evet, ederler. Soylu olmanın yolu hizmetten geçer.

Alevilik yolunda kişi kendini bilmek istiyorsa, soylu olmak, eren olmak, sırrı hakikate ulaşmak istiyorsa hizmet etmek zorundadır.

Alevilik yoluna inanmış olan kişi ancak hizmet ile kemaleti yakalar.

Halka hizmet Hakka hizmettir.

Diğer dinlerde, inançlarda, öğretilerde salt ibadet ile kişi o inancın gerçek diye sunmuş olduklarına ulaşıyor. Alevilerde ise ibadet ve hizmet birlikteliği kişiyi gerçeklere götürüyor.

Alevilikte ibadet ile hizmet iç içe geçmiştir. İbadet salt kişi ile Yüce Yaratıcının irtibatı değildir. Bununla beraber ibadet ile olgunlaşan kişi bu olgunluğu hizmet ile meydana koymalıdır.

Yüce Yaratıcının kullarının ibadetine ihtiyacı yoktur. İbadet etmekle kişi, kendini bilme yolunda ilerlemektedir. Yine ibadette asıl maksat cennet cehennem hesabı değildir. Erenlerin buyurduğu gibi cennet cehennem hesabı ile ibadet ediliyorsa, kişi ibadetin gerçek amacını anlamamış demektir.

Bu anlayışla Alevilik yoluna, Alevi toplumuna ve onların şahsında dini, dili, rengi, cinsiyeti, milliyeti ne olursa olsun tüm insanlara hizmet etmek, tüm varlığa karşılık beklemeden hizmet vermek Alevi olmanın en temel kıstaslarıdır.

Alevi toplumundan başlayarak hizmet etmek esastır. Eğer bizlerin evi daha temiz değilse ve biz şehrin diğer tarafındaki sokağın kirliliğini kendimize dert ediniyorsak, hizmeti anlamamışız demektir.

Erenlerden, soylulardan olacağız.

Bunun için ikrar verdik ve ikrarımıza sadık kalıp yolumuza, değerlerimize, inancımıza, toplumumuza ve onların şahsında herkese hizmetimizi sunacağız.

Böylece inancımızın gereğini yerine getirip hakikat yolunda yürümenin huzuruyla Hakka yürümüş olacağız.

Darına durdum, senden dilerim medet ey şahların şahı
 Sen velilerin serdarı, keremler şahısın
 Sen uluların en ulusu, yücelerin en yücesisin
 Sen ismin gibi Alisin
 Senden dilerim medet ey şahların şahı

Ey evliyaların sultanı, velilerin serveri
 Medet ya Ali

Sen çaresizlerin, mazlumların dostusun
 Zalimlerin korkusu, yezidlerin kabususun
 Sen kahramanların en kahramanı
 Yiğitlerin en yiğidisin
 Medet senden ya Ali

Elimden bir şey gelmez
 Günahlarımla, hatalarımla darına durmuşum
 Sen sultansın, bense kulunum
 Senden dilerim medet
 Medet ya şahların şahı

Ölüm Karşısında Davranış

Ölüm bizlere çok mu uzak?

Ölüm bizlere bir nefesten de daha yakın değil mi?

Ölüm hayatımızın mutlak gerçeği değil mi?

Ölüm bize uzak değil, bir nefes kadar yakınsa ve hayatımızın tartışılmaz en yalın gerçeği ve mutlaka bize ulaşacaksa, o halde nedir bu feryat figan? Nedir bu kabullenmeme, bu yok sayma, korku, telaş ve...?

Ölüm karşısındaki bütün bu süreçler, davranışlar, tutumlar, psikolojik tavırlar sakın hayatı yeteri derecede anlamlı ve mutlu yaşayamadığımızdan olmasın?

Bizce öyledir. Hayatı yeteri kadar anlamına uygun yaşayabilme becerisi gösteremediğimizden ölüm karşısında böyle sersemleşiyor, olmaması gereken tutum ve davranışlar içine giriyoruz. Oysa hayatı anlamına uygun bir şekilde yaşayabilsek ölümü de gerektiği gibi karşılar ve çekilmesi gereksiz acıları çekmemiş olurduk.

Ölüm yaşayacağımız mutlak gerçekse, oturup hiç bir uğraşın sahibi olmaksızın, tembel ve bitkin bir şekilde ölümün gelmesini mi bekleyeceğiz? Hayır.

Ölüm mutlaka gerçekleşecek diye har vurup harman mı savuracağız? Hayır.

Eninde sonunda öleceğiz deyip isyankar olup hiç bir değer ve doğru tanımayarak ölüm gerçeği karşısında vurdumduymaz mı olacağız? Hayır.

Hep biz veya en yakınımızdakilerden biri, sevdiklerimizden biri ölecek kaygısı ve korkusuyla mı yaşayacağız? Hayır.

Peki nasıl olmalı, nasıl bir davranış ve ruh ikliminde olmalıyız ölüm karşısında?

Ölümü yaşamın doğal bir sonucu olarak anlayıp 'ölen tendir can ölmez' düşüncesi ve inancıyla Hakka yürüyeceğimize iman ederek karşılayacağız ölümü.

Ölüm bir son değildir. Ebedi mekanımızın ilk basamağıdır. Ölüm karşısında korkuya, telaşa, kayıtsızlığa, vurdumduymazlığa ve daha benzer şeylere gerek yok.

Yerli yerinde bir anlama ve inanç ile yaklaştığımızda taşlar yerine oturmuş olacaktır.

Her canlının doğumu nasıl aynı şekilde bir gün mutlaka öleceği gerçeğini beraberinde getiriyorsa, bu doğum aynı zamanda canın/ruhun ölmezliğini de beraberinde getiriyor.

Ten ölüyor. Tenin ölmesi bile mutlak bir yok oluş anlamına gelmiyor. Ten ölünce başka bir şekil alarak varlığını sürdürüyor.

Başkalaşmışta olsa varlığını sürdüren ten bile tam anlamıyla yok olmazken can nasıl yok olsun ki?

Korkuya ve tereddüte gerek yok.

Can ölmüyor.

Nasıl bu kadar eminiz canın ölmediğine?

Gidip gelen var mı?

Gidip gelen şüphesiz ki yok ama biz yinede eminiz. Yolumuz, inancımız, idrakimiz, bilincimiz bize bunun böyle olduğunu açık açık söylüyor, gösteriyor.

Bu noktada ölüm canın asıl sahibine geri dönmesidir.

Can asıl sahibine geri dönerken, damla misali okyanus ile birleşirken elbette yanında, beraberinde bazı şeylerde götürüyor. Zaten canın bir tene sahip olmasının asıl gayesi de bu değil midir?

İşte yaşamın asıl amacında budur. Canın tenden kopup giderken yanında götüreceklarının bilincinde olması ve doğru şeyleri beraberinde götürmesidir.

Belkide bütün mesele buradadır. Doğru şeylerin beraberinde götürülüp götürülmediği meselesindedir. Bütün bu korkular, yok saymalar, telaşlar, feryatlar... doğru şeylerin beraberinde götürülmediği hissinden, sezgisinden kaynaklanıyor olsa gerek.

Oysa anlamına uygun bir yaşamın sahibi olabilsek, kendimizle, çevremizle, cümle kainat ve varlıkla barışık şekilde bir yaşamın sahibi olabilsek, inanç ve idrak anlamında yanlış ve yetersiz yollara sapmamış olsak, eminiz ki ölümü de matem olarak değil, erenlerin yaptığı gibi kavuşmanın nişanesi olan şenlik atmosferinde karşılardık.

Hiç bir şey için geç değil. Her zaman bir kapı açık. Son nefese kadar dahi o kapı açıktır.

Başta kendimizde olmak üzere an itibariyle yaşamın tümüne, cümle kainata güzellikler ve doğruluklar işleyelim. Sevgiyi ve hoşgörüyü esas alarak, barışı ve kardeşliği ilke edinerek, dayanışma ve paylaşımı sunarak, rahmet ve merhamet denizinden damla misali yapabildiğimiz/ulaşabildiğimiz/verebildiğimiz herkese ve her şeye verelim/yapalım/sunalım.

Kinle, kibirle, maddiyatı esas alarak, paraya taparak, dünyada kalacak olan malımıza güvenerek, hasetle, nefretle, öfkeyle,

maskaralıkla, düşmanlıkla... son nefesimizi verdiğimizde Hakka yürümek yerine gerçekten ölmüş oluruz.

Ölenin ten olduğu, canın baki olduğu bilinci, inancı, idraki, sezgisi, duygusu ile ebediyete intikal etmeden, gönül dünyamızı yoklayarak, düşünce denizimizi kirlerden arındırarak ağlattığımız varsa güldürerek, kırdığımız varsa tamir ederek, döktüğümüz varsa yerine koyarak, küstüğümüz varsa barışarak, incindiğimiz varsa hoş görerek... gönül rahatlığıyla, arınmış-durulmuş pirüpak olmuş bir şekilde son nefesimizi verdiğimizde ise ölmüş olmayız, Hakka yürümüş oluruz.

Ey merhameti ve sevgisi sonsuz olan,
yüzüm yerde, özüm darda
divanına durmuşum
bağışla beni.

Günahkarım.
Divanına vardım, darına durdum
sen merhametlilerin en merhametlisin
bağışla bu günahkar kulunu!

Bağışlayan ve esirgeyensin
bağışla beni, esirge beni
beni,
bütün kötülüklerden,
kendimden esirge.
Gerçekler demine Hü

Hayat Yaşanmaya Değer

Hayatın yakıcı ve acı gerçekleri karşısında oturup ağlamanın çözüme bir katkısı yok. Oturup bir köşede hayal kırıklıklarını, gerçekleşmeyen düşlerin, yaşanmayan ve hiç bir zamanda yaşanması –belkide- mümkün olmayacak şeylerin hesabını tutmak bir fayda sağlamıyor.

Silkinmek gerekiyor.

İnanmak, güvenmek, pes etmeden doğru bildiğin yolda aşk ile yürümek gerekiyor.

Doğru olan budur.

Bu anlamda iyide kötude, doğrudan yanlıştan insanın kendi elinde. İnsan, iradesi dahilinde olanları doğru yaptıkça veya doğru yapmaya çalıştıkça hayatın kesinkes iyiye doğru gideceğine şüphe olmasın.

Durmadan gerekçeler yaratarak, kendi üstüne düşen, iradesinin dahilinde olan, gücünün ve bilgisinin yeteceklerini yapmadan ha bire gerekçeler ve bahaneler uydurarak veya durmadan başkalarını suçlayarak bir aşama kaydedilemez. Bir aşama kaydedilemediği gibi yaşam anlamsız ve acı çırpınışlar eşliğinde yok olup gider.

Tekrar etmek de fayda var: inanmak ve güvenmek gerekiyor. Her şeyden önce yüce Yaratıcıya inanmak ve güvenmek gerekiyor. Hakkın ve haklının her zaman galip geleceğine, yüce Yaratıcının asla adaletinde yanlış yapmayacağına ve doğru olanın, samimi ve içten olanın her zaman Hak yolu üzerine olanın eninde sonunda muvaffak olacağına inanmak gerekiyor.

Bu inanç, ikrar ve bilinç ile hayata dört elle değil, cümle hücrelerimizle tutunmak, sarılmak gerekiyor. Her doğan güne selam vererek, her doğan ay'a göz kırparak aşk ve tutkuyla yaşamı anlamına uygun olarak yaşamak gerekiyor.

Asla ama asla umudumuzu yitirmeyelim. Çok klişe olacak ama yaşamak bütün zorluklara rağmen, bunca acıya, hastalıklara, kayıplara, zulümlere, parasızlığa ve daha nice olumsuzluklara rağmen güzel ve yaşanmaya değer.

Az, çok az bir gayret ve çabayla bile belli başarılar elde edebilir ve hayatımızı daha yaşanılır hale getirebiliriz. Yeter ki bunun böyle olduğuna inanalım.

Hayatın böyle olduğuna, yani anlam ve mutluluk dolu olduğuna, her nefesin bile anlam dolu olduğuna inanmak gerekiyor.

Bir an bile açık gökyüzünde sonsuz yıldız denizine bakmanın dahi insana yaşaması ve anlamlı bir hayat için mücadele etmesi için yeterli neden olduğuna inanmak gerekiyor. Bu gökyüzüne olan bir anlık bakışın bizde milyon kez mücadele azmi, isteği, hevesi uyandırması gerekiyor.

Evet, bin bir sıkıntı ve kederlide olsak, açık gökyüzünde binlerce yıldız bakmak bile insanı yaşamaya, anlamlı yaşamaya, mücadeleye, çalışmaya, üretmeye davet değil mi?

Allahım

Tüm hatalarımdan sana sığınırım

Sen esirgeyen ve bağışlayansın
Rahman ve Rahimsin

Allahım
Cehaletimi gider
Tövbelerimi kabul eyle
Sen ihsanı bol olansın

Allah'ım
Yüzüm yerde, özüm darda
Üryan-püryan huzurundayım
El açıp elaman dileyenim
Sen ki Gaffarsın
Cümle hatalarıyla kullarını kabul edensin
Kovma bu hatalı kulunu kapından.

Maddiyat İnsan İçin Esas Olmamalıdır

Kapitalizmin egemen ve belirleyici olduğu bir dünyada maddiyatı esas almadan nasıl bir yaşam sahibi olabiliriz?

Para gücünün her şeyi çekip çevirdiği, kapitalin şekillendirdiği ilişkiler ağında nasıl samimiyet ve insani değerlerin hakim olduğu sofralar kurabiliriz?

Her şeyin kariyer ve başarı oranında kabul gördüğü bir dünyada nasıl sırtımızı dayayabileceğimiz sağlam “arka'daş”lar ediniriz?

Tüm ilişkilerimizde belirleyici olan kapitalse, peki biz nasıl güven duyacağız?

Nasıl art niyetsiz seveceğiz ve sevildiğimizi bileceğiz?

Hep beynimizin arka kısımlarında bir yerde “acaba beni başarımla ve param için mi seviyor, param ve kariyerim olmazsa anında beni terk mi eder? Annem-babam, ailem, arkadaşlarım bile beni başarılı olduğum için mi seviyorlar, değerli buluyorlar? Eğer başarılı olmasaydım ve beş parasız olsaydım eşim, ailem, arkadaşlarım, dostlarım beni yinede böyle sever, saygı duyar, benimserler miydi?”

Güvensizlik, kuşku, riyakarlık üzerine inşaa edilmiş olan bir yaşam gerçekten yaşam olabilir mi?

Olamaz.

Olur diyenler ya yalan söylüyorlar, yada yanılıyorlar.

Söylediklerimiz çok mu abartılı?

Söylediklerimizin gerçek hayatta karşılığı yok mu?

Öyle olduğunu düşünüyorsanız küçük bir test yapalım hep birlikte. Ama bu testi yaparken lütfen samimi olalım. En başta da kendimize karşı samimi olalım.

Testimiz su: farzedin ki maddi anlamda her şeyiniz ama her şeyinizi yitirdiniz. İşsiz-güçsüz beş parasız ortalarda kaldınız. Ve bu durum sür git devam ediyor. Ufukta da öyle iyi olacağına dair bir işaret yok. Eskiden güçlüydünüz ama şimdi eviniz yok, arabanız yok, işinizi kaybettiniz ve asgari ücretinden altında ancak zar zor geçiminizi kazandığınız bir işte çalışıyorsunuz. Oysa çevreniz, arkadaşlarınız, akrabalarınız sizin sahip olmadığınız ve hiç olamayacağınız maddi imkanlara ve güce sahipler. Bu durumda acaba eşiniz, çocuklarınız, aileniz, akrabalarınız, arkadaşlarınız, dostlarınız size nasıl yaklaşırlardı?

Size bakış açıları nasıl olurdu?

Size saygı duyarlar mıydı?

Sizi severler miydi?

Sizi değerli bulur, sofralarında yer verirler miydi?

Yoksa eşiniz durmadan söylenir, çocuklarınız sizi hiçleştirir, anneniz dahi yaptığınız yanlışları, hataları yüzünüze vurur, kaynananız sizden selamı keser, kayınlarınız size el kaldırır, kardeşleriniz sizi ahmaklıkla mı suçlardı? Lütfen samimiyet ve içtenlikle cevap verin.

Birde tersini düşünün. Maddi gücünüz ve diğer imkanlarınız şimdikinden kat be kat çoğalmış olsun. Bu durumda acaba konumumuz nasıl olurdu?

En yakınınız olanların, başta eşiniz olmak üzere size karşı davranışları nasıl olurdu?

Kaynananızın maddi manada her isteğini yerine getirmiş olduğunuzda size yaklaşımı nasıl olurdu?

Kayınlarınıza imkan sunmuş, onları paraya ve güce boğmuşsanız sizi el üstünde tutarlar mıydı?

Kardeşleriniz sizin için en güzel sözleri, iltifatları eder, siz daha görünür görünmez el pençe divan dururlar mıydı?

Bütün bu sorulara samimiyetle cevap verdiğimizde hiç istemediğimiz sonuçlar ortaya çıkar.

İlk durumda anında satılırsınız, tüm yiğitliğiniz yer ile yeksan olur, kişiliğiniz, düşünceleriniz, duygularınız değersizleşirdi. İkinci durumda ise kişiliğinizde çatlaklar, zayıflıklar, hatalar, saçmalıklar görünmez olur en iyi kimselerden olmuş olurdunuz.

Diğer kimseleri bir tarafa bırakın, en yakınlarınızın size bakış açısını, davranış şeklini, size yönelik değerlendirmelerini bir düşünün.

En yakınların yaklaşımı üç aşağı beş yukarı bu minval üzerineyse, yaşanmış ve yaşanmakta olan sayısız örnek önümüzde sağlam veriler sunuyorsa diğer kimselerin davranışlarını düşünmek bile gereksiz.

Bu bir gerçeklik değil mi? Biz çok mu abartıyoruz? Bunlar her gün yaşanmıyor mu?

Yok, bu abartısız her gün yaşanan acı gerçeklerden biridir. Kapitalimizin insan ilişkileri üzerinde yarattığı korkunç tahribatların sonuçlarıdır bunlar. Belkide aslında kapitalimizi,

küreselleşmeyi ve yine bunun karşısı ekonomik sistemleri bu insani ilişkiler bağlamında değerlendirmek gerekiyor. Borsadan, piyasalardan, yükselen ve düşen kurlardan ziyade günlük yaşamımıza yansımaları üzerinden değerlendirmek gerekiyor. Böylelikle aslında en doğrusunun ne olduğu, ne olması gerektiği ve bu doğruya nasıl ulaşılabacağı konusunda daha tutarlı bir öngörü ve bakış açılarına sahip olabiliriz.

Kapitalizmin, serbest piyasa ekonomisinin, acımasız rekabet koşullarının hakim olduğu; devlet mekanizmasının orta ve küçük boy işletmelerden ziyade büyük işletmeleri koruyup kolladığı ve bunun tüm dünyada “geçerli ve başarılı” bir sistem olarak “kabul gördüğü” bir zamandayız.

Böylesine bir gerçeklik karşısında bizler ne yapmalıyız ve ne yapabiliriz?

İnancımız ve değerlerimiz ekseninde, var olan gerçekliği göz ardı etmeden, gerçekleri görüp ütöpik düşünceler batağına saplanmadan ve hayatta karşılığı olmayan, söylemde güzel ve çekici gelen ancak pratikte iflas etmiş kuramlara başvurmadan neler önerebiliriz?

Bizlerde elbette ki yer yüzünde yaşayan diğer insanlar gibi daha iyi bir ekonomik sistem için önerilerimizi şöyleceğiz, bunun var olması içinde mücadele edeceğiz. Yaşadığımız dünyada olup bitenlere duyarsız kalıp sadece kendi küçük dünyamızda yaşamayacağız. Global ve yerel anlamda insanlığın hayrına olduğuna inandığımız her tür yöntemi ve fikri insanlarla paylaşmaktan, tartışmaktan çekinmeyeceğiz.

Mesela “Rıza Şehri” sistemimizi düşünceden, inanç dünyasından çıkartıp pratik alanda uygunlanması noktasında

tartışmalar yürütebilir, farklı versiyonları ve uygulama olasılıkları ile tüm insanlığa sunabiliriz.

Bizlerin bu yazıdaki ana konusu dünyanın ekonomik gidişatına dair fikirler ve farklı ekonomik yöntemler sunmak değildir. Bizlerin asıl derdi var olan ekonomik sistemin şekillendirmesiyle ortaya çıkmış olan ilişki ve düşünce kirliliğine karşı kendi penceremizden olabildiğince basit önermeler ve uygulamalar sunmaktır.

Belki bazıları çıkıp derki “kapitalizmin etkilediği ve şekillendirdiği yaşam biçiminde başka bir davranış şekli mümkün değildir. Kapitalizm yok olmadan bu ilişkilerde tekrardan insanca bir yöneliş olmaz” diyebilirler.

Bizler öyle düşünmüyoruz. Bunu diyecek kimselerin örnek diye sunduğu eski Doğu Bloku ülkeleri ve Sovyet deneyimi de ne yazık ki pek iç açıcı değildi. Olmadığı içinde bir gecede yok olup gitti.

Neyse, bütün bu “ideolojik yaklaşımlar” bir yana bırakalım. Bizlerin asıl derdi mevcut kapitalist sistem içerisinde de bazı değerleri ve doğruları koruyabileceğimiz gerçeğidir.

Evet, yaşam koşullarımızı maddi birikim ne kadar etkilerse etkilesin bizler yine de bazı değerleri koruyabilir ve bu değerler doğrultusunda yaşamımızı daha da anlamlı kılabiliriz.

İlişkilerimizde maddiyat bir çok noktada etkili olabilir, ancak son sözü söylemede yani ilişkinin boyutunu belirlemede asla belirleyici olmamalıdır.

Bir kişiyi değerlendirirken onun cüzdanının kabarıklığını baz alarak değerlendirmemeliyiz. Daha çok düşüncesini,

doğrularını, inanç boyutunu, insana ve doğaya yaklaşımını ve benzer şeyleri dikkate alarak değerlendirmeliyiz.

Maddiyatın çokluğu veya azlığı bizler için ölçü olmamalıdır.

İnsanız. İnsan demek her türlü yücelikle beraber her türlü olumsuzluğa ve yanlışlara da açık bir varlık demektir. Öyleyse hata yapabilir, sorun yaşayabilir, çıkmazlara girebiliriz. Birisi hata yaptı, suç işledi, sorunlarıyla baş edemez hale geldi diye onu yaşamımızda çıkarıp atmamız gerekmez.

Bize düşen düşmüş olana bir tekme vurmak değildir. Aksine, düşmüş olanı elinde tutup kaldırmaktır.

Eşimize, çocuklarımıza, ailemize, akraba ve dostlarımıza karşı yaklaşımımız asla ama asla maddi başarılar veya kariyer üzerinden olmamalıdır. Eğer en yakınımızdakilerden başlayarak çevremizdekileri maddi imkanlar ölçüsünde dikkate alıp ona göre bir ilgi gösterirsek, bu yapabileceğimiz en büyük kötülük demektir. Hem kendimize hemde çevremizdeki yakınlarımızın şahsında bütün insanlığa.

Öyleyse evimizin ve gönlümüzün kapılarını insan olan ve insanca davranış sergileyen tüm dostlarımıza açık turalım. Tıpkı cemlerimizde olduğu gibi eşliğimizden adımını atar atmaz herkes aynı nazar ve değerdedir.

Sana sığmıyorum ey yücelerin yücesi

Cümle korkulardan

Yalanlardan

Hatalardan

Günahlardan

Yanlışlardan

Kapına geldim
Divanına durdum
Yalvarışım sanadır
Yakarışım sana

Sultan olana bağışlamak düşer
Bağışla beni
Adem atamdan bu yana olan cümle
Hatalar
Kusurlar
Günahlar için bağışla

Eyüp'e verdiğin sabrı bana ver
Yusuf'a bahşettiğin iradeyi
İsa'ya verdiğin dayanma gücünü ver bana ey uluların ulusu

Bir kapı aç
Bir yol göster
Bir izin ver

Eline, Beline, Diline Sahip Ol İlkeleri

Eline, beline, diline sahip ol ilkelerini incelerken, bunların birden fazla ve aşama aşama açıklamaları/anlamları olduğunu belirtelim.

Kişinin bilinç, idrak, inanç, eğitim boyutuna göre bu ilkelerin içeriği anlam ve önem kazanır.

Genel olarak bu ilkeler ilk etapta şöyle açıklanır.

Eline sahip olmakla kişinin eliyle yaptığı her tür görünür kötülükten uzak durması, mesela hırsızlık yapmaması, insan öldürmemesi ve benzer şeyler kastedilir. Yine eliyle yapabileceği iyilikleri esirgememesi öğütlenir.

Beline sahip olmakla kastedilen ise cinsellik manasında gayri meşru hallerden kaçınılması ve genel ahlak dairesi içinde kalınmasıdır.

Diline sahip olmaktan kasıt ise diliyle doğruları ve güzellikleri açık etmesi, kötü olan dedikodu, gıybet ve her tür yaramaz, aşağılayıcı, incitici sözlerden uzak durması öğütlenir.

Bunlar herkesin anlayabileceği ve uyguladıkça doğru ahlak sahibi olacağı güzel öğütlerdir.

Kişi bunlara uymakla edepli olur, ahlaklı olur, saygın olur, doğrulardan olur.

Eline, beline, diline sahip ol derken bunlar anlaşılır ve bunlar uyulması gereken temel esaslardır. Yani statüsü, konumu, bilgisi, becerisi, inancı, eğitimi en alt düzeyde dahi olsa kişi bunlardan kastın ne olduğunu bilir ve bunlara uyabilir. Ancak kişinin durumu geliştikçe bu ilkelerin derinlikleri ve boyutu daha da gelişir.

Şimdi kısaca bu boyutun ne olduğuna bir göz atalım.

Her şeyden önce Alevilik inancı mistik ve tasavvufi öğeler taşısa da klasik anlamda dar bir mistik anlayış değildir. Mistizmi aşan ve yaşamın tümüne dair uygulamaları olan bir inançtır. Bu noktada eline, beline, diline sahip ol ilkelerini tartışırken “yol var yol içinde, sır var sır içinde” vurgusundan yola çıkarak yapacağımız açıklamalar bu açıdan, yani mistik yan gözetilmekle beraber esas alınmadan irdelenmelidir.

Bu ilkelerden anlaşılan ilk etapta yukarıda yaptığımız açıklamalardır. Bu ilkelerin ikinci bir açıklaması ise şu şekildedir.

Eline sahip ol ile kastedilen yaşadığın toprağına, yurduna, memleketine sahip ol demektir. Bütün dünya elimiz, yurdumuz ise dünyaya dolayısıyla doğaya sahip ol, doğayı yok etmeden ve onu koruyarak yaşa anlamına ulaşılabilir.

Beline sahip ol demek ile kastedilen ise soyuna, evlatlarına sahip ol. Onların sağlam ve güzel insanlar olmaları için çaba harca. Soyuna öyle bir dünya, kültür birikimi bırak ki, soyuna öyle bir eğitim ver, ahlak anlayışını benimset ki soyun daha binlerce yıl diğer dünya insanlarıyla beraber barış içerisinde yaşayabilsin.

Diline sahip olmak ise konuştuğun ana diline sahip çık. Dil en önemli iletişim aracıdır. Konuştuğun ana dilini koru, sahiplen, geliştir. Bununla beraber yeni diller öğren. Bir dili öğrenmek bir kültürü öğrenmektir. Kendi dilini korumakla aslında kendi kültürünü ve değer yargılarını koruyorsun. Yine yeni bir dil öğrenmekle yeni bir kültürü öğreniyor ve bu yeni dilin konuşulduğu topluma da kendi kültürünü aktarıyorsun.

Bazıları buradaki açıklamaların zorlama olduğu veya aslında bu anlamları içermediği sonucuna ulaşabilir. Ancak bu açıklamalar ve daha başka açıklamalar öyle zorlama açıklamalar değildir. Asırlardır bu açıklamalar –kullanılan kavramlar farklıda olsa- aynı şekilde yol ehli kimselere yapılmaktadır.

Dört Kapı Kırk Makam ile verilen eğitim bütün bu ve benzer ilkelerdeki açıklamaların bilinen ve bilinmeyen, zahiri ve batini yönleriyle öğrenilmesi ve uygulanmasından başka bir şey değildir.

Burada es geçilmemesi gereken bir başka noktada bu açıklamaların pratik boyutudur. Yani eğer bu açıklamalar sıradan bir metni okuyor gibi okunup geçilirse, üzerinde tefekkür edilmezse, tartışma yürütülmezse, uygulanmaya konulmazsa ve uygulanıp uygulanmadığı, kişilikle bütünleşip bütünleşmediği denetlenmezse pek bir yararı olmaz.

Hep söylediğimiz gibi amaç insan-ı kamil olmak ve tüm toplumun insan-ı kamil toplum olmasını sağlamaktır. İnsan-ı kamil olmanın yolu da Dört Kapı Kırk Makamdan geçiyor. Dört Kapı Kırk Makam ise öyle okumakla, teoride geliştirmekle ulaşılabilecek bir aşama değildir. Bu yolun pırlarının denetiminde, öncülüğünde uzun bir zaman dilimine yayılmak suretiyle gerçekleşecek olan bir aşamadır.

Eline, beline, diline sahip ol ilkelerinin açıklamaları/anlatmak istediği bilgiler sadece bu iki açıklamadan ibaret değildir. İnsan-ı kamil olmayı talep eden kişi, yani talip geliştikçe yeni yeni ve farklı pencerelerden bakan açıklamaları da öğrenecektir.

Bu ilkeler aslında özün özü kıvamında ilkelerdir. Çekirdek gibi. Küçücük bir çekirdek kocaman bir ağacın nasıl özüyse bu üç kelimedenden oluşan ilkelerde çekirdek gibi koca koca bilgi ve uygulamaların çekirdeğidir/özüdür.

Öyle basite ve hafife almamak gerekiyor. Adeta asırların imbiğinden, süzgecinden geçmiş, nice nice erenlerin, evliyaların, yolu sürmüş nice ak yüzlü insan-ı kamilimizin kolektif katkısı, emeği ile çekirdek seklinde bize ulaşmıştır. Bizler farkında olmasak da, çekirdeği toprağı elverişli olmayan, hatta taşlık yerlere dikmeye çalışıp kıymetini bilmesek de, almamız gereken verimi böylece almasak ta öz olarak olay böyledir.

Gecenin karanlığında şaşırılmışım yolumu
Ya ilahi senden medet
Sarp kayalarda, dipsiz uçurum kenarlarında kalmışım
Ya ilahi senden medet

Cehennem çukurlarından beter irin kuyularındayım
Dostluğun ve hakkaniyetin hakir görüldüğü melanet
çağındayım
Ya ilahi senden medet
Sen ki bana, kuluna şah damarından daha yakınsın

Dilde dileğim, gönülde muradım
Senin rızan üzerinde yaşamaktır
Ya ilahi, merhameti ve rahmeti sonsuz olan

Bağışlaması ve esirgemesi sınırsız olan ilahi
Dilde dileklerimi, gönülde muratlarımı hasıl eyle
Sen ki kuluna şah damarından daha yakınsın
Yalnızca senden medet dileyenlerdenim

Sıkıntılar ve Sorunlar Ebediyen Sürmez

Sıkıntılarını, sorunlarını, çıkmazlarını elbette biteceğini biliyoruz. Biliyoruz bilmesine ama yinede zorlu zamanlarda öyle bir ruh haline bürünüyoruz ki, sanıyoruz ki daha güneş doğmaz. Sanıyoruz ki dünya başımıza yıkıldı, daha belimiz doğrulmaz.

Güzel erenlerden Adil Ali Atalay, böylesi durumlara düşenler için şu değerli sözleri kulaklarımıza küpe olsun diye dile getirmiş.

Bu sıkıntı sende kalmaz
Sabret murat alacaksın
Kim dedi ki sabah olmaz
Sabret murat alacaksın

Sabreden murada erer
Gönül gözü olan görür
Eken ektiğini derer
Sabret murat alacaksın

Sevenin yar hanesi ol
Kanayan bir yarası ol
Her derdinin çaresi ol
Sabret murat alacaksın

Kalkacak aradan perde
Düşürse de dertten derde
Seveni bırakmaz darda
Sabret murat alacaksın

Adil Alim der dost yaşa
Hiçbir emek gitmez boşa
Sevgi pahıl değil haşa
Sabret murat alacaksın

Sevgiyle, samimiyetle, Hakka teslimiyet ve hakikate inançla bizler sıkıntılarını yener, zorlukları aşar, cümle çıkmazlarda dahi kendimize yeni yeni yollar buluruz.

Öyle değil mi?

Öyledir.

Kim diyor ki sabah olmaz?

Kim diyor ki doğan güneş dünyayı aydınlatmaz, güneşin aydınlığı yüzümüzle beraber ruhumuzu ısıtmaz?

Kim diyor ki sevenler darda ve zorda kalır?

Emek veriyoruz, elbette emeklerimizin karşılığını alacağız. Hiç bir çaba, çalışma boşa gitmemiştir. Belki kısa vadede emeklerimizin, çalışmamızın karşılığını almıyoruz. Belki çok zahmetler çektiğimiz halde bir türlü isteklerimiz gerçekleşmiyor. Belki maddi manada olmamız gereken noktadan çok geri bir konumdayız. Bütün bu ve benzer sorunlara, sıkıntılara rağmen bizler yinede azmimizi, kararlılığımızı, heyecanımızı yitirmeden, zorlukların ve yenilgilerin altında ezilmeden doğru bildiğimiz, Hak bildiğimiz yoldan yürümeye devam etmeliyiz.

Sabretmek de iste bu noktada önemli bir silahtır. Sabretmenin olumlu sonuçlarını bildiğimiz halde yinede o anki ruha halimiz gereği, sorunların ağırlığı, sıkıntılarının çokluğu gereği umutsuzluğa düşebiliyoruz. Umutsuzluğa düşmemiz anlardan

ibaret olsa yine sorun değil. Ancak umutsuzluk süreklileşirse, işte asıl o zaman bizler için gerçek manada bir yenilgi ve yok oluş gerçekleşir.

Bazı şeyleri bilmek o şeyleri hayata birebir ve tam anlamıyla uyguladığımız anlamına gelmiyor. Sabretmek de öyledir. Sabretmenin yararlı ve zorunlu olduğunu biliyoruz ama sabretmeyi bilmiyoruz.

Bilmemiz gerekiyor. Bilmezsek, hayatımıza uygulamazsak (sözde) bilmemizin bir anlamı kalmıyor.

Belki dönüp dolaşıp aynı şeyleri farklı kelime ve kavramlarla tekrar ediyoruz. Bunu yapmamız gerekiyor. Hemde ısrarla ve defalarca. Ta ki tam anlamıyla bildiklerimizi hayatımıza uygulayana kadar.

Öyleyse Adil Ali Atalay'ın sözlerine tekrar tekrar kulak vermemiz ve kulakla beraber yüreğimizi de, beynimizi de, ruhumuzu da bu sözlerdeki manaya açmamız gerekiyor. Böylece güneş doğacağını asla unutmaz sorunlara, sıkıntılara, çıkmazlara tilili çekeriz.

Ey Allah'ım
Yüzü yerde, özü darda olan
Senin meydanında bütün samimiyeti ve inanmışlığıyla
Sana teslim olmuş canları
Tek muratları senin rızanı almak olan canları
Muhammed Mustafa'nın
Ali'yel Murteza'nın
Fatimat-ül Zehra'nın

İmam Hasan Mücteba'nın
Şehidi Kerbela İmam Hüseyin'in
Ve Sana sıdk ile bağlı yüce şahsiyetlerin
Yüzü suyu hürmetine
Bu ulu meydanında yüzü kara çıkarma

Bu canların
Arı duru olarak meydana gelmiş
Ehlibeyte bağlı bu canların
Yolunu yolsuza düşürme

Onların dertlerine derman
Hastalarına şifa ihsan eyle yarabbi

Yarabbi
Kalpleri ve dilleri ile ikrar getirmiş olan
Bu Ehlibeyt bendelerini
Yollarından şaşırma
Onları şeytanın ve şeytanlaşmış olan kulların
Yezitlerin şerrinden koru
Onları yolu dosdoğru sürenlerden eyle

Ölümden Kim Korkar

Yaşamın gayesine ters bir şekilde yaşamını yaşayanlar korkar ölümden.

Hırsı, kıskançlığı, bencilliği, öfkeyi yaşam biçimi haline getirip maddi ve siyasi egemenlik için zulmü, baskıyı, acımasızlığı meşrulaştırırlar korkar ölümden.

Kainat ile kıyaslandığında toz zerreciği dahi olmayan yer kürede, yaşamış olduğu ortalama 70 yıllık ömürde anlam, idrak, tefekkür, sevgi, hoşgörü, barışıklık yerine dedikodu, gıybet, ahmaklık, yıkıcılık, edepsizlik yapanlar korkar ölümden.

Kim korkmaz ölümden?

Kendisi, çevresi, doğayla, cümle varlıkla barışıklığı esas alanlar korkmazlar ölümden.

Anlam verebilen, empati yapabilen, dini ve dili, rengi ve cinsiyeti, sınıfı ve ulusu ne olursa olsun insana saygıyı yaşam biçimi haline getiren korkmaz ölümden.

Cüzi iradesi dahilinde, elinden geldiğince iyilikler yapan, güzellikler oluşturmaya çalışan, kardeşlik ve dayanışmayı her zaman ve zeminde sunanlar korkmazlar ölümden.

Anlamına uygun bir şekilde yaşamak ölümü gönül rahatlığıyla karşılamak demektir. Ölümden korkmak bir yana yeni bir başlangıcın (sonsuzluğun) heyecanı ile karşılamaktır ölümü.

Anlamına uygun bir yaşamın sahibi olanların ölüm ve ötesi ile ilgili bir kaygıları, çekinceleri yoktur. Cehennem çukurları ile ilgili bir korkuları yoktur. Böylesi bir yaşamın sahibi olanlar için ölen sadece tendir, can ölesi değildir.

Sözlerimizi William Shakespeare'n bir şiiri ile bağlayalım.

İnsanların çoğu sevmekten korkuyor,

Kaybetmekten korktuğu için.

Sevilmekten korkuyor,

Kendisini sevmeye lâıyk görmediği için.

Düşünmekten korkuyor,

Sorumluluk getireceği için.

Konuşmaktan korkuyor,

Eleştirilmekten korktuğu için.

Duygularını ifade etmekten korkuyor,

Reddedilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor,

Gençliğinin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor,

Dünyaya iyi bir şey vermediği için.

Ve ölmekten korkuyor,

Aslında yaşamayı bilmediği için.

Ya ilahi

İnkar edemem varlığını

Münkirlerden olamam

İnkar edipte yolunu şaşırınlardan olamam

Ya ilahi

Cümle kusurlarımla huzurundayım

arınmaktır muradım

Pirüpak olmak, cümle noksanlıkları gidermektir emelim

Ya ilahi

Yalnızca senden medet dileyenlerdenim

Hiç bir kinim, kibrim, hesabım yoktur

Yalnızca senin rızan üzerinde yaşamaktır dileğim

Ya ilahi

Vara yok diyemem

İnkâr edemem varlığını

Cümle hatalarımla huzurundayım

Sana sığınmıyor

Yalnızca senden medet diliyorum

Ya ilahi

Canım yolunda tercemandır

Sualsiz varlığımı varlığına sunanlardanım

Senden geldim sana gitmektir arzum

Bütün benliğiyle huzurunda elaman dileyen bu canı

Meydanında rüsva eyleme

Alevilerin Cemleri Tiyatro Oyunu Değildir

Cem meydanı tiyatro salonu, cemlerimiz tiyatro oyunu değildir. Tiyatroyu küçümsediğimiz yok, tiyatro önemli bir sanat dalıdır. Ancak cemlerimiz bizlerin toplu halde yaptıkları ibadettir. Tiyatro oyunu seyreder gibi cemlere katılanların bu gerçeğin ayırdın da olmaları gerekiyor.

Bunları niye belirtip dile getiriyoruz?

Gerektiği gibi olmasa da görünür hale gelen Alevi inanç gerçekliğimize ilgi duyanlar, dolayısıyla ibadetlerimizi merak edenler ve bir şekilde ibadetlerimize katılanlardan yola çıkarak bunları dile getiriyoruz

Ömrü hayatında cem görmemiş ve bunun teorik alt yapısından yoksun olanlar cemlerimize katıldıkları zaman genelde tiyatro izler gibi bir köşeye çekilip cemlerimizi izliyorlar.

Cemde yapılan ritüellerin anlamları hakkında donanım sahibi olmayanlar, bu ritüellerin ne anlama geldiği, neyi temsil ettiği konusunda bilgi sahibi olmayanlar cemi tiyatro izler gibi izleyip cemden alması gerekenleri almadan ceme “katılmış” oluyorlar.

Elbette bu katılım değildir. Bu cemi yaşamak hiç değildir. Bu sadece izlemektir. İzleyicilikle sınırlı bir cem, cem olmaktan çok çok uzaktır.

İzleyici olarak ceme katılmak, cem ibadetini yaşamamak, o muazzam bütünün parçası olup cümle varlıkla bütünleşmekten uzak olmak demektir.

İbadeti yapmadan, ona dahil olmadan, teorik alt yapıdan yoksun olarak ceme izleyici olarak katılmak ve bunun

sonucunda cem ibadetini yerine getirip o ibadeti bütün hücrelerinde hissedenlerin ibadetlerini anlatmaya çalışmak, çok eksik bir anlatım olur.

İbadeti elbette gözlemlemek ve bunun sonucunda bazı çıkarımlar yapmak mümkün. Ancak bu izlenimlerden yola çıkarak ibadetin -kesin bir şekilde- bu izlenimlerden çıkarılabilir olduğunu iddia etmek doğru değildir.

Hele cemde tevhit halini almış canların derinliklerini, yaşadıklarını kaba bir şekilde tasvir etmek, bazen olumsuz sıfatlarla tanımlamak hiç doğru değildir.

Böyle bir anlayış ile ceme yaklaşmak, cem ibadetini asırlardır huşu içinde ve tüm inanmışlıkları ile yerine getirenlere hakarettir, haksızlıktır.

Peki ne yapmak, nasıl bir yöntem izlemek gerekiyor?

Cem nedir?

Cem arınmaktır, rızalıktır, kişinin kendisi de cahil cümle varlıkla barış içinde olması, Hakkın divanında, halkın huzurunda olmasıdır. Cem meydanı yer ile göğün birleştiği, eğrini düz olduğu, yalanın yersiz olduğu, lokmanın sadece helal olanın yer aldığı bir meydandır.

Dilsizin dile geldiği, haksızın sus pus olup özüne yöneldiği, cümle kainatın o an olup anın cümle zamanlar olduğu yerdir cem meydanı.

Cem öyle klasik bir ibadet değildir. Rızalığın esas alındığı, kulun kuldun razı olması ve Hakkında kullarından razı olmasının temel ilke olduğu bir ibadettir. Herkesin, cem meydanına eşikten adımını atıp içeri giren herkesin yek can

olup dünya, kainat, geçmiş ve gelecek zaman ile birleşip o an olduğu bir ibadettir.

Cem ibadetimiz bireysel mutluluk olduğu kadar, toplumsal düzen demektir.

Hakkın ve halkın birliğidir cem.

Asırların imbiğinden süzülüp rafine haline gelmiş olan bu ibadetimizin bir izlenimle anlaşılması ne yazık ki doğası gereği mümkün değildir.

Anlayarak, anlamaya çalışarak, mümkün mertebe ön yargılardan arınarak ve yine mümkün oldukça gönül kapılarını açarak ceme katılmak, izleyici olmaktan çıkıp katılmak gerekiyor. Öyle olursa sonuçlarda farklı olacaktır.

Öyle bir anlayışla ceme katıldığında, ayrılık-gayrılık giderilip cem olduğunda bazı basit gelen sözlerin, uygulamaların gerçek niteliği de kavranmış olacaktır.

Bu kavranılanları elbette bir şekilde, dilin dönüldüğü kadar anlatmak mümkün. Ancak yaşanılanlarla anlatılanlar arasında, cem mevzu bahis olduğunda uçurumlar olacaktır.

Cemi izlemek, cem ibadeti yapmak değildir. Cemi izlemek yerine katılıp cem olmak gerekiyor. Öyle olduğunda cem yaşanılır ve sadece yaşayanların bilebildiği yoğunluklar meydana gelir. Meydana gelenlerden sonrada kimse daha ceme izleyici olarak katılıp yarım yamalak anlatımlarda bulunmaz.

Hakka çok şükür, çok şükür yolundayım

Ey pirlerin piri

Çaresizlerin çaresi

Darda kalmış olanların yol göstericisi
Selam olsun sana ve yolunda gidenlere

Selam sana ey pirlerin piri
Ey yaşamın ve kainatın sırrını çözmüş olan
Sırrı sır edenlerin yolunda gittikleri er
Hakkın selamı sana olsun

Nice zorda ve darda kalanların sığındıkları
Ümitsizlere umut olan
Dergahının kapısı daima açık olan
Selam sana ey mertlerin en merdi

Günahkarların sığındıkları
Çaresizlerin çare bulduğu
Adı bile cümle cihana bedel olan
Selam sana ya yücelerin yücesi

Adın geçtikçe yaralı yürekler şifa bulur
Nice hayal kırıklıkları yaşamış olanların yüzü güler
En devasız dertler bile dermana kavuşur
Selam olsun sana ve yolunda gidenlere

İnanmaya İhtiyaç

İnanmak.

Duyu organların ve başka başka şeylerle, bildik, alışıldık, gündelik hayatta kullanıp test ettiğimiz ve bunun sonucunda doğruluğuna, varlığına kanaat getirdiğimiz ne varsa; bütün bu varlarla varlığını görmediğimiz/ bilemediğimiz/ kanıtlayamadığımız bir varlığa inanmak başlı başına üzerinde düşünölmeye değer bir fenomen değil midir?

İnsan neden inanmaya ihtiyaç duyuyor ki?

İnanmak insana somut olarak ne kazandırıyor?

İnanç olmasaydı, yani bir Yaratıcı Tanrıya inanı olmasaydı insanın zihinsel ve psikolojik gelişimi çok daha ileri bir aşamada mı olurdu veya hiç bu aşamaya gelmez ve bu satırların yazılmasına bile gerek kalmaz mıydı?

Eğer insanlar Nietzsche'nin söylemiş olduğu “Tanrının ölmüş” olduğu düşüncesine/inancına itibar etmiş olsalardı acaba şu an insan soyu hangi pozisyonda olurdu?

Her anlamda, yani kültür, psikoloji, toplumsal adalet, hukuk, ekonomik gelişmişlik ve sorunlar, sınıfsal ayrımlar, savaş, askerileşme, ulus... ve daha yığınla şeyde insan nasıl bir durumda olurdu?

İnanmak bireysel bir olgudur. Birey toplumu oluşturduğundan ister istemez toplumsal anlamda da etkisi, tepkisi kaçınılmaz olacaktır. Bu gün oluşmuş yasaların/kuralların/disiplinlerin/işleyişlerin çoğunluğunda dolaylı veya direkt inanmanın getirmiş olduğu etkiler, yönlendirmeler kaçınılmaz olarak varlar.

Hemen hemen bütün toplumlarda ve o toplumların medeniyetlerinde inancın bariz bir etkisi vardır.

Gündelik hayatta bir şeyin doğru veya yanlış olduğunu bilmek için, işimize yararı olup olmadığını öğrenmek için, yaşamımızı kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağımızı anlamak için çeşitli yöntemler, metodolojiler, aletler, uygulamalar geliştirmişiz.

Bütün bu geliştirdiklerimizle varlığını veya yokluğunu kanıtlayamadığımız, somut olarak ortaya koyamadığımız, tanımlayamadığımız bir varlığa inanıyoruz.

Neden inanıyoruz?

Sezgilerimizle, hissiyatımızla, aklımızın çoğu kez yetersiz kaldığının bilinciyle, erenlerimizin, yolu sürmüş olan ve sürmekte olan insan-ı kamillerimizin ortaya koymuş oldukları pratikleriyle ve daha nice nice anlatmadığımız his, düşünce, deneyim ve başka şeylerden yola çıkarak inanıyoruz.

İnanmak bize iyi geliyor. İnanmak bizi güçlü kılıyor.

İnanmak durmaksızın umudumuzu yenilememizi sağlıyor.

Umudumuzu sürekleştirerek bizlerin her doğan güne aşkla sarılmamızı sağlıyor.

İnanmak ötelere ötesini sezgi yoluyla görmemizi sağlıyor.

İnanmak güzeldir. Nasıl ki güzel olan her şeyi sevip, sahipleniyorsak inanmak da öyledir.

İnanıyorsan, inanıyorsundur ve inandığın senin için en doğrusudur.

Bizlerin inancı öyle softa ve kaba bir şekilde kalıpsal ve formel bir inanç değildir.

Bizlerin inancı tüm hücrelerde hissedilen bir inançtır. Özden gelen ve özü arayan, özü hedefleyen bir inançtır.

Öyle basit cennet cehennem hesabı ile inanmıyoruz. Yani cennete gitmek için inanmıyoruz. Cehennemden korktuğumuzdan da inanmıyoruz. Var olduğumuz için, var olmayı anlamlı bildiğimiz için, varoluşun bile başlı başına inanmayı anlamlı kıldığı için inanıyoruz.

Sevginin esas olduğunu ve aslında yüce Yaratıcının sevgi sonucu cümle varlığı var ettiğine inandığımızı ve inanmayı da bu sevgiye sevgiyle, aşkla cevap vermek olarak bildiğimiz için inanıyoruz.

Allahım,

Bilerek veya bilmeyerek yaptığım cümle kusurlardan,
hatalardan, yanlışlardan, günahlardan sana sığınırım.

Sen merhameti bol, rahmeti sınırsız olansın.

Esirgemesi ve bağışlaması sonsuz olansın.

Allahım, yaptığım cümle kusurlar için beni bağışla.

Tüm samimiyetim ve içtenliğimle huzurundayım.

Merhametini ve rahmetini benden esirgeme.

Bu ulu meydanda yüzümü kara çıkarma.

Eşime- dostlarıma, cümle insanlara karşı yaptığım yanlışlardan

İşlediğim hatalardan sana sığınır,

Senin merhametini dilerim.

Beni doğrulardan eyle Allahım.

Bana rızan üzeri bir yaşam nasip eyle.

Ya Hızır

Geçmişe kıyasla günümüzde Hz. Hızır'a daha çok ihtiyacımız var.

İnsanoğlu varoluşundan bu yana her zaman için darda, zorda, karanlıkta, uçurum kenarlarında kalmış; her zaman için amansız engellerle boğuşmuş, varlık-yokluk mücadelesi vermiştir. Fakat çağımızdaki zorluklar geçmişin zorluklarına oranla daha bir zor, asılmaz, baş edilemez, mücadele edilemez durumdadır.

Neden böyledir?

Çünkü çağımızdaki zorluklar geçmişin zorluklarına benzemiyor. Yepyeni zorluklardır ve insanoğlunun bu zorluklar karşısında deneyimi sınırlıdır.

Geçmiş zamanlarda insanlar doğaya karşı korunaksız, güçsüzdüler. Hastalık ve sağlık konusunda bilgisizlerdi. Yaşamı kolaylaştırıcı olanaklardan yoksundular.

Savaşlar vardı, açlık vardı, kıyımlar ve haksızlıklar vardı. Ancak savaşlar bile belli bir savaş kuralı çerçevesinde yapılıyordu. Açlık ve yoklukla mücadele dayanışma ile yoluna koyuluyordu.

Doğaya saygı, birliktelik, kardeşlik hukuku, dayanışma geçmişte yerli yerine oturan, gerçeklikte karşılığı olan, uygulanan kavramlardı.

Geçmişte yine Hz. Hızır'a ihtiyaç vardı. Ancak zamanımızda Hz. Hızır'a olan ihtiyaç katlanmıştır.

Nasıl bu sonuca ulaştık?

Modern zamanlarda yaşayan insan belki hastalıkları belli bir çerçevede dizginlemiştir. Açlık sorunu eskiye kıyasla daha azalmıştır. Doğaya karşı korunaklı hale gelmiş, doğayı denetim altına almış, hatta alt etmiştir. Bütün bunları elde eden insan ne yazık ki kendi bencilliğinin, rekabetinin, teknolojik ilerlemesininde bir noktada kurbanı olmuştur.

Kapitalizmin, post modern zamanların kültürel dayatmaları, rekabetin, teknolojik ilerlemelerin girdabında kalan insan dayanışmayı, aileyi, paylaşımı, kardeşlik ve doğayla barışıklığı, kendisi ile barışıklığı unuttur hale gelmiş, bir anlamda kendisine yabancılaşmıştır.

Atmosferin dışına çıkmış olan, uzay derinliklerine yolculuk planları yapan insan, diğer yandan kendi içsel yolculuğunu noktalamış, yolunu belirsiz ve tanınmaz hale getirmiştir.

Yolunu bilemez hale gelmiş olan insan yıldızların haritasını çizse bile yinede çok yol katetmiş sayılmıyor.

Evrenin içine, başlangıç noktasına yolculukta dahil tüm yolculuklar içten başlıyor. Modern insanın ise içe doğru gidecek bir yolu yok. iste Hz. Hızır modern zamanların insanlarına bu içsel yolculuğun eksikliklerinin sonucunda yardıma gelmeli, carına yetişmelidir.

Modern zamanlarda, yani maddi olarak belli bir noktada olmak, hastalıklara göğüs germek, bedensel acıların aza indirilmesi, iletişim teknolojileri başta olmak üzere insan yaşamını kolaylaştıran (ve aslında yaşamı güzelleştirmesi gereken ancak pratikte tersi bir işlev gören) teknolojilerin alabildiğine çoğalmasının insan yaşamını daha anlamlı ve mutlu kılmıyor.

Zamanın insanı olarak her tür hileye, düzenbazlığa, üçkağıtçılığa açık haldeyiz ve bunları yetenek ve marifet sayıyoruz.

Aile, dayanışma, paylaşım, kardeşlik hukuku ise bize yabancı ve uzak davranışlardır.

Öyle bir hale geldik ki bedensel olmayan ama bedene etki eden çok sayıda hastalığın sahibiyiz. Antidepresanlar yaşamımızın ayrılmaz parçaları.

Ve işin üzücü tarafı da gelecek çağlarda da bu durum daha da bir yoğunlaşacaktır.

Yani yalnızlık, kendi içine kapanıklık, yaşamı sadece maddi başarıyla sınırlama, bedensel hazları esas alma, başkası için eğer çıkarımız yoksa kilini kıpırdatmama...

Oysa insanı insan eden bazı değerler ve doğrular vardır.

Mesela yardımlaşmak, dayanışmak, paylaşmak, güvenmek, karşılık beklemeden ilgi göstermek, samimi olmak... Bu tür davranışların ve düşüncelerin olmadığı bir yaşam ne kadar maddi başarı ile taçlanırsa taçlansın anlamsız ve değersiz bir yaşamdır, nazarımda.

Hızır nebinin asıl olarak günümüzde bize maddi anlamda yardımdan ziyade bu konuda carımıza yetişmesidir. Yani depresyon, stres, bunalım, yalnızlık, bir başınalık, samimiyetsizlik... gibi konularda.

İnancımızda her birey potansiyel bir Hızır'ı Aleyhi selam değil mi?

Öyle olduğuna göre bizler kendimizden başlayarak, hiç bir karşılık beklemeden neden başkasına yardım ederek, destek

olarak, güç vererek, paylaşımında bulunarak Hızır konumunda olmayalım?

Bizler açısından zaten hiç bir sıkıntı ve zorluk yoktur. Çünkü biliyoruz ki inananlar için Bozatlı Hızır her dem hazır ve nazırdır.

Allah'ım

Yüreğe korku salmış olan zalimlerden

Her dem kötülük yapmaya amade ham ervahlardan

Şeytana asker olmuş nefisten

Kendini bile görmeyecek kadar şişen benlikten

Sana sığınırım

Ölmeden Önce Ölmek

Nedir ölmeden önce ölmek?

Ölmeden önce ölmek, Dört Kapı Kırk Makamı adım adım-
aşama aşama öğrenip, anlayıp, içselleştirip yaşamına
aktarmakla, her nefes alış verişine aksettirip yön verir hale
getirmekle elde edilen bir makamdır, aşamadır.

Ölmeden önce ölmek, yaşamın zirve noktası, en üst aşamasıdır.

İnsanın cümle hakikat sırlarına vakıf olduğu, Hakkın
gerçeğinin tüm çıplaklığıyla bilincine ulaştığı, öteleri yakın
eylediği, Batının (gizlinin) aşikar olduğu...

Ölmeden önce ölmek, cümleden de anlaşılacağı gibi ölmeden,
yani bedenen ölmeden ölmektir. Bedenen sağlıklı olup ruhen
(can olarak) ölmektir. Ölenin ancak vakıf olduklarına, nail
olduklarına, yaşamış olduklarına ulaşip yaşamaktır.

Bu mümkün mü?

Ölmeden önce ölmek sadece bir teori, uygulaması olmayan
imkansız olan, gerçek hayatta asla olmayacak bir şey mi?

Hayır. Ölmeden önce ölmek ve böylece Hakkın gerçeğine
ulaşmak, hakikat sırlarına vakıf olmak mümkün. Tarih boyunca
bir çok yol sürenimiz bu aşamaya ulaşmışlardır.

Her insan, idrak ve ikrar sahibi, anlayış ve feraset sahibi her
insan gayret ve cabayla Dört Kapı Kırk Makamın yol
göstericiliğiyle bu onura erişebilir.

Elbette ki bu yaşamın zirve noktası, gerçeği, asıl yaşamın
kendisi olması hasebiyle çokça kişi bu merhaleye
ulaşmayabiliyor. Yani istek, gayret ve çaba sahibi olmak bazı
kimseler için yeterli olmayabiliyor. Ancak bu durumda bile,

bunu hedefleyenler diğer insanlardan çok çok ileri bir aşamadalar.

Her yönüyle bir ileri aşamadır bu.

Ölmeden önce ölmeyi hedefleyenler için verilen emekler, uğraş, çaba boşuna değildir. Bu hedef doğrultusundaki her nefes alış veriş dahi kişinin gelişimine katkı, yaşamına anlam, düşüncelerine derinlik, algılamasına boyut, duygularına yoğunluk olarak geri dönmektedir.

Bazı şeyler vardır ki ne kadar yazılırsa yazılınsın, anlatılırsa anlatılınsın, en ince detayına kadar izah edilirse edilsin, yinede her anlatım var olan gerçekliği anlatma noktasında eksikliklerle doludur. Aynı durum Dört Kapı Kırk Makam için, insan-ı kamil için, ölmeden önce ölmek içinde geçerlidir.

Dilimiz döndüğünce, fikrimiz yettiğince anlatmak gerekiyor. Ancak teoriden ziyade bu merhaleye ulaşmak ancak ve ancak uygulamayla mümkündür.

Nasıl olacak bu uygulama?

İbadetle, tefekkürle olacaktır. Yani bütünlüklü olarak kişinin kendisini katmasıyla olacaktır. Adeta kişinin bu yolda kendisini lime lime edip, parçalara ayırıp yeniden ve daha mükemmel şekilde kendisini oluşturmasıyla olacaktır.

Ölmeden önce ölüp ölümsüzleşenlere aşk ile.

Hatalıyım, kusurluyum, günahkarım

Tövbe edip kapına gelmiş
Senden medet diliyorum
Şefkatini ve merhametini bu aciz kulundan esirgeme
Allah'ım

Yüce Allah'ım
Nasıl ki varlığından sual olunmuyorsa, rahmetinden ve
bereketinden de sual olunmaz
Sana sığınmış, Senden medet dileyen bu kulundan merhametini
esirgeme
Sen rahman ve rahim olansın
Esirgeyen ve bağışlayansın

Cümle kainatı, alemleri ve onun içindekileri var eden Yüce
Allah'ım
Hatamla, yanlışım, acizliğimle özümü dara çekmiş
Senin ulu meydanında cümle cem erenlerinin huzurunda
Senden medet diliyorum

Bağışla beni Yüce Allah'ım
Ehlibeytin yüzü suyu hürmetine
Muhammed Mustafa'nın yüzü suyu hürmetine
Sana dost olan evliyaların, enbiyaların, cümle kamil insanların
yüzü suyu hürmetine
Hatasını, günahını, yanlışını bilen ve kabul eden ve tövbe eden
bu kulunu kapından geri çevirme
Yolunu yolsuza, işini düşküne düşürme Allah'ım

Alevi İnançında Delili Uyandırmak ve Günümüzdeki Uygulanması

Zaman değişiyor.

İnsanoğlu sürekli bir değişim ve gelişim içerisinde.

Durağanlık adeta ölümlle eşdeğer bir anlamdadır. Bu manada değişmek, gelişmek yaşam belirtisidir ve kaçınılmazdır.

Değişim, gelişim, teknolojik ilerlemeler, kültürel etkilenmeler, kültürel alış verişler, farklı düşünce ve fikirlerin daha kolay öğrenilmesi ve daha başka başka etkenlerden dolayı hayata, inanca, felsefeye dair anlayışlar, algılamalar, pratik uygulamalar farklılaşıyor.

Bu gün Alevilerin çoğunluğu 50 yıl önceki köy-kır yaşantısından çoktan uzaklaşmış ve modern şehir hayatını yaşıyor. Hatta sadece ülkemizde değil, dünyanın bir çok coğrafyasında farklı ülkelerde, farklı kültürlerle beraber yaşıyoruz. Böylesi farklı hayat şartlarında köyde praktize ettiğimiz geleneklerimizi aynı şekilde devam ettirmemiz pek mümkün olmamaktadır.

Peki bu durumda ne yapacağız?

İnancımızı, değerlerimizi, ibadet anlayışımızı yok mu sayacağız?

İnancımızı yaşayıp uygulamayacak mıyız?

Elbette ki hayır.

Elbette inancımızı yaşayacağız, geleneklerimizi koruyup değerlerimizi ve kültürümüzü çocuklarımıza vereceğiz.

Şehirli de olsak, farklı ülkelerde de yaşıyor olsak, hatta insanoğlu uzaya çıkıp orada yerleşse ve biz Alevilerde oralara gitsek bile yine inanç ve değerlerimizi beraberimizde götürüreceğiz.

İnancımız evrensel bir inançtır.

Hak inancı, hakikat yoludur. Bu anlamda zaman ve mekanın önemi yoktur. İnsanoğlu yaşadığı sürece inancımızda yaşayacaktır.

İnancımızın içeriği her mekan ve zamanda geçerli olduğu için bu zamanda ve mekanda da ve gelecek zamanlarda ve mekanlarda da geçerlidir.

İçerik olarak, öz olarak, taşıdığı mesaj ve insanoğluna sunduğu değerlerle her daim var olacak inancımızın pratik boyutuyla yerine getirilmesi, hayata aktarılması öyle sanıldığı gibi zor değildir ve yaşanan daha da yaşanacak olan değişimler inancımızı yaşayamamız noktasında asla engel değildir.

İnancımızdaki temel toplumsal ibadetimiz cemdir. Bunun dışında ibadet etmek, Aleviliğin kurallarını yerine getirmek için çok Alevinin bir arada yaşıyor olması gerekmiyor. Her Alevi inançlı kişi kendi evinde, bulunduğu ortamda ibadetini yapabilir, inanca dair gerekleri yerine getirebilir.

Elbette yanımızda, yakınımızda cemevi varsa, bizler gibi inanan, düşünen canlarımız varsa onlarla birlikte ibadet eder, onlarla cem olur, onlarla muhabbet eder, hasbihal olur, inanç ve kültürümüzü yaşarız. Fakat şartlarımızda cemevi ve bizler gibi inananlar yoksa tek başına da ibadetimizi yapabiliriz.

Bilindiği gibi toplu halde ifa ettiğimiz cem dışında bireysel olarak yaptığımız ibadetimizde kurallar yoktur. Yani yüce

Yaratıcıya yakarmak, hemhal olmak, hasbıhal etmek için belli bir biçim yoktur. İstedığımız dilde, istediğimiz tarzda ibadetimizi, duamızı yapabiliriz.

Yani sabah işimize başlarken gülbank okuyabilir veya akşam uyumadan önce duamızı edebiliriz. Bu noktada Alevilikte bağlayıcı bir kural yoktur.

Ancak geçmişte yaptığımız gibi modern zamanlarda da perşembeyi cumaya bağlayan akşam/gece delilimizi uyandırıp duamızı yapabiliriz.

Eğer imkanımız varsa, şartlarımız uyuyorsa cemevin de haftada bir gün ibadetimizi yapmalıyız. Fakat şartlar ve ortam uygun değilse perşembeyi cumaya bağlayan akşam ailemizle birlikte sofraya oturmadan delilimizi uyandırabiliriz, gülbankımızı okuyabiliriz.

Bunu süreklileştirdiğimizde az da olsa çocuklarımıza bazı değerleri vermiş oluruz.

Peki nedir delili uyandırmak?

Delil ne anlama geliyor?

Delil; rehber, yol gösterici, kılavuz anlamına gelmektedir.

Delil uyandırıldığı zaman salt gün yüzüne çıkan güzellikler, aydınlanan mekan değildir. Asıl aydınlanan insanın kalbi ve bilincidir.

Delil, Allah'ın nurudur. Daha yer gök hiç bir şey yokken o nur vardı. Her şey o nurdan meydana gelmiştir. İşte delilin yakılması o nurun bütünlüklü olarak, daim olarak yankısını bulmasıdır.

Delilin uyandırılması Muhammed Ali yolunun sevgiyle, aşkla olduğu kadar bilimle, irfanla bütün insanların yüreklerinin ve beyinlerinin aydınlanması/aydınlatılmasıdır.

Aydınlanan insan, kendini bilen insan varoluşa en anlamlı cevabı verendir. Aydınlanan, aydınlık olan, çerağ misali yanan çevresini de aydınlatır.

Delili uyandırmak bizdeki, ruhumuzdaki karanlığı aydınlığa çıkartmak ve aydınlığın, nurun bizde daim olmasını dilemektir.

Her perşembeyi cumaya bağlayan akşam ailemizle toplu halde veya yalnız tek başımıza delili uyandırmak niyetine bir mum yakıp odamızı aydınlatıyorsak, bu aydınlanmayla asıl sağlamak istediğimiz, aydınlatmak ve nura gark olmasını istediğimiz özümüzdür.

Yüce yaratıcının nurunun özümüzde olmasını, o nurun daima bizlerle olmasını, her zorlukta bize güç vermesini, her karanlıkta yolumuzu aydınlatmasını, bizi kötülük ve kötülerden, şeytanın ve nefsin emrinde olanlardan ayrı tutmasını istemektir, dilemektir.

Delili uyandırmak asıl olarak özümüzü uyandırmaktır ve bu bizler için bir ibadettir. Çünkü esas olan aydınlanmış, gerçeğin ve hakikatin ayırtına varmış bir can olmaktır. Gerçek anlamda can olabilmek ise aydınlanmak ile olur. Aydınlanmak salt bilgi sahibi, bilinç sahibi olmak değildir. Bununla beraber ibadet boyutuyla, tefekkür anlamıyla da aydınlanmaktır. İşte perşembeyi cumaya bağlayan akşam uyandırdığımız delil bu ibadet boyutunun en genel ve ilk basamağıdır.

Bu gün perşembe akşamı ve biz delili uyandırıyoruz. Delilimizi uyandırırken şu gülbankı okuyabiliriz:

Bismişah, Allah Allah.

Vakitler hayır ola, hayırlar feth ola, şerler def ola, demler daim,
Cemler kaim ola.

Hazır-gaip, zahir-batın cem erenlerinin nuru cemalları aşk ola.

Ehlibeytin, Üçlerin, Beşlerin, Yedilerin, Oniki İmamların,
Ondört Masum Pakların, Onyeddi Kemerbestlerin, Kırkların,
cümle erenlerin katarından, didarından ayırmaya.

Her dilde bir dilek, her gönülde bir murat vardır. İnandığımız,
güvendiğimiz yüce Yaradan, dilde dileklerimizi, gönülde
muratlarımızı vere.

Allah, namerde-merde muhtaç eylemeye.

Duvarımızdan taş, gözlerimizden yaş dökmeye.

Genç yaşta ölüm, ihtiyarlıkta zulüm vermeye.

Hak evimizin, toplumumuzun ağız tatlılığını bozmaya.

Huzur vere, dertlerimize derman, hastalarımıza şifa,
borçlarımıza eda nasip eyleye.

Yolumuzu yolsuza, yüzümüzü nursuza uğratmaya.

Gökten hayırlı rahmetler, yerden hayırlı bereketler; ana-
babasına, toplumuna hayırlı evlatlar vere.

On sekiz bin alemle mümin, Müslim cümle kardeşlerimizi
Muhammed- Ali gülbangından mahrum eylemeye.

Çağırduğumuzda, bunaldığımızda Hızır yoldaşımız; Şah-ı Merdan Ali kardamız, Hünkar Hacı Bektaş Veli de haldaşımız ola.

Duası bizden, kabulü Allah'tan ola. Gerçekler demine, evliya keremine, gönüller birliğiyle gerçeğe Hû diyelim.

Alevilerde/Alevilikte Bireysel İbadet

Alevilik yoluna hizmet etmeye çalışan, bu inanca ve topluma yazıları, sohbetleri ve kurumsal çalışmalarıyla katkı sunmaya çalışan biri olarak sık sık şu sorulara muhatap oluyorum:

“Aleviler bireysel olarak ibadet ediyorlar mı? Ediyorlarsa nasıl ediyorlar?”

Alevilikte bireysel ibadetin kuralları, şekli var mı? Varsa nelerdir, nasıldır?

Siz ibadet ediyor musunuz? Ediyorsanız nasıl ediyorsunuz?

Sizin yaptığınız ibadetleri/duaları Allah duyuyor ve karşılığını veriyor mu?

Bu konuda şahsi tecrübeniz nedir?”

Bu ve benzer sorulara cevap verirken öncelikle biz Alevilerin toplu halde yaptıkları cem ibadetini biraz açıklamaya çalışıyor ve cem ibadetinin benim manevi dünyamda oluşturmuş olduğu etkiden, direkt olarak yaşamıma yansımından başlayarak cevap veriyorum.

(Cem ibadeti hakkındaki düşüncelerimi, bende oluşturmuş olduğu manevi boyutu öğrenmek isteyenler bu konuda yazmış olduğum yazıları okuyabilirler)

Dilimin döndüğünce cem ibadetini, ibadetteki asıl maksadı anlattıktan sonra bireysel ibadet konusuna geliyorum.

Alevilerde/Alevilikte bireysel ibadet konusunda şunları belirtiyorum bu soruları soranlara:

Her şeyden önce Alevilerin bireysel olarak yaptıkları ibadette belli bir şekil, kural, zaman, mekan şartı yoktur. Her Alevi

günün her saatinde, her ortamda, hiç bir şekil ve biçime uymaksızın Yüce Yaratıcıya yakarabilir, Onunla hemhal olmaya çalışabilir.

Bunu söylediğimizde soruyu soranlar anlamakta zorlanıyorlar. Biz Alevilerden de Sünnilerin yaptıkları rüku, secde, kıyam gibi şekilleri, Budistlerin ibadet veya meditasyon yaptıklarında, yaptıkları şekilleri, aldıkları vücut pozisyonlarını, Hristiyanların dualarından sonra yaptıkları haçı simgeleyen işaretlere benzer şekiller bekliyorlar.

Öyle bir şartlanma var. Aleviliği ister istemez diğer inançlarla kıyaslama ve onların şekilleri gibi şekil bulma arayışı var.

“Biz Alevilerde bireysel olarak yaptığımız ibadetimizde şekil yoktur. Duamızı istediğimiz zaman, istediğimiz dilde, istediğimiz şekilde Yüce Yaratıcıya iletebiliriz” dediğimizde ister istemez şablona alışmış olan zihinlerin Alevilerin bireysel ibadet anlayışını algılaması zaman alıyor.

Bana gelince: bende bireysel olarak ibadet ediyorum. Şükür maksadıyla, bir sıkıntıdan, zorluktan bunaldığımda, Yaratanın güzelliklerine hamd amacıyla, Hakka bağlılığımı ifade maksadıyla, Ehlibeyte bağlılığımı dile getirmek amacıyla ve daha başka başka sebeplerden dolayı dua ediyorum.

Perşembeyi cumaya bağlayan akşam mutlaka delili uyandırır duamı ederim. Onun dışında herhangi özel bir zamanım yok dua için.

Sabah uyandığımda bir güne daha başlamanın coşkusu içerisinde şükür amacıyla dua ederim.

“Yüce Allahım

Şükürler olsun ki bir gün doğumu daha gördüm

Yüce Allahım

Bu günde yolumu yolsuza düşürme

İşimi halden bilmeze düşürme

Beni namerde muhtaç eyleme

Hakkımda hayırlısı neyse onu bana nasip eyle.”

Gün arasında da bazen dua ederim. Kendimce Yaratana dertleşirim. Akşam başımı yastığa koymadan mutlak duamı ederim.

“Yüce Allahım

Tek amacım senin rızan üzeri bir yaşam yaşamak

Şu üç günlük dünyada beni zalimlerde uzak tut

Her türlü nefesine esir olmuş kişilerden ayrı kıl

Beni kötüye ve halden bilmeze muhtaç eyleme

Beni Ehlibeytin yolundan ayırma

Cümle insanlara güzellikler nasip eyle

Darda ve zorda kalan yürekleri temiz bütün mazlum ve mahzun kullarına yardım eyle

Allah, eyvallah” diyerek duama bitiririm.

Duamı bitirdikten sonra sağ elimi kalbime koyarım. Sonra elimi dudaklarıma götürür böylece niyazımı etmiş olurum.

Dualarımı bazen sesli olarak okurum, bazen sessizce içimden söylerim.

Dualarım her zaman aynı değildir. Ancak yaklaşık olarak yukarıda verdiğim örnekler gibidir.

Duaların kabul olacağı inancı ve düşüncesiyle dua ediyor tüm inananlar. Bende öyle. Bende dualarımın kabul olacağına inandığım için dua ediyorum. Duamı ederim takdiri Yüce Yaraticıya bırakırım. O her şeyin en hayırlısını ve doğrusunu bize sunandır.

Şahsi tecrübelerim bana kalmakla beraber yinede şunları söylemekten geri durmayacağım: elbette dualarım karşılıksız kalmıyor.

Bilinmek, Anlaşılmak, Gerçekleşmek, Var Olmak

Bilmek /bilinmek, anlamak/ anlaşılmak, gerçekleşmek/ gerçekleştirilmek, var olmak/ var etmek...

Cüziden külliye, damladan okyanusa, arzdan arşa, katreden sonsuzluğa, yokluktan varlığa, varlıktan hiçliğe, hiçlikten her şeye...

Canın bedenleşip yokluk aleminden varlık alemine çıkmasının elbette ki soylu sebepleri var. Öyle gelişigüzel oluşmadı bütün bunlar.

Her gerçekleşme, var olma, bilme/bilinme/bilince çıkarılma öyle zahmetsiz olan şeyler değildir. Bedel gerektiren, emek gerektiren, çaba ve çalışma gerektiren şeylerdir.

Amaç ve esas olan canın kemalet mertebesine ulaşmasıdır. Ham ervahlıktan çıkıp adım adım bilgelik yolunda yürüyüp kemalet mertebesine ulaşarak Hak ve hakikati bilip öylece geldiği kaynağa geri dönmektir. Gerçekleşmiş olarak, bilmiş ve bilinmiş olarak dönmek ve böylelikle gerçeğin kendisi olmaktır.

İnsanın ana rahmine düşüp gelişmeye başlaması, süreç içerisinde anne karnındaki gelişimini tamamlayıp dünyaya gözlerini açması, çocukluk, gençlik, olgunluk ve yaşlılık derken ömrünün tüm evrelerini yaşaması ve nihayetinde geldiği yere geri dönmesi...

Aslında anne rahminde başlayan, ömrün son evresi olan yaşlılığa kadar giden süreç tümüyle gelişme evreleridir. Yani anne karnındaki cenin hali ile yaşlılık hali arasında geçen

zaman, bir anlamıyla ruh/can için her zaman çocukluk evreleri, hatta anne karnındaki cenin evreleridir.

Bedenen çocukluktan çıkıp ergen olmak, genç olmak, yaşlı olmak süreçleri her zaman can için geçerli değildir. Can, bir çok boyutuyla her zaman bebektir.

İnsan-ı Kamil ile hedeflenen beden gibi canında gelişmesi ve büyümesi, kendini bilmesi ve kendini bilmiş olarak geldiği kaynağa dönmesidir.

Canın olgunlaşmasını, kemalet mertebesine ulaşım gerçekleşmesini tüm ömre yayılmış bir süreç olarak görmeliyiz.

Tüm ömrümüz boyunca yaptığımız, ettiğimiz her ne varsa, aslında öz olarak bizleri bu hedefe, yani İnsan-ı Kamil hedefine götürüyor -veya bu hedeften alıkoyuyor yapıp ettiklerimiz-.

Belkide bir çok boyutuyla yaşadığımız sorunların, zorlukların, sıkıntıların kemalet yolunda olgunlaştırıcı işlevi vardır.

Bize ilk etapta çok anlaşılmaz gelse de, bizleri oldukça hırpalayıp güçten takatten düşürse de belkide bu yaşanan zorlukların, çekilen sıkıntıların yaşanılması gerekmektedir.

Elbette günlük yaşamımızda karşılaştığımız her zorluk, her güçlük, her sıkıntı aynı manaya gelmeyebilir de. Bazı yaşadığımız ve bizlerin egoistliği, bencilliği sonucu oluşmuş sıkıntıların bizleri kemalet yolunda eğitmeyebileceği gibi engelleyici olması da mümkündür.

Bizler yinede yaşadığımız zorluk ve sıkıntıların bizler için kemalet yolunda çekilmesi gerekenler olarak algılayıp tam bir teslimiyet ve bağlılıkla yolumuza devam edelim.

Teslim olmuş olarak yola devam etmek, irademiz dahilinde ne varsa sonuna kadar götürmek ve irademiz dışında olanlara ise eyvallah demektir.

Burada belki anlaşılmayan veya her zaman yanlış anlaşılmaya müsait olan durum, irade dahili ve irade dışı ayrımıdır.

Dünyaya gelmek bizler için irade dışı bir olgudur.

Gerçekten öyle midir?

İlk bakışta öyle gelse bile özünde tartışılabilinir bir durumdur bu.

Yani milyonlarca sperm arasında nefes nefese bir yarış sonucu birinci gelinip döllenme başlıyor. Bu durumda acaba irademiz devre dışı mıdır? Öyle görüldüğü halde acaba gerçekten öyle midir? (Belkide irademiz Bezm-i Elest ile mevcuttur)

Konuyu dağıtmadan devam edelim.

Diyelim ki dünyaya gelmek irademiz dışı bir durumdur. Annemizi-babamızı, ırkımızı, sosyal çevremizi kendimiz belirlemiyoruz. Yine bizlerin elinde olmadan, mesela sakin şekilde, arabamızla kurallara son derece riayet eder şekilde yolumuzda giderken ters yola giren birisinin bize çarpması ve bu çarpma sonucu Hakka yürümemiz gibi irademiz dışında gelişen bir olayla son bulsun ömrümüz. Yani doğum ve ölüm ve daha başka sebepler/sonuçlar bizlerin iradesi dışında, bizlerin caba ve çalışmasından bağımsız olarak, bizlerin iradesine rağmen şekillensin.

Böyle olsun.

Peki bunların dışında irademizin belirleyici olduğu sayısız durum yok mu?

Var.

İşte kemalet, olgunluk, bilgelik, gerçekleşme, bilme/bilince çıkarmada bu varların sonucudur. Yani sonuç itibariyle bizlerin iradesi dahilinde olanlar belirliyor çok şeyi (her şeyi).

Bizleri cüziden külliye, vardan yoka, yoktan her şeye, her şeyden hiçliğe götüren irademiz oluyor.

Her şey bir küçük kıvılcımla başlar. Koca yangınlar gibi. Küçük bir bilgi kırıntısı, sadece bir söz, yüreğe giden bir bakış bile bazen bizlerin ilk kıvılcımı olabilir.

Bazen bilgi anlamında çok şeyler bilmek gerekmiyor. Elbette bazı temel bilgileri öğrenmek ve bilmek gerekiyor. Bunun için algılarımızın, duyargalarımızın açık olması yeterlidir.

Bunun dışında öyle insanüstü mucizeler gerekmiyor.

İnsan öyle tesadüfen meydana gelmiş bir varlık değildir. Hakkın katından, Haktan gelip beden sahibi olmuştur.

İnsan soyludur ve soylu kalmalıdır.

Soylu kalmanın yolu bunun bilincinde olmaktan geçer.

Haktan geldiğini ve yine dönüp bütünleşeceği yerin orası olduğunun bilincine varmış olan kişi bunun gereklerini yerine getirir.

Neden batin alemde zahir aleme geldiğini sorgulayıp cevap veren kişi verdiği cevaba uygun bir yaşamın, yani soylu bir yaşamın, sırr-ı hakikate vakıf bir yaşamında sahibi olur.

Başlangıçta dediğimiz gibi: yoktan varlığa, varlıktan hiçliğe, hiçlikten her şeye...

Allah'ım

Sen her şeye gücü yetensin

Allah'ım

Bana, bu darına durmuş olan kuluna rızan üzeri bir yaşam
nasip eyle

Beni yolu doğru sürenlerden eyle

Yoldan sapmış olanlardan, Hakkı inkar edenlerden cüda eyle

Kalbimi nurun ile doldur

Sevgili kullarının, aziz peygamberlerinin yüzü suyu hürmetine

Kötülerin yolunu yoluma düşürme yüce Allah'ım

Beni şeytana uymuş olan bu namertlere muhtaç eyleme

Allah'ım

Yüce Allah'ım

Rahmetini ve bereketini

Merhametini ve şefkatini benden esirgeme

Sana sığındım

Senden merhamet dilerim

Sen her şeye gücü yetensin

Yüce Allah'ım

Bu şeytan soylu namertlerin

Yezidin yolunda giden zalimlerin ömürlerini kısa eyle

Umut ve Sabır

En zor ve amansız şartlarda dahi umudumuzu koruyabilir ve en baş edilmez sıkıntılara sabır gösterebilirsek, umutlu ve sabırlı olmayı yaşam biçimi haline getirebilirsek, hayatta ulaşmak istediğimiz menzillerin hepsine varırız.

Yaşam, irademiz dışı ve irademiz dahilinde olan bin bir zorlukla dolu. Her anımız mücadele, emek, disiplin, verimlilik gerektiriyor.

Sürekli hareket ve aksiyon halinde olmak, mücadele etmek, çaba göstermek yaşamın gerçeğidir.

Tembellik, durağanlık, hareketsizlik anlamlı ve doğru bir yaşamda olmaması gerekenlerdir.

Tüm ömrümüz boyunca vermiş olduğumuz mücadelemizde zaman zaman yenilgiler, başarısızlıklar, çıkmazlar, handikaplar, akıl almaz zorluklar karşımıza çıkabiliyor.

Bir noktada bunlar kaçınılmazdır da. Çünkü yaşıyorsak, mücadele veriyorsak, hedeflerimiz ve amaçlarımız varsa bazı zamanlarda yenilgiler almamız, istediğimiz sonuza ulaşmamamız doğaldır.

Doğaldır doğal olmasına ancak insan her zaman her mücadelede zaferle çıkmak istiyor. Her girişimin başarıyla sonuçlanmasını istiyor. Her eyleminin hedefini bulmasını istiyor. Bunlar olmayınca umutsuzluk doğuyor. Umutsuzluk ise şu hayatta olmaması gerekendir. Umutsuzluğun olduğu yerde bir çok çalışmanın peşinen başarısız olması kaçınılmazdır.

Umutlu olmak, zorluklara göğüs gerip sabır göstermek otomatik olarak moral üstünlüğü demektir. Moral üstünlüğü,

motivasyon ise kişinin başarı şansını çok çok arttıran faktörlerdir.

Olabilir. Çok istemimize rağmen, çokça çaba ve emek ortaya koymamıza rağmen, zaman harcayıp bedel ödemimize rağmen, yani elimizden gelen her şeyin en iyisini yaptığımız halde bazen istediğimiz gerçekleşmeyebiliyor. Elbette bu durumda kişinin hayal kırıklığı yaşaması, üzülmesi, yıpranması anlaşılır bir durumdur. Ancak buna rağmen bu başarısızlık dünyanın sonu değildir.

Aslında şu hayatta yenilgiyle sonuçlanan çokça girişimimiz dünyanın sonu değildir. Hiç bir yenilgi ve başarısızlık dünyanın sonu değildir. Yaşam devam ediyor, hemde bütün ihtişamıyla.

Bize düşen yenilgiden ve başarısızlıktan dersler çıkartıp yolumuza devam etmek olmalıdır.

Bunu söylemek çok kolay, pratikte uygulamak ise oldukça zor. Ancak zoru kolay yapmak biz insanoğlunun en temel özelliklerinden değil mi?

O halde zoru kolay yapmalıyız. Sabırla ve umutla yaşamımızı biçimlendirmeli her dem umut üzerine doğan güne gözlerimizi açmalıyız.

Eğer irademiz dahilinde olan her şeyi yapmışsak ve buna rağmen yinede arzuladığımız sonucu elde etmemişsek sabırlı olup irademiz dışında olanlara saygı göstereceğiz. Yani Hakka teslim olacağız.

O halde sabır ve umut her nefes alış veriş gibi bizlerle bütünleşsin.

Allah'ım
Sana sığınıyorum
Kusurlardan, hatalardan, günahlardan, yanlışlardan
Yüce Allah'ım
Bilirim Sen her şeye maliksin
Cümle şüphelerden, kuruntulardan, vesveseden sana
sığınıyorum
Her şeyi işiten ve bilensin
Ya Rabbim
Kalbime ferahlık nasip eyle
Gönlümü kibirlikten, hasetten arındır
Her tür şeytanı olan nefis ve tutkudan sana sığınıyorum yüce
Rabbim
Yüce Allah'ım
Beni yolu doğru sürenlerden eyle
Şeytana kul köle olmuş düşkünlerin yolunu yoluma düşürme
Beni namerde muhtaç eyleme ya Rabbim
Yüce Allahım
Merhametini ve rahmetini benden esirgeme
Beni muhannete muhtaç eyleyerek sınama yüce Allahım
Bir kapı aç, bir yol göster uluların ulusu

Cem İbadetinin Ayrıcılığı

Zahiri manada ibadetin amacı insanın kendisini ve cümle varlığı var etmiş olan yüce Yaratıcıya karşı kulluk görevini yerine getirmesidir. Bu anlamıyla ibadetin tanımı doğrudur da. Ancak zahiri mananın ötesinde batini manada ise insan ibadet ederek ham ervahlıktan çıkıp kemalet mertebesine ulaşıyor. Aslında asıl gayede budur. Ham ervahlıktan, çiğlikten çıkıp kemaletе ulaşmak. Böylece kendimizle beraber cümle varlığa anlam ve mana vererek gerçeğin, hakikatin sırrına ermek... İbadet ederek asıl ulaşmak istediğimiz budur; irfaniyet, kemalet, insan-ı kamillik...

Allah'ın bizlerin ibadetine ihtiyacı var mı? İbadete ihtiyacı olan, her şeye kadir olan, her şeyi yaratmış olan yüceler yücesi Allah mıdır yoksa biz yarattıkları mıyız? Bu sorunun cevabi yeteri kadar açık ise asıl konumuza gelebiliriz.

Cem ibadeti biz Alevilerin toplu halde ifa ettikleri ibadetin adıdır. Asırlardan bu yana bizler bu ibadet ile yüce yaratıcıya karşı görevlerimizi yerine getiriyor ve yine bu ibadet ile insan-ı kamillerden olma isteğimizi pratikleştiriyoruz.

Cem ibadeti öz olarak, taşıdığı mana itibariyle ilk günkü gibidir. Toplumun gelişimine paralel olarak bazı biçimsel değişimlerin olmuş olması bu öz çekirdeğin genetik kodlarını değiştirmemiştir. Cem ibadeti uygulandığı müddetçede bu öz hep var olacaktır. Gelişen zaman ve değişen mekan itibariyle biçimsel olan ve taşıdığı özü asla zedelemeyen bazı formel değişimler cem ibadetinin anlam ve içerdiği amacı gölgelemiyor. Bu noktada yanılığa gerek yoktur. Öz hep aynıdır ve hep de aynı kalacaktır.

Cem ibadeti öyle bir takım tarikatların yapmış oldukları zikir törenleri değildir. Yine bir takım ezoterik inançların ibadetleri (ritüelleri) ile kıyaslanamaz. Yine kendisini büyük ve tek tanrılı dinlerin yasal ve biricik temsilcileri olarak görenlerin yapmış olduğu ibadetlerle de kıyaslanamaz.

Cem ibadeti başlı başına bir fenomendir.

Cem ibadetinin kökleri insanlık tarihi kadar eskidir –sembolik olarak ilk insana kadar gider-. Ancak cem ibadetinin kavranılır şekilde insanlık hayatına girmesi Hakkın nurunun nübüvvet ve velayet şeklinde yer yüzünü şerefliendirmesiyle olmuştur.

Cem ibadetini diğer bilinen ibadetlerden ayıran, farklı ve özel kılan nedir?

Cem ibadetini farklı ve özel kılan sadece cemin bir boyutu değildir. Bütün olarak, bütün boyutlarıyla cem ibadeti bilinen ve uygulanan diğer ibadet biçimlerinden farklı ve özeldir.

Cemin bütün aşamaları, yapılan bütün ritüeller, yerine getirilen hizmetler, söylenen deyişler, okunan dualar yer yüzünde başka hiç bir ibadet biçiminde yoktur. Bütün bu özellikler ve güzellikler cemin bireysel huzur ve toplumsal düzen olarak yansımasını, hayatta karşılığını bulmasını sağlıyor.

Cem sadece bireylerin cem olup, bir araya gelip toplu halde Yararıcıya yakarmaları, istek ve dilekte bulunmaları değildir. Bununla beraber çok önemli bir işlevi daha yerine getiriyor cem ibadeti. O da toplumsal barışın, huzurun, düzenin en güzel şekilde yürütülmesi için ceme katılanların bir birinden razı ve hoşnut olması gerektiği ilkesidir.

Cemin temel işlevlerinden birisidir bu: Razı olmak ve rıza göstermek.

Ceme düşkün giremez. Düşkün birisinin, katil, hırsız, toplum karşıtı birisinin nurlu atmosferin hakim olduğu cemde yeri yoktur. Öyle birisine ceme katılanlar rızalık vermezler ve rızalık verilmediği zamanda cem ibadeti yapılmaz.

Düşkünün girmedığı ceme ancak arınmışlar, insan-ı kamil olmak isteyenler, Hakkın ve halkın huzurunda özünü dara çekip üryan-püryan meydana baş koyanlar girebilir.

Nefsinin oyuncağı olmuş olanlar, bir insan katlederek bütün insanlığı katletmiş olanlar, emek ve çaba göstermeden başkalarının sırtından geçinenlerin cem meydanında yerleri yoktur. Onların olduğu yerde rızalık yoktur. Rızalığın olmadığı yerde ise cem olmaz.

Oysa başka inançlarda öyle değildir. Bu gün kiliseye de, camiye de, çeşitli uzakdoğu inançlarının tapınaklarına da hırsız, katil, düşkün girip ibadet edebilir. Ancak cemevine böyle birisi giremez. Bu bile başlı başına çok önemli bir ayrıcalık değil mi?

Cem meydani, küskünlüklerin giderildiği, haklı ile haksızın ayırt edildiği, kötü ve kötülüğün dışlandığı, iyi ve iyiliğin daim olunmasının sağlandığı meydandır. Öyle salt birey olarak yüce Yararıcıya yakarma yeri değildir cem meydanı. Onunlar beraber toplumsal düzenin en sağlıklı ve güzel şekilde olması içinde ilkelerin olduğu ve bu ilkelerin gereklerinin yerine getirilip getirilmediğinin kontrol edildiği meydandır.

Öyle zor ve baskı ile veya çeşitli yaptırımlar uygulayarak insanların iradeleri dışında maruz kaldıkları bir uygulama değildir bu. Tamamen insanın özgür iradesi ile bu ilkeleri benimsemesi ile gerçekleşiyor. Gönüllülük temeline dayanan bir toplumsal sözleme...

Delil/çerağ, lokma, duazlar, nefesler, semah, on iki hizmet, rızalık, niyaz, dar... ve daha başka aşama ve uygulamaları ile cem, bilinen ibadetlerden farklı ve özel bir ibadettir.

Günümüzde daha çok öğreti cemleri şeklinde yapılan cemler esas cemlerin ön hazırlığı niteliğindedir. Kimse bu cemleri asıl cemlerle, Hakkın ve hakikatin hakim olduğu, semahlar dönüldüğünde evrenle bütünlüğün sağlandığı, cennet nimetlerinden hazırlanmış yiyeceklerden oluşan lokmaların paylaşıldığı, uyanan delilin cümle alemi aydınlattığı... cemlerle kıyaslamasın. Mucizenin, kerametinin anlamsız olduğu, cümle cem erenlerinin bir ve aynı olduğu cemlerle kıyaslamasın. Bunlar herkesin anlayabileceği öğrenme cemleridir.

Bizlerin hayali, özlemi, uğraşı cümle insanlığın cem olması, cemin anlam ve öneminden haberdar olması ve zamanla cem erenlerinden olmasıdır. İnaniyoruz ki insanlık ancak böyle en ideal toplumsal düzene kavuşur ve en ideal bireysel mutluluğu yakalayarak anlamına uygun, mutluluk ve anlam dolu bir hayatın sahibi olur.

Yansın gönlümdeki çerağlar

Uyansın deliller

Nübüvvetin aşkına, velayetin aşkına, Ehlibeytin aşkına

İrfaniyet ve kemalet yolunda yangın olsun kıvılcımlar

Yüz yirmi dört bin nebinin aşkına

Evliyaların aşkına

Rahmeti azabından önde olan yüceler yücesi

Sana sığınan

Senden medet dileyen

Tek emeli Senin rızan üzeri bir yaşam olan bu aciz kulunu
Kerbela şehitlerine göz yaşı dökenlerin aşkına dergahından
mahrum eyleme

Gönlümdeki kini, kibri, haseti yer ile yeksan eyle
Masum-u Pakların yüzüsuyu hürmetine
Beni Güruh-u Nacilerden, arınmışlardan eyle

Lokma

Lokma gülbankı, helal bir emekle kazanılmış nimetlerle kurulmuş bir sofrada okunur. Yalanla, hileyle, üçkağıtçılıkla elde edilmiş, başka insanların haklarının gasp edilmesi sonucu elde edilmiş kazançtan meydana gelen sofrada lokma gülbankı okunmaz.

Alevi yolu rızalık yoludur. Bu yolun kurucuları bu yolu rızalıkla kurmuşlar ve bu yolu sürdürmüş olanlar, sürdürenlerde rızalıkla sürdürüyorlar. Dolayısıyla kul hakkı yiyenler, haksiz yere kazanç elde edenler, sömürücüler, hilebazlar, haksız kazanç elde etmeyi marifet sayanlar, insanları dolandırmayı yetenek bilenlerin bu yolda işleri yoktur. Bunların lokmaları helal değil, hizmetleri delil değildir.

Lokmalarımızın kabul, gülbanklarımızın makbul olması için lokmalarımızın helal kazançla elde edilmesi gerekiyor. Hiç bir kul hakkı yemeden, hiç bir yalana-dolana başvurmadan alnımızın teriyle kazandığımız kazançla elde ettiğimiz lokmalarımız yiyene helal, yedirene delil olur. O sofralarda Halil İbrahim'in bereketi ile dolar.

Yemekten önce

Bismişah..

Allah.. Allah..

Evvel Allah diyelim, kadim Allah diyelim.

Sofra Ali'nin, himmet Veli'nin.

Geldi Ali sofrası, şah diyelim.

Şah versin, biz yiyelim!

Allah, eyvallah.
Gerçekler demine Hü diyelim.

Yemekten sonra

Bismişah..
Allah.. Allah..
Nimmet-i Celil, bereket-i Halil, şefaati Resul, inayet-i Ali,
Himmat-i Veli ola.
Artsın eksilmesin, taşsın dökülmesin.
Bu gitti, ganisi gele.....
Hak Muhammed Ali bereketini vere.
Yeyip yedirenlere, pişirip kotaranlara, nur-i iman, aşk-u sevk
ola.
Dertlere derman hastalara şifa ola.
Gittikleri yerde gam ve keder görmeye.
Üçlerin, Beşlerin, Yedilerin, On İki İmamların, Ondört
Masumu Pakların, Onyeddi Kemerbestlerin, Kırkların, Rical ül
gayp erenlerin ve Pir dergahına yazıla.
Yiyene helal yedirene delil ola.
Lokma hakkına, evliye keremine, cömertler cemine, gerçek
erenler demine Hü diyelim...

Bismillah Bismişah Allah Allah
Hizmetleriniz kabul ola.

Muratlarınız hasıl ola.

Lokmalarınız, kurbanlarınız ulu dergaha yazılmış ola.

Emeğiniz zaya gitmeye.

Her iki cihanda yüzünüz ak imanınız pak ola.

Ömrünüz bereketli, yuvanız meserretli ola.

Hak Muhammed Ali kabul eyleye.

On İki İmamın katarından ayırmaya.

Ondört Masumu Pak, Onyeddi Kemeribest ve Kırklar şefaatchiniz
ola

İmam Hasan, Şah Hüseyin, Hünkar Hacı Bektaş Veli defterine
kayıt ola.

Nur'u Nebi, Kerem-i Ali, Pirimiz Hacı Bektaş Veli gerçek
erenler demine Hü mümine ya Ali!

Bizim Semahımız İlahi Bir Aştır

Aşkın en alt boyutunu dahi yaşamaktan uzak olanlar, bütün evrenin semah döndüğünü de anlamakta zorlanırlar.

Canların, ilahi bir aşkın tezahürü olarak mikro (cüzzi) düzeyde döndüğü semahı, bütün alem, cümle kainat makro (külli) halde dönüyor.

İnsan, sonsuz vede sınırsız şu kainatta küçük bir varlık. Ama aynı zamanda Şah-ı Merdan'ında buyurduğu gibi küçük bir varlık olduğu halde bütün kainatın sırrını/gizemini/kodlarını da içerisinde barındırıyor.

Semahta öyledir. Bu sebepten semahımız ilahi bir aşkın dışı vurmuş halinden başka bir şey değildir. Öyle tiyatro izler gibi semahı izlemek o aşk halinin izlerini bizlere göstermez. İlahi aşkın izlerini görmek ve bu izlerden yola çıkarak onu yaşamak istiyorsak arayışlarımızı daha farklı bir boyuta götürmeliyiz.

Sıradan, basit, alışılageldik bir dans olarak veya tarihsel kökleri olan bir folklor oyunu olarak semahı düşünemeyiz. Her şeyden önce semah, toplu halde yapmakla mükellef olduğumuz cem ibadetimizin bir parçası, bölümüdür. Cem ki, bireysel mutluluk ve toplumsal huzurun hakim olduğu, nurani iklimlerin yaşandığı, insan-ı kamil olma yolunda adımların atıldığı, birliğin, kardeşliğin tesis edildiği, Hakka bağlılığın ve Ehlibeyte sevginin dorukta yaşandığı, cümle dargınlıkların ve küslüklerin giderildiği, kişinin özünü meydan getirip koyduğu, kendisini halkın ve Hakkın huzurunda dara çektiği... kısacası gerçek anlamda insan olmaya davetin gerçekleştiği ibadettir.

Cem ve onun bir bölümü olan semah, ulu Hünkarımız Hacı Bektaş Veli'ninde belirttiği gibi oyuncak olmayıp ilahi bir

aştır. Semahı basit bir folklor düzeyine indirmek gerçeklere aykırı olduğu gibi haksızlıktır da.

Semah, ibadetimizin bir parçasıdır. Nasıl ki bütün ibadetler onu uygulayanlar için özel ve kutsalsa cem ibadeti ve onun bir bölümü olan semah da biz Aleviler için aynı niteliktedir. Bizler için kutsal ve ilahi bir aşk olan semahı dışarıda bakanların tam olarak anlayabilmeleri, bir fikir sahibi olabilmeleri için biraz daha detaylandırılmalıdır. Çünkü semah öyle dışarıdan, seyirci olarak kolayca anlaşılacak bir şey değildir.

Yalın ayak, üryan-pürvan olarak, tevhit halinde, cümle kainatı emsal alarak, aşk ile semah dönmek, seyir için değil, Hak için semah dönmek ilahi aşkın bir yansımasıdır. Cem erenlerinin o nurlu cemallerine yansıyan ve dedenin “semahınız Kırklar semahı olsun” dileğiyle dönülen semahlar kemalet yolunda menzil almış olmanın ve böylece gerçeğe, sırrı hakikate bir adım daha yaklaşmış olmanın göstergesidir.

Söylenen her deyiş, her nefes, her tevhit, her miraçname semah dönen canları bir adım daha turnalar misali göğe ağartıyor.

Semahın ilahi bir aşk olduğunun bilincinde ve ayırdın da olarak aşk ile semah dönen canlar cümle varlıkla hemhal olup bütünleşirler. Bütünleştikçe, cümle varlıkla bir oldukça, cümle varlıkta yok oldukça var olurlar. İlahi bir aşk olan semah ancak bu manada olursa, bu amaçta olursa değerli olur. Yoksa sıradan bir halkoyunu gösterisi düzeyinde kalır.

Allah'ım bana bir yol göster

Kurtar beni bu dardan
inandığım, güvendiğim ilahimsin
Bana bir yol göster, bir kapı aç
Samimiyetle sana yakarıyorum
Kovma bu aciz kulunu kapından
başkaları gibi değilim, güçlü değilim
Tek gücüm
güçsüzlüğümün ayırdın da olmam
Ya ilahi beni bu dardan
Beni bu zordan çıkar

Gözyaşlarım içtenliğimdir
Allahım o güzel kullarının yüzü suyu hürmetine
Bana bir yol göster

Rızalık

Kul kuldan razı olursa, Hak'ta kullarından razı olur.

Cem ibadetinin başlaması için ceme katılanların mutlaka rızalık vermeleri gerekir. Rızalık, ceme katılan herkes için geçerlidir. Buna cemi yöneten dede, rehber, pir ve diğer hizmet sahipleri de dahildir. Eğer ceme katılanlardan herhangi birileri diğer birisinden razı değilse, bu razı olmama durumu giderilene kadar cem başlamaz. Cem ibadetinin başlaması için herkesin bir birinden razı ve hoşnut olması gerekiyor. Eğer varsa bir müşkül durum, bir dargınlık, küslük mutlaka bu çözüldür. Çözülmeden, dargınlık ve küslükler giderilmeden ve herkes bir birinden razı olmadan ibadete başlanmaz.

Burası Hak meydanıdır. Burası özümüzü ve cümle benliğimizi ortaya koyduğumuz, dara çektiğimiz meydandır.

Bu meydan yanlış ve doğruların bir birinden ayrıldığı meydandır. Bu meydandan haksızlığa, yanlışlığa, kırgınlığa yer yoktur. İçinizde bir birinden razı ve hoşnut olmayan, dargın ve küskün varsa, beri gelsin, dile gelsin.

Müşkülü olan, haksızlığa uğradığını düşünen varsa cem meydanına gelir ve neden razı olmadığını tüm cem erenlerine anlatır. Cem erenleri de bu müşkülü hal etmekle yükümlüdürler. Böylece haklı ve haksız açığa çıkar varsa bir yanlışlık düzeltilir. Herkes bir birinden razı ve hoşnut olduktan sonra ceme ancak başlanılır.

Bu kısa açıklamadan da anlaşıldığı gibi Alevilik inancında rıza alınmadan, razı olunmadan menzil alınmıyor.

Alevilikte rızalık almak ve razı olmak esas ilkelerden biridir. Fakat bu rızalık alma, razı olma öyle zor ile veya dayatma, baskı ile oluşan bir rızalık değildir. Tamamen gönülden, içten gelen, hiç bir baskı ve dayatma kabul etmeyen bir rızalıktır. Zaten bir takım etki, baskı veya dayatma ile rızalık sağlansa bile bu uzun sürmez. Ve ayrıca bunun adı rızalık da olmaz.

Rızalık bir noktada belli bir inanç, irade ve bilinç gerektiriyor. Öyle kaba bir şekilde, veya formel bir geleneğin yerine getirilmesi olarak bakılamaz. Kesinlikle öz irade ile ortaya çıkan bir tutum ve davranıştır. Bu irade, inanç, bilinç ile şekillenmiştir.

Rızalık salt toplumsal ilişkilerde devreye giren bir ilke değildir. Böyle olmakla beraber, Alevi inanç önderlerimizde belirttiği gibi kişinin kendi kendisi ile de hoşnut ve barışık olması, yani kişinin kendi kendisinden de hoşnut ve razı olması gerekmektedir.

Bu nokta önemlidir. Hatta belkide rızalıkta ilk önemli noktada burasıdır. Kişi ilk etapta kendi kendisinden hoşnut ve razı olacak. Pirinin huzurunda, özünü dara çektiğinde, herhangi bir kimse daha bir şey söylemeden veya herkes ondan hoşnut ve razı olsa bile kişi yinede özünü meydana getirip tamamen öz iradesi ile, yüreğinin ve aklının rehberliğinde ailesine, topluma, doğaya varsa verdiği bir zarar, yaptığı bir yanlış; onun hesabını vermeli, özeleştiride bulunmalı ve yaptığı olumsuzlukları tekrardan düzeltme yoluna gitmelidir.

Alevilik yoluna inanmış bu yolun Hak yolu olduğuna ikrar getirmiş her can, akşam başını yastığına koyduğunda gönül rahatlığıyla uyuyabilmelidir. Başta kendisi olmak üzere

herkesten hoşnut ve razı olmalıdır. İletişimde bulunduğu herkes de, buna doğa da dahil ondan hoşnut ve razı olmalıdır.

Ey merhametinden ve rahmetinden sual olunmaz yüce yaratıcı
Ellerimi sana açtım
Yüreğimi sana
Dertlerime derman senden
Yaralarımaya merhem senden

Bütün bu yangınlar
Yenilgiler, ayrılıklar, ölümler, acılar, fakirlik
Ey her şeyin Maliki
Yalnız senden medet dilerim
Beni doğrulardan eyle

Ardım yok, yurdum yok, param yok, şöhretim yok
Derdim çok, çelişkim çok, yaram çok, gözyaşım çok
Dört bir yandan puştun saldırısı var
Sana sığınıyorum Allah'ım

Sen ki kuluna şah damarından daha yakınsın
Kendimden gizlediklerimi bile bilensin
Sana sığınıyorum
Yalnız senden medet diliyorum

Kimseye anlatamadıklarımı bilen sensin

Yüreğimi, gözyaşlarımı, mertliğimi bilen sensin
Sana sığınmıyor
Ve senden medet diliyorum

Ben namerde muhtaç eyleme
Yolumu yolsuza uğratma
işimi kötüye düşürme

Yüce Allahım
açlığın, sefaletin, yokluğun pençesinde kıvrandırma
Beni boynu bükük bırakma
Vademi gurbet ellerde doldurma
Sana sığınmıyor
Senden medet diliyorum

Erenlerin Cemini Nasıl Anlatmalı

Erenler cemine her can giremez
Edep ile erkan yol olmayınca
Her Kamberim diyen Kamber olamaz
Şah'ın Kanber'ine kul olmayınca

Arama uzakta vardır yakını
Gerçek olan talip bulur hakkını
Yüklemeler sana yolun yükünü
Bükülü kametin dal olmayınca

Şah Hatayi'm eder bu sırrı beyan
Kamil midir cahil sözüne uyan
Bir baştan ağlamak ömüre ziyan
İki baştan muhip yar olmayınca

Cem.

Neydi ki cem?

Nasıl bir ibadet biçimidir cem?

İnsanın ve toplumun hangi ihtiyaçlarına cevap veriyor?

Nasıl anlatmalı cemi?

Cem erenlerinin nur-u cemallerini, aşk-ı şevklerini, secdeye inen alınları, dara duran ve dara durduğunda Hakkın divanına durmuşcasına özünü meydana koyanları, yapılan cümle hizmetleri nasıl anlatmalı ham ervahlara?

Nasıl anlatmalı mutluluk ve huzurdan uzak olanlara, cemin bireysel mutluluk ve toplumsal huzur kaynağı olduğunu?

Nasıl anlatmalı bir pirden/mürşitten etek tutmayınca yolun yürünemeyeceğini, rehbersiz yolun bulunamayacağını, mü sahibin/yol kardeşin olmaksızın yolculuğun tehlikelerle dolu olduğunu, nasıl anlatmalı cümle yolsuz kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı cem meydanını pir u pak eyleyen bacıların tıpkı süpürgeci Salman gibi her dem Mervanların gözlerindeki perdeyi kaldırmaya ve sahibi zaman Mehdi'nin geldiğinde görmek istediği temiz gönüllerin kirlerini süpürdüğüne? Bunu nasıl anlatmalı gönülleri kir pas içinde kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı zakirin bağlamasının sesinin meleklerin sesini andırdığını? Cemde söylenen deyişlerin, duazların, mersiyelerin, nefeslerin insanı başka alemlere götürdüğünü, nasıl anlatmalı daha içinde bulunduğu kabuğun bile farkında olmayanlara ötelere ötesini?

Nasıl anlatmalı semahın bir oyun değil, ilahi bir aşk olduğunu ve semah dönenlerin cümle kainatla, varlıkla hemhal olup turnalar misali göğe ağdığını?

Nasıl anlatmalı delilin/çerağın uyandırılmasıyla/yakılmasıyla cümle kainatın aynı düzen etrafında uyandırıldığı/aydınlandığı ve asıl uyanmanın gönüllerde, yüreklerde, bilinçlerde gerçekleştiğini?

Delilin/çerağın uyandırılması/yakılmasıyla karanlıkta kalmış ne kadar güzellik varsa gün yüzüne çıktığını, nasıl anlatmalı gören körlere?

Ya bunca bencilliğin, çıkarın, mal ve mülk hırsının hakim olduğu zamanlarda cemde, cem erenlerinin gücü ve imkanı

ölçüsünde getirip, bir birine katılıp Hak lokması olan ve paylaşımların en güzellerinden biri olanı, nasıl anlatmalı?

Nasıl anlatmalı gözcüyü? Gözcünün sadece cemi değil, cümle kainatı gözetip düzenlemeyi sembolize ettiğini ve aslında her şeyin bir düzen dahilinde olması gerektiğini, nasıl anlatmalı?

Ya diğer hizmetleri nasıl anlatmalı? Her biri kendi içinde birden fazla doğruya, güzelliğe, olgunluğa, insan-ı kamile ve aslında özünde Hakka yakın eyleyen hizmetleri nasıl anlatmalı?

Cem bir davettir. Her tür kirden arınmaya, kötülükleri iyiye yönlendirmeye, hataları ve yanlışları doğrulara çevirmeye, yaşama ve dünyaya anlam vererek anlam ve mutluluk dolu bir hayatı yaşamaya davettir.

Kinin, bencilliğin, öfkenin, hırsın ve bir cümle olumsuzlukların insan ve toplum hayatında yok olması, olmadığı takdirde de minimum düzeye indirilmesinin davetidir.

İnsan yarım, eksiktir. Cem, insanın tamam ve bütün olmasını, ham ervahlıktan çıkıp olgunlaşarak insanı kamil olmasına davettir.

Edep erkandır cem.

“Gerçeğin demine Hü” demektir cem.

Anlatılması zor, hemde çok zor.

Teker teker, günlerce, bıkmadan anlatılsa ve dağarcığında var olan cümle kelimeler, kavramlar defalarca kullanılsa bile anlatılmak istenenler hep bir noktada eksik kalacak.

Bu sebepte yaşamak, içinde olmak, hemhal olmak, bir olup bütünleşmek gerekiyor. O halde ancak anlaşılır – daha doğrusu bütün hücrelerde bulunacak şekilde yaşanılır.

Bütün bunlara rağmen bizler yinede dilimiz döndüğünce anlatmaya, yaşam biçimimiz haline getirerek somut bir şekilde anlaşılır kılmaya devam edeceğiz. Anlattıkça, yaşadıkça ve yaşadığımız güzellikleri cümle varlığa taşıdıkça, bizden başlayarak adım adım cümle varlık anlam kazanacaktır.

Karanlık bir gece, zifiri karanlık
Ne gökte ay, ne parlayan yıldızlar
Yolunu kaybetmiş, hedefini şaşırılmış bir yolcuym
Yabancı bana her yer, kendime yabancıyım
Ya Hızır senden el aman

Uzak bana elim, yurdum, sevdam
Düşlerim uzak, yarınlar, güneşli günler
Ya Hızır senden el aman
Bulmak istiyorum kendimi, hakikati
Bulup teslim olmak istiyorum

Sonu gelmeyen yokluktan, yoksunluktan
Hedefsiz, öylesine, beyhude, alınan soluktan
Aynı çemberden devam eden yolculuktan
Ya Hızır senden elaman

Tövbe Günahlarımıza Estağfurullah

Hata yapıyoruz. Günah işliyoruz. Nedir hata yapmak günah işlemek? Huzursuz ve mutsuz olmaktır. Kendimizi , sevdiklerimizi ve zarar verdiğimiz cümle insanları üzmeektir.

Amacımız nedir? Amacımız; anlamlı ve onurlu bir hayatın sahibi olmaktır.

Yaşamın bir anlamı var. Hayat, öyle bazılarının sandığı ve yaşadığı gibi ucuz ve anlamsız değildir.

Anlamına uygun bir yaşamın sahibi olabilmek için her şeyden önce kendimizle barışık olmalıyız. Kendimizle, çevremizle, doğayla uyumlu ve barışık olmamız gerekiyor. Bunun içinde hatalarımızı en aza indirmeliyiz.

İnsanın iyi olduğuna, iyi olması gerektiğine inananlardanız. Dolayısıyla insan hata yaptığında, günah işlediğinde, kendisinin ve çevresinin malına, canına zarar verdiğinde; bundan pişmanlık duyduğuna inanıyoruz.

Pişmanlık duyuyor insanoğlu yaptığı yanlışlardan, işlediği günahlardan, sebep olduğu acılardan ve verdiği zararlardan dolayı.

Pişman oluyor olmasına ama kısa bir zaman sonra pişmanlığını unutup aynı hataları olmasa bile benzer hataları yapmaya , farklı günahlar işlemeye, zarar ve acı vermeye devam ediyor. Yine pişman oluyor. Yine tövbe ediyor. Yine yapıyor. Bu böyle devam ediyor. Öyle bir gün geliyor ki artık hatalarından utanacağı yerde hatalarını içselleştirip övünç duyar duruma geliyor. Daha çok günah işliyor, daha fazla acı ve zarar veriyor. Artık kaybedeceği bir şeyi olmadığını düşünüyor ve daha da bataklığa saplanıyor. Yaptığı hataların tamirinin olmadığını,

işlediği günahlarının tövbesinin kalmadığını, verdiği acıların ve zararların hiç bir tazminat kabul etmeyeceğini düşünüyor. Bu duygu ve düşüncelerle daha da yalnızlaşıyor ve yalnızlaşıp kendi içine kapandıkça daha da bataklığa saplanıyor.

Oysa umut her zaman vardır. Yanlışları düzeltmeye çalışmak soylu bir eylemdir ve hep kabul görür. Hatalar ne kadar çok olursa olsun, günahlar ne kadar büyük olursa olsun, verilen acılar, yaratılan tahribatlar ne kadar onarılmaz olursa olsun her zaman bir umut vardır. Bütün kapılar hic bir zaman kapalı değildirler. Bir kapı her zaman mutlaka açıktır.

Ne güzel buyurmuş Mevlana Hazretleri:

Ne olursan ol gel

Bin kez tövbe edip

Bin kez tövbeni bozmuş olsan bile gel

Bu kapı ümitsizlik kapısı değildir.

Mevlana hazretlerinin çağrılarına kulak verelim, davetine icabet edelim. Bu kapı ümitsizlik kapısı değildir. Birini kapatan elbet diğerini açar.

Asla yılmayalım, pes etmeyelim, boş vermeyelim. Ne kadar kirli olursak olalım asla tövbe etmekten korkmayalım. Hiç bir şey için geç kalınmış değildir.

Bismillah Bismişah

Allah Allah!

Eksikliklerimize tövbeler olsun;
 tövbe günahlarımıza estağfurullah, estağfurullah, estağfurullah.
 Benlikten, yaramazlıktan, kibri hasetten;
 gönlümüzle, gözümüzle, kalbimizle, dilimizle, cemi
 azalarımızla yapmış olduğumuz günahların cümlesine, tövbe
 günahlarımıza estağfurullah, estağfurullah, estağfurullah.
 Tövbe ettik, pişman olduk, döndük senin ululuğuna,
 yüceliğine, rahmetine ve birliğine sığındık.
 Her türlü gazayı, belayı, acıyı, afeti, tufanı, gamı, kasveti def
 etmeye, günahları affetmeye kadirsin.
 Af eyle ey yüce Allah'ım.
 Merhametin sonsuzluğuna sığınarak, kul beşerdir hata işler,
 sultan olan da bağışlar niyetiyle, özümüzü dara çekip, tövbe
 edip sana yalvarıyoruz.
 Tövbe günahlarımıza estağfurullah, estağfurullah,
 estağfurullah.

Gece gündüz hata etmektir işimiz,
 Tövbe günahlarımıza estağfurullah.
 Muhammed Ali'ye bağlıdır başımız,
 Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Hasan Hüseyin sır içinde sır ise,
 İmam Zeynel nur içinde nur ise,
 Özümüzde kibir benlik var ise,
 Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Muhammed Bakır'ın izinden çıkma,
 Yükün Cafer'den tut gayriye bakma,

Hatıra değip gönüller yıkma,
Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Benim sevdiceğim Musa-i Kâzım,
İmam Rıza'ya bağlıdır özüm,
Eksiklik noksanlık hep kusur bizim,
Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Muhammed Taki İle varalım şaha,
Ali Naki emeğimizi vermeye zaya,
Ettiğimiz kem işlere bed huya,
Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Hasan Askerinin gülleri bite,
Mehdi gönlümüzün gamını ata,
Ettiğimiz yalan gova gıybete,
Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Şah Hatayi'm eder Bağdat Basra,
Kaldık zamaneye böyle asra,
Yâ Ali Kerem kânisin kalma kusura,
Tövbe günahlarımıza estağfurullah.

Yüzüm Yerde, Özüm Darda, Meydandayım

Rüya ile gerçeğin arasında bir yerde gözlerini açtı. Gözleri karanlık odada tanıdık nesnelere ararken zihni kendi yatağında olduğunu hatırlatıyordu. Kendi yatağında olması, tanıdık kokuların hakim olduğu bir atmosferde olması azda olsa rahatlama sağlamıştı. Ancak rahatlamış olması, kaygısızca yastığına başını koyup uyumak için yeterli gelmemişti. Gelmediği için doğruldu yatağında. Yastığını sırtına gelecek şekilde düzeltti. Başını yatağın dayanmış olduğu duvara dayadı. Ellerini yorganın üstüne çıkartıp birleştirdi. Işığı yakmadı. Işığı yaksa sanki doğru düşünememiş hissine kapıldı. Karanlık odaya alışan gözleri nesnelere şimdi daha rahat seçiyordu. Hafiften indirilmiş olan panjurların aralığından caddenin ışıkları yansıyor odaya. Eliyle hayat arkadaşının elini aradı. Hayat arkadaşı her zamanki gibi doğal bir refleksle elini tutan eli tuttu. Sonra tekrar parmaklarını gevşetti. Eli, hala kokusuyla bütünleşmiş olan yatağı paylaştığı kişinin elini tutuyordu. Şimşek hızıyla kokuların insan hayatında –ve tabii ki kendi hayatında- ne kadar önemli olduğunu düşündü. Bunca karmaşık duygu ve düşüncenin arasında aklına kokuların ne kadar önemli olduğu düşüncesinin gelmiş olmasına kendisi de şaşıtı. Şaşkınlığı kısa sürdü. Tekrar, biraz önce rüya ile gerçeğin arasında bir yerdeyken karanlık odaya gözlerini açtığı ruh haline geri döndü.

Hayat arkadaşının elini usulca bıraktı. Sırtı kendisine dönük olan hayat arkadaşı öyle sessiz uyuyordu ki, sanki nefes almıyordu. Beraberliklerinin ilk döneminde bir çok defa onun nefes almadığını düşünmüş ve telaşla uyandırmıştı. Aklına gecenin bilinmedik kaçında bu anın gelmesine de şaşıtı. Ama fazla üzerinde durmadı. Hayat arkadaşının uyanmaması için

dikkatlice yataktan çıktı. Çıkmadan önce sırtını hafifçe kokladı. Yine o tanıdık kokunun olması aklına yine kokuların ne kadar önemli olduğunu getirdi.

Yataktan usulca çıkan kişi, çocuğunun uyuduğu odaya gitti. Kızının odası kendilerinin odalarına göre çok daha aydınlıktı. 6 yaşında olan kızının üstünü örttü. Hafifçe yanağını öptü. Kızının o meleklere has olabilecek kokusunu içine çekti.

Hayat arkadaşının ve kızının varlığına sevinip tekrar yatağına döndü. Yatağına uzanmak yerine yine sırtını duvara yasladı. Oda daha aydınlık görünüyordu gözlerine. Kafasını duvara iyice dayadı. Ayaklarını rahat bıraktı. Ellerini yine yorganın üzerine çıkardı. Bu kez ellerini birleştirmede. Yıllardır aynı yatağı paylaştığı insan deliksiz uyumaya devam ediyordu.

Anlatılmaz bir ruh hali içindeydi. Ruh hali kötü değildi, iyide değildi. Bilinen ruh hali tariflerine benzemeyen bir momenti yaşıyordu. Biraz önce kızının ve hayat arkadaşının varlığına seviniyordu. Şükür sahibiydi. Yaratana isyan eden bir ruh hali değildi. Aksine, şükür eden bir ruh halindeydi. Mesele şükür etmek veya isyan etmek değildi. Mesele “*bambaşkaydı.*” Bu bambaşkayı o da bilmiyordu. Ortada bir mesele vardı. Kesin olan buydu.

Karanlık odada gözlerini sabit bir noktaya dikmiş bambaşkayı anlamaya çalışıyordu. Gözlerini gayri ihtiyari olarak kapattı. Uyumuyordu. Daha berrak düşünmeye çalışıyor, duygularının neye karşılık olduğunu saptamaya çalışıyordu. O an en son katıldığı cemde Mürsel dedenin İmam Hüseyin'in şahsında cümle Yezitlere hitaben söylediği ağıt geldi aklına. Mürsel dedenin o tarih ötesinden gelen, dinleyeni ağlatan davudi sesi

kulaklarında çınılıyordu. “*Evladı Ali'yem öldürün/ Evladı Resul'em öldürün.*”

Kaç zaman geçti bilinmez ancak Mürsel dedenin elini kalbine koyup “*Ya Hızır*” demesi ile cem erenlerinin yek can olmaları ve aynı ruhsal bütünlüğe erişmelerinde yaşadığı gibi yaşıyordu şimdi. Farkında olmayarak elini kalbine koymuş “*Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali, Ya Hızır*” diye mırıldanmıştı. Onunla beraber Mürsel dede de “*Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali, Ya Hızır*” diyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bütün bunlar olurken?

Sadece bir kaç saniyede mi olmuştu, yoksa saatlerce sürmüş müydü?

Kaç defa tekrar etmişti Kerbela mersiyesini ve kaç defa “*Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali, Ya Hızır*” diye mırıldanmıştı?

Bunlar meçhuldü. Önemi de yoktu aslında. Önemli olan, tıpkı maneviyatın en dorukta yaşandığı, seyir için değil, Hak için semahların dönüldüğü, canların tevhid halini alıp can olduğu cemlerde yaşanan yoğunluğun yaşanmış olmasıydı. Arınmış, yenilenmiş bambaşkayı çözmüştü.

O ana kadar ezberinde hiç bir duayı, gülbankı bilmediği halde erenlerin buyurduğu gibi “dile gelmiş,” rahmeti ve merhameti sınırsız vede sonsuz olan Yaratıcıya yakarmıştı.

“Ey rahmeti ve merhameti sonsuz olan.

Bağışla beni.

Rahmetinden ve merhametinden mahrum eyleme beni.

Yüzüm yerde, özüm darda, meydandayım.

Sonsuz denizinde bir damla olmaktır muradım.

Üçlerin, Beşlerin, On İki İmamların, On Dört Masum-u Pakların, On Yedi Kemberbestlerin, Kırkların yolundan ayırma beni.

Ehlibeytin yüzü suyu hürmetine didarından mahrum eyleme beni.

Ey uluların ulusu, yerlerin ve göklerin ve var olan her şeyin Maliki.

Esirgen ve bağışlayansın. Cümle canları esirge, bağışla.

Ehlibeyt bendelerinin, İmam Hüseyin'e gözyaşı dökenlerin, Hacı Bektaş Veli'nin yolunda olanların, Pir Sultan Abdal'a bağlı olanları esirge, bağışla.

Yollarını yolsuza uğratma.

Ey Allah'ım senden başka ilah yoktur.

Sen Gaffarsın.

Yolundan çıkmış olanları bağışlayansın.

Ey Allah'ım, beni, ailemi, cümle Ehlibeyt muhiplerini, sana yalvaran, senden medet dileyen, tek muradları didarına nail olmak olan cümle canların dilde dileklerini, gönülde muradlarını ver.

Onları kötülerden ve yolundan çıkmış olanlardan eyleme.

Gerçeğe Hü!"

Hayat arkadaşı çoktan uyanmış kahvaltı hazırlıyordu. Küçük kızı gelip yorganı üzerinden alınca o da uyandı. Kahkahalar atarak yorganı çekiştiren kızını yakalayıp sevdi. Küçük kız tekrar kaçınca artık bambaşka biri olarak uyandığını fark etti. Bu ev, bu oda, eşyalar daha bir renkliydi. Adeta mutluluk ve huzur saçıyorlardı. Elbette şimdiye kadarki hayatında da

oldukça mutluydu. Ancak bu sabah bambaşka biri olduğunu, hayatının bundan sonra daha anlamlı ve mutluluk dolu olacağını bilincindeydi. Bu bilinç ile “*Ya Hızır*” deyip yataktan çıktı. Yeniden doğmuştu.

Allah'ım görüyorsun beni
Biliyorsun yüreğimi
Akan gözyaşlarım yalan olamaz

Namerde muhtaç oldum
Mert olan sinmiş bir köşeye
Yarabbi bir yol göster

Yokluğun
Yoksunluğun pençesinde kıvranır oldum
Yüce Allahım bir yol göster
Kurtar beni dillerden
Yolumu yolsuzun yolundan gayri eyle
işimi hal bilmezden
Sana sığındım
Senden medet dilerim
Bir yol göster

Güvenmek

Güvenmek kelimesi/kavramı sözlüklerde şöyle açıklanıyor: “Korku, çekinme, kuşku duymadan inanmak ve bağlanmak duygusudur.”

Her şeyden önce insan esirgeyen ve bağışlayana, merhameti ve rahmeti sonsuz olana, sınırsız bir şekilde, son nefesine kadar güvenmelidir. Allah'a güvenmek, onun merhametinin ve koruyuculuğunun her daim üzerimizde olduğunu bilmek ve bu bilinçle yaşamak beraberinde insanın kendine güven duymasını sağlar. Allah'a inanmak, güvenmek onun her zaman seninle olduğunun idrakinde olarak yaşamak demek, hiç bir zaman yalnız kalmamak demektir.

Biraz daha somutlaştırırsak şöyle formüle edebiliriz. Allah'a güvenmek, kendine güvenmektir. Kendine güvenen, kendisinin emin olduğuna inanan birisi başkalarına da aynı şekilde güvenir. Böylece güven üzerine bir ilişkiler ağı meydana gelir. Böylesi güvene dayalı ilişkilerin hakim olduğu bir çevrede yaşıyor olmak, anlam ve mutluluk dolu bir yaşamın temelidir.

Anlam ve mutluluk dolu bir yaşamın temelinin var olması, diğer şeyleri üzerine inşa edeceğimiz sağlam bir zemin demektir. Bu temel olmazsa, inşa ettiklerimiz ne kadar görkemli olurlarsa olsunlar eninde sonunda yıkılmaya mahkumdurlar. Nitekim bir çok ilişki ağında yaşananda budur.

Günümüz ilişkileri daha çok basit çıkarılara dayanan, günü kurtarmaya yönelik bir çerçevede geliyor. Güvenin ve inanmanın hakim olduğu ilişkiler ne yazık ki azınlıkta kalıyor. Oysa ilişkilerde güven esas alınsa yaşamak daha randımanlı olur. Bu yaşanmıyor. Güvensizlik bazı durumlarda ve ilişki tarzlarında esas alınmıyor. Böyle olunca da ilişkilerin kalitesi

düşüyor. Bu elbette ki yaşamada yansıyor. Düşününki ticari bir ilişkide güven yerine başka olumsuzluklar hakim. Basit çıkarlar, ucuz hesaplar, kandırmak ve hile hakim. Böylesi bir ticari ilişki ilk etapta olmazsa bile hemen sonrasında bir taraf için kayıplarla sonuçlanır. Bu da şüphesiz o kişinin bütün yaşamını etkiler.

İnsan inanmalı ve güvenmelidir. Yaratana ve onun güzelliklerini aleme yansıtan/sunan erenlerinin yolunun doğru yol olduğuna inanmalıdır. Bu ışıklı yolda karınca kararınca yürümeli/yürümeye çalışmalıdır. Böylesi bir yol esas alındığında, yani asırlardır sayısız erenin görkemli işaretleriyle dolu olan yolda yüründüğünde yaşamak gerçek manasıyla yaşamak olur.

Güvendiğimizde asla ve asla yalnız değildir. O her daim bizlerlerdir. O, bizlere şah damarımızdan daha yakın değil mi?

Öyle.

Öyle olduğu içindir ki güvenen ve inananlar için darlık yoktur. Boz atlı Hızır onların her dem carına yetişendir.

Alemleri ve o alemlerden biri olan şu yer küreyi ve yer küre içinde mevcut olanları halk eden, onları var eden bütün bunları boşuna yaratmamıştır. Dolayısıyla yaşamımız oyun değildir. Yaşamımızın bir anlam ve hikmeti var. Belki bazen tam olarak bunun farkına varamıyoruz veya daha çok bizden kaynaklanan bazı günlük basit aksaklıklar bu yalın gerçeği görmemize engel olabiliyor. Ancak bu gerçeği değiştirmiyor. Yaşıyoruz ve bu yaşayışımızın bir anlam ve önemi var. Bu nefesi alıyor olmamızın sebebi var.

Bu bir yalın gerçekse, neden bu canın asıl sahibine güvenmeyelim?

Neden güvenerek, inanarak insanlığa ışık olmuş erenlerin, İnsan-ı Kamillerin yollarıyla bütünleşmeyelim?

Neden işe güvenmekle başlamayalım ve neden bu güvenmekle başladığımız yolumuzda varlığımızı o sonsuz varlıkla buluşturup hemhal etmeyelim?

Tekrar tekrar belirtelim: Dara düşebiliriz, yoksul kalabiliriz, takatimiz kalmayabilir, nefesimiz tıkanabilir... Bütün bunlara rağmen asla güvenmekten, bize şah damarımızdan daha yakın olana güvenmekten vazgeçmeyelim. Ona güvendiğimizde kendimize de güvenmiş oluruz. Böylece gözümüzde çokça büyüttüğümüz sorunlarımızı daha çabuk ve kolay aşabiliriz.

Sanadır inancım, güvenim, bağlılığım.

Ey uluların ulusu,

Merhametini ve rahmetini esirgeme benden.

Ne mutlu güvenerek, inanarak yolunda yürüyenlere ve bu ışıklı yola, darda kalmış olanlar davet edenlere.

Aşkınız bol olsun.

Merhametinden ve rahmetinden sual olmaz yüce yaratıcı

Rahmetini, merhametini, bereketini benden esirgeme

Bu dara düşmüş olan kuluna

Hatalı, günahkar ve hayatı yanlışlarla dolu olan kulandan

Rahmetini esirgeme

Sen esirgeyen ve bağışlayansın

Esirge ve bağışla beni

Yalansız Yaşamak

Hiç şüphe duyulmasın ki, yalan hayatımızdan ne kadar uzak olursa mutluluk ve anlamda bir o kadar yakın olur. Yalanlarla örülmüş, yalan ve sahtekarlıkların yaygın olduğu bir yaşam anlamsız bir yaşamdır. Belki bu ilk etapta direkt olarak farkına varılan bir durum değil, ancak adımız kadar emin olalım ki yalan bize anlamsızlık ve mutsuzluk getiriyor.

Bir takım gerekçeler ileri sürerek yalanı meşru hale getiren düşünceleri şiddetle ret ediyoruz. Gerekçesi ne olursa olsun, sonuçları ne kadar olumsuz olursa olsun ve yalan yerine gerçekleri dile getiren kişinin aleyhine olursa olsun, kesinlikle yalan ret edilmelidir. **Her şart altında ve her aleyhte durumda bile mutlaka yalan yerine doğruları tercih etmek bir yaşam biçimi olmalıdır.**

Bu söylediklerimiz belki alışagelmış toplum ve yaşam gerçekliğine uzak ideal şeyler olarak algılanabilir. Bu yanlış bir algılama olur. Yani toplumsal hayatın dayattığı gerçekler diye bazı gerekçelerin arkasına saklanmamak gerekiyor. Varsın toplumsal zorunluluklar hayatın bir çok alanında, örneğin siyaset, ticaret ve daha başka bir çok alanında yalanı dayatıyor olsun. Varsın bazı çıkar hesapları olan uyanıklar, kar hırsı ile yanıp tutuşan düzenbazlar yalanı meşrulaştırmaya çalışsınlar. Biz bütün bu -neredeyse genel kabul görmüş- gerekçelerin hiç birisinin insanı mutlu ve anlamlı bir hayatın sahibi yapmayacağına inanıyoruz. Aksine, mutsuz, huzursuz ve başarısız bir hayatın sahibi yapar.

Yalanla, sahtekarlıkla, dolandırıcılıkla, yüzeysellikle, yapaylıkla hiç bir menzil alınmaz. Belki kısa vadede bazı işler

oluyormuş gibi görünür. Ama uzun vadede kesinlikle sonuçları hüsrana olur.

Her şeyden önce yalansızda, samimiyetle de, mertlikle de, doğru ve dürüst davranarak da siyaset, ticaret yapılır. Dostluklar ve ilişkiler bu ekseninde ve bu temelde olursa başarılı olunur. Yani yalan söyleyerek, sahte işler yaparak hiç bir başarı elde edilmez. Bazıları bunu ısrarla dayatsa da, “filanca kişi şöyle yaptı bak sonunda başarılı oldu, işte bu devirde uyanık olacaksın, en kısa yoldan hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan köşeyi döneceksin” gibi söylem ve davranışları kesinlikle ret etmeliyiz.

Neredeyse genel kabul görmüş olan ve yaşamın bütün sahalarında yansımaları bulan çıkarıcılık, hilekarlık, sahtekarlık, haksızlık, yalan... yerine bizler ısrarla bu kavram ve bu kavramlarda hayat bulan düşüncelere, eylemlere karşıyız/karşı olmalıyız. Bizler, bu tür şeylerin iddia edildiği gibi başarıyı ve mutluluğu getirmediğine inanıyoruz. Aksine, başarıyı, mutluluğu, anlamlı hayatı, toplumsal düzeni sağlayan yalan yerine mertliktir, sahtekarlık yerine dürüstlüktür, yapaylık yerine samimiyettir.

Allah'ım

Ya Hak

Bir yol göster

Ya Settar

Bilerek bilmeyerek yaptığım ayıplardan

Sana sığınırım

Meydanına vardım

Divanına durdum

Sensin Gaffar

Sensin Malik

Bilmezim

Nefsim, bilgim, bilincim yetersiz

Sana sığınıyorum

Senden

Yalnızca senden medet ummuyorum

Senin yolunu sürmeye çalışıyorum Şir-i Yezdan

Neredesin sen ey Allah'ın aslanı

Beni böyle çaresiz

Beni böyle bir başına bırakma

Ya yüce ilahi

İnanığımız Allah

Bizlerin hayattaki bütün çabası, çalışması, hedefi anlamına uygun bir yaşamın sahibi olmak içindir. Yüce yaratıcının sonsuz güzellikler bütünü olarak bizlere şunmuş olduğu bu yaşamı, bu güzelliklere uygun şekilde yaşamaktır.

Yaşam; sevgi üzerine şekillenmiştir, sevgiden zuhur etmiştir. Sevgi, bizleri anlamaya, anlamına uygun bir yaşama götüren anahtar niteliğindedir.

Sevgiden dolayı oluşmuş olan yaşam ne yazık ki çoğunlukla adeta oluşum gerekçesine zıt bir şekilde yaşanılıyor/yaşatılıyor.

Neden bu böyle?

Bunun birden fazla nedeni var. Konumuz “neden insanlar sevgiden oluşmuş yaşamı özüne aykırı bir şekilde yaşıyorlar?” değil.

Asıl konumuz inandığımız Allah'ın esas itibariyle başlı başına sevgi olduğudur.

Bizlerin inandığı, bağlandığı, tabii olduğu, layık olmaya çalıştığı Yaratıcının, insan aklının alamayacağı kadar sonsuz ve sınırsız bir sevgisi ve merhameti vardır.

Merhameti, af ediciliği, yüceliği, sevgisi insani kriterlerle kıyaslanmayacak kadar büyük, sonsuz ve sınırsızdır.

Bu noktada insan aklının bu sevgiyi açıklamaya gücü yetmez.

Gücü ancak onun kavranmayacak kadar sonsuzlukta, sınırsızlıkta olduğunu açıklamaya yeter.

Eğer insanda bu sevgi oluşmuşsa cennetin, cehennemnin bir anlamı kalmıyor. Yunus Emre'nin de belirttiği gibi;

Cennet cennet dedikleri
 Birkaç köşkle birkaç huri
 İsteyene ver sen onu
 Bana seni gerek seni.

Bizlerin inandığı Allah, savaşı kullarına telkin eden, korkutucu, cezalandırıcı bir Allah değildir.

Bizlerin inandığı Allah, dili, cinsiyeti, rengi, dini, kavmi farklı diye insanları ayırt edip sırf bu özelliklerinden dolayı bazı insanları cezalandıran ve ya mükafatlandıran bir Allah değildir.

Bizlerin inandığı Allah, insanların kendisi için savaşım kavga etmelerini isteyen bir Allah değildir.

Bizlerin inandığı Allah, merhameti/sevgisi/şefkati sonsuz ve de sınırsız olmalıdır.

Bizlerin inandığı Allah, doğuştan gelen bir özellik olan kavim, ırk, dil, cinsiyet gibi nedenlerden dolayı insanlar arasında ayırım yapmayandır. Adaleti gerçek adalet olmalıdır.

Cehennemden korktuğumuz için Allah'a inanmıyoruz. Cenneti hedeflediğimiz için, cennete çok gitmek istediğimiz içinde Allah'a inanıp ibadet etmiyoruz.

Bunlar bizlerin inanması ve ibadet etmesi için basit gerekçeleridir.

Bizlerin inanması ve ibadet etmesi cennet sevgisi, cehennem korkusu için değildir. Şükürden, yaşamın –var olmanın– güzelliğinden dolayıdır.

Allah sevgisi, Allah'ın sonsuz güzellikleri karşısında şükürdür inanmak ve ibadet.

Başlı başına var olmak, yaşıyor olmak, nefes alıp vermeyi bile soylu bir olay olarak algılamak bile yeterlidir inanç ve ibadet için.

Ey yerleri ve gökleri ve onlarla beraber cümle varlığı halk eden yüce yaratıcı
Senin azametinden sual olunmaz
Bir yol göster, bir kapı aç

Dünyanın geçici süsleri ve parasıyla kendinden geçmiş olan kullarının elinden kurtar bizi
Bir ışık olsun, bir yol görünsün, bir kapı açılsın.

İhlas sahibi olan kullarını
Darda ve zorda kalmış olan kullarını
azıtmış ve sapıtmış kullarından kuru ya ilahi

Yolumuzu yolsuza uğratma
işimizi halden bilmeze düşürme
Bizi şu üç günlük dünyada
Kadir kıymet bilmez kullarının eline
Değer doğru tanımaz ham ervahların diline düşürme

Şükür Sahibi Olmak

Bir çok kavramda olduğu gibi şükür kavramı da gerçek anlamından farklı olarak anlaşılıyor, yorumlanıyor.

Arapça'dan gelen bu kelimenin sözlük olarak anlamı: “*Tanrı'ya duyulan minneti dile getirme, mutlu bir olay veya durumdan, yapılan bir iyilikten duyulan hoşnutluğu bildirme*”dir.

Çoğunlukla gerçek anlamından uzak bir şekilde var olanla yetinmek, tembellik, miskinlik veya çok maddiyat sahibi olanların ifadesi olarak algılanıyor, anlaşılıyor. Oysa şükür, aslında var olanla yetinmek, tembellik, miskinlik veyahut çok zengin olanların dile getirdikleri bir kavram, söylem değildir. Şükür sahibi olmak, bu yanlış algılamaların yerine var olanlara minnet duymak, var olanlardan hoşnut olmak, anlamlı yaşıyor olmak ve bunlardan yola çıkarak hayatın her alanında daha bir üst boyuta ulaşmak istemenin en soylu bir ifadesidir.

Şükür ifadesi yaratıcıya, rahmeti ve bereketi sonsuz olana, esirgemesi ve bağışlaması sınırsız olana güvenmenin, bağlanmanın somut olarak sözle, davranışla dile getirilmesidir, davranışa yansıtılmasıdır.

Şükür etmek, şükür sahibi bir kişilik olmak bir memnuniyetin göstergesidir.

Şükür sahibi olmak, yaşamın anlam ve önemini kavramış olmanın, yaşıyor olmanın, bir cana (ruha) sahip olmanın ne demek olduğunun bilincinde olmanın, her nefes alış verişi bile bir mucize olarak benimsemenin ifadesidir.

Maddi olanaklardan ve maddiyat ile ilintili bazı standartlardan uzak olmak, şükür sahibi olmak önünde bir engel değildir. Şükür etmek için maddiyatımızın diğer bir çok insanın çok çok üstünde olması gerekmiyor. Kaldı ki maddi olanaklar açısından sorun yaşamayanların şükür sahibi oldukları, sırf maddi olarak güvencede oldukları için şükür ettikleri/etmeleri gerektiği ve maddi imkanları az olanların şükür yerine isyan halinde oldukları/olması gerektiği kaba bir varsayımdan öte bir şey değildir.

Maddiyatımız yok diye şükür yerine isyan ediyorsak, bu bir noktada kaba bir tanımla nankörlük ediyoruz demektir. Eğer şükür etmek için tek sorun maddiyatsa, bizler şükür ettiğimiz oranda maddiyata da sahip oluruz. Çünkü şükür demek, şükürün bilincinde olmak bile maddi ve diğer bir çok olanağın alt yapısının olduğunun şuurunda olmak demektir. Bu noktada şükür, insanlık bilince ulaşmak demektir.

Şükür etmemiz için çok paramız olması gerekmiyor. Kaldı ki şu yaşamdaki yegane amacımız maddiyatsa, kişi azimli olduktan sonra ve her türlü yolu mubah gördükten sonra maddiyata da sahip olur.

Şükür, var olan, sahip olduğumuz her şeyin, basta canımız olmak üzere, duygumuz, bilincimiz, bedenimiz, düşüncemiz olmak üzere, cümle kainatın ve onu oluşturan her varlığın ve bu varlıklardaki her zerrenin ayırdın da olmak, onun (önemli) bir parçası olduğunun idrakinde olmaktır. Bu idrak kişiyi yaşamın her alanında, maddiyat da dahil bütün alanlarında başarılı kılar. Ötelerin ötesine yol almasını sağlar. İçsel

bütünlüğü ve barışı, hem kendisiyle, hem çevresiyle, hemde doğayla barışı sağlar.

Basit ve ucuz yaklaşımlar, kişiden kaynaklanan cümle olumsuzluklar, gelişmemiş bilinç ve algı yetersizliği sonucu kaçınılmaz olan maddi ve manevi yenilgilerin sebebi şükür etmek değildir. Dolayısıyla bu yenilgilerden, başarısızlıklardan dolayı şükür etmeyi olumsuz değerlendirenler yanılğı içindedirler.

Bizler şükür sahibi, her daim şükür edenlerden olmak gayesinde olanlarıdır.

Ey mevlam

Bizlere bahşettiğin cümle varlıklar için sana hamd u senalar olsun

Bizi varlığından var ettiğin

Ehlibeyte bende kıldığın

Erenlerin nurlu yolundan yürümeyi nasip eylediğin için

Şükürler olsun

Ey İlahi

Şükürler olsun bu günlere

Bizleri darda ve zorda kurtardığın için

Bizleri sonsuz ve de sınırsız sevginden

Merhametinden mahrum kılmadığın için

Yüce Allahım
Rahmetini bizden esirgemediğin için
Bizleri sevgin ve dostlukla kucakladığın için
Bizlere güzel yoldaşlar nasip eylediğin için
Sana binlerce şükürler olsun

İnkar etmek
varlığını yok saymak münkirlerin işidir
Bizler yolun üzeri yürümeye çalışanlardanız
Bizlere bu yolda yürümeyi nasip kıldığın için sana şükürler
olsun

Bizleri Muhammet Ali yolundan gidenlerden ettiğin için
On iki İmamların dergahından nasip aldığının için
Pirlerin yolundan yürüttüğün için
Sana binlerce şükürler olsun ya İlahi

Şükürler olsun bizleri var edip
Varlık meydanına getirdiğin ettiğin için
yaşamımıza anlam kattığın için
Nefes almayı dahi manalandırdığın için
Şükürler olsun

İnsana Yakışan Civanmert Olmaktır

Değerli canlar, bu günkü sohbetimizde Hacı Bektaş Veli'nin bize ışık tutan öğretisinin izinde insanoğluna yüce ve asaletli bir yaşamın sahibi olmasını öğütleyen bazı ilkelerini beraberce anlamaya çalışacağız.

İnsan, cümle varlıkların en değerlisidir. Çoğunlukla bu değerliliğin ve ayrıcalığın farkında olmasa da bu böyledir.

İnsan Eşref-i Mahluktur. Yaratılmışların en yücesi.

Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli, eserlerinde çokça insanoğlunun yüce bir varlık olarak, bunun bilincinde olması gerektiğini işler. İnsana basitlikler, maskaralıklar, edep dışı davranış ve söylemler yakışmaz. İnsana yakışan; edeptir. Doğru söz, güzel davranış, yaşamın anlam ve önemini idrak ve bunun neticesinde anlamına uygun olarak asil bir hayat yaşamaktır.

Böyle midir insanoğlu?

Yani yüce bir varlık olduğunun bilincinde midir?

Hayır, ne yazık ki değildir.

Dünde değildi, bu günde değildir ve böyle giderse yakın gelecekte de bunun ayırda da olmayacaktır.

Şüphesiz tarih boyunca ve günümüzde insan olmanın ne demek olduğunun bilincinde olan ve bu bilinç ile yaşayan sayısız erenler mevcuttur. Bu erenlerin olması umut verici olmakla beraber genelin hala ısrarla ucuzlukta, basitlikte, maskaralıkta diretmesi de üzüntü verici olmaktadır.

Bizlerin hali hangi hal?

Hacı Bektaş Veli, insanın bazı hallerini yorumlarken su tespitlerde bulunuyor: “insanlar beş kısma ayrılır. Bunlar; kerim, cömert, cimri, kötü ve rezil olanlardır. Kerim, yemeyip yedirendir. Cömert, hem yeyip hem yediren/verendir. Cimri, kendisi yeyip başkasına vermeyendir. Kötü, yemeyip yedirmeyendir. Rezil ise kendisi yemediği gibi başkasına da yedirmeyendir ve başkasının iyilik yapmasına da engel olandır.

Şimdi Hacı Bektaş Veli'nin bu belirlemelerinden yola çıkarak çevremizde, iletimim içinde bulunduğumuz insanların hangi kategoride olduğunu veya daha çok hangi aşamaya yakın olduklarını rahatlıkla tespit edebiliriz. En önemlisi de bu tespitlere göre bizzat bizler hangi konumda ve hangi aşamadayız? Açık yüreklilikle, hiç bir torpile gerek duymaksızın özümüzü dara çektiğimizde kendimizi nerede görüyoruz?

Civanmert ve kerim miyiz? Değilsek bile böyle olmak adına ne tür bir çalışma ve çabamız söz konusu?

İnsan en başta kendisine karşı olmak üzere aslında herkese karşı açık ve şeffaf olmalıdır. Yalandan, yapay hallerden, tutarsız söylemlerden olabildiğince kaçınmalıdır. Samimi, içten, güven dolu, çıkarsız, öz güven sahibi olmalıdır. Böyle olmakla civanmert olunur. Böyle olmaya çalışmakla kötülerde, cimrilerden, rezillerden uzaklaşılır.

Böyle olmak için, yani civanmert bir insan olarak yaşamak için hiç bir engel yok. Var olduğunu düşündüğümüz, söylediğimiz engeller aslında bertaraf edilmesi çok basit gerekçelerdir.

Basta Makalat olmak üzere Hacı Bektaş Veli'nin eserlerinde bu ve benzer konular etraflıca işlenmiştir. İlgi duyanlar ve yoğunlaşmış yol almak isteyenler bu kaynaklara başvurabilirler.

**Dünyanın varlığına ey hırsla sarılanlar,
Yemeyip yedirmeyip, yük altında kalanlar,
Başkasına kalırlar, hasretle toplananlar,
Hasretle ayrılırlar, ahirete yollananlar.**

Hacı Bektaş Veli

Yüce Allah'ım
Yolunu şaşırıp dünya malıyla
Caka satanlardan beni cüda eyle

Şanı ve şöhretiyle
Göklerde uçtuğunu sanan cahillerden
Uzak eyle

Senin güzelliklerini kendinden bilen
Dünyayı yarattığını düşünen
İnsanlara rızık verdiğini sananlardan
Koru beni yarabbim

Yüce Allah'ım
Bana bir yol göster
Beni hal bilmezsin
Cahilin
Para sahiplerinin
Diline düşürme

Eşime, aileme, çocuklarıma
Sana inanan cümle
Muhammed Ali muhiplerine
Ehlibeyt sevdalıklarına
Onların yüzü suyu hürmetine
Kol kanat ger
Kötüye, namerde, haine
Muhtaç eyleme

Rıza Şehri

Bir zamanlar bir sofı dünyayı gezmeye çıktı. Bir gün yolu bir şehre düştü. Bu şehir simdiye dek gördüğü şehirlere benzemiyordu. Sabah saatinde herkes işine gücüne gidiyor, sessizlik içinde yaşam sürüyordu. Şehrin alışılmamış bir düzeni vardı. Sofı şehrin bu düzenini görünce şaşakaldı. Öyle ki birisine yaklaşıp bir şey sormaya cesaret edemedi. Karnı acıkmıştı. Şehri gezerken bir fırın gördü. Ekmek almak için içeri girdi. Fırıncıya para uzatarak ekmek istedi. Ama fırıncı hayretle paraya baktı:

"Bu ne bu? Biz bunu kaldırmak için yıllarca uğraştık, büyük savaşlar verdik. Anlaşılan sen Rıza Şehriden değilsin, dünyalı olmalısın" dedi.

Sofı; "Evet bu şehirden değilim" diye cevap verdi.

Fırıncı: "Halinden belli oluyor. Dur, öyleyse seni görevlilere teslim edeyim. Onlar seninle ilgilenirler. Bizim şehrimizde para pul geçmez" dedi. Fırıncı bu sofuyu görevlilere teslim etti. Görevliler önce kendi aralarında bu sofuyu ne yapacaklarını tartıştılar. İçlerinden biri:

"Meclise götürelim, ulular karar versin" dedi.

Öbürleri de bu görüşe katıldılar. Bunun üzerine tümü meclisin yolunu tuttu. Yolboyu sofı düşünüyordu. İçinden "Paranın geçmediği bir şehir. Görevliler, ulular meclisi..." diyordu.

Neyse bir süre yürüdüktan sonra divana vardılar. Ama sofı bu kez de şaşakaldı. Çünkü divan denen bu meclis hiç de düşündüğü gibi büyük ve gözkamaştırıcı değildi.

Düşündüğünün tam karşıtıydı. Bir sessiz köşede küçük bir yapı idi. Yerlere basit kilimler serilmişti. Ak sakallı ulular bağdaş kurmuş kentin sorunlarını görüşüyorlardı. Görevliler uluları selamladıktan sonra:

"Bu dünyalı şehrimize girmiş. Acıkmış, ekmek almak için bir fırına girmiş. Fırıncıya para vermeye kalkmış. Bunun üzerine fırıncı farkına varıp bize teslim etti. Ne yapalım?" diye sordular.

Ulular; "Bunu neden buraya getirdiniz? Törelерimizi biliyorsunuz. O konakta bir odaya yerleştirin, aşevine götürün, gerekeni yapın" diye buyurdular.

Bunun üzerine görevliler sofу ile birlikte geri döndüler. Önce bir aşevine götürdüler. Karnını doyurdular. Sonra kentin konukları için yapılmış konağa götürdüler. Bir odaya yerleştirdiler:

"Burada para pul geçmez. Burası Rıza şehridir. Rızalıkla her istediğini alır, her istediğini yaparsın" diye uyardılar.

Sofу konağa yerleşti, gezip dolaştı. Rahatı yerindeydi. İstedini alıp her istediği yerde yiyip içiyordu. Hiç kimse "Ne arıyorsun?" diye sormuyordu. Bir kaç gün sonra eşyalarını topladı. Şehirden ayrılıp yola koyulmak istedi. Ama görevlileri karşısında buldu. Görevliler:

"Gidemezsin!" dediler. "Bu şehir Rıza şehridir, adı üstünde. Sen buraya rızan ile geldin. Bizde sana yiyecek verdik, yatacak yer sağladık. Bu şehirde kaldığın sürece bizden razı kaldın mı?"

Sofu; "kuşkusuz razı kaldım, sağolun!" diye karşılık verdi.

Görevliler: "Şimdi bizim de senden razı kalmamız gerek. Bu yiyip, içip yattığın günler için çalışmalısın."

Sofu; "O ki töreniz böyle çalışayım" diye kabul etti.

Görevliler sofuya yapabileceği bir iş verdiler. Konakladığı odadan alıp daha büyük bir eve yerleştirdiler. Artık o da Rıza şehrinde bir adam olmuştu. Yavaş yavaş dost, arkadaş edinme çabasına girişti. Ama her kiminle konuşmaya başlasa ilk sorulan "sen dünyalı mısın?" oluyordu. Bu şehrin insanları kavga, çekememezlik, kendini beğenmişlik gibi tüm kötülüklerden arınmışlardı. Böylece gün geçti ay geçti. Sofu şehri iyiden iyiye sever oldu. Dünyayı gezme düşüncesinden vazgeçti. Bu şehirde kalmaya karar verdi. Ama hâlâ yalnızdı. Bir gün yakın bulduğu bir arkadaşına açıldı:

"Sizin bu şehirde nasıl evlenilir, ne yapılır?" diye sordu. Arkadaşı:

"Şehrin ortasındaki bahçe var ya, işte orada her cuma günü tanışmak, dost edinmek isteyenler toplanır. Gençler gelirler. Herkes orada beğendiği anlaştığı biri ile evlenme yolunu arar. Orda tanışırlar. Anlaşırlarsa evlenirler" dedi.

Sofu cuma günü söylenen bahçeye gitti. Kocaman bahçe tıklım tıklım doluydu. Türlü giysiler içinde genç kızlar kelebek gibi dolaşıyorlardı. Genç kızlar, oğlanlar sohbet ediyorlardı. Birbirini beğenip anlaşırlar uzaklaşıyorlardı. Anlaşmayanlar ayrılıp başkasına yaklaşıyorlardı. Sofu olup bitenleri bir süre hayranlıkla izledi. Sonra kanının kaynadığı bir kıza yaklaştı. Ama o bacının ilk sorusu:

"Sen dünyalı mısın?" oldu.

Sofu aylardan beri hep bu sözü duymaktan iyiden iyiye bıkmıştı.

"Evet, dünyalıyım ne olacak?" diye karşılık verdi.

Bacı: "Davranışlarından hemen belli oluyor. Ama alınma, zararı yok. O ki beni kendine eş seçmek istiyorsun, bu konuda bende sana yardımcı olurum, davranışlarını düzeltirsin" dedi.

Bacı ile sofu anlaşmaya niyet ettiler. İşten artan boş zamanlarında buluşup konuşuyorlardı. Sofu bir keresinde bacı ile buluşmaya giderken yolun kıyısında kocaman bir nar bahçesi gördü. Bahçenin ne duvarı, ne bekçisi ne koruyucusu vardı. Hemen bahçeye daldı. Kimse görmeden bahçeden bir kaç nar kopardı. Yakalanırım korkusu ile acele davranıp ağacın birkaç dalını kırdı. Ama ne kimse geldi, ne de sordu. Sofu narları toplayıp bacı ile buluşacakları yere gitti. Henüz bacı gelmemişti. Narları bir tabağa koydu. Masanın üzerine yerleştirdi. Bacının gelmesini bekledi. Nitekim bir süre sonra bacı geldi. Ne varki narları görmesine karşın hiç ilgilenmedi. Oysa sofu bacının narları görüp ilgilenmesini, sevinmesini bekliyordu. Bacı her zamanki gibi yerine oturdu. O zaman sofu dayanamadı. Bacıya narları gösterdi.

Bacı; "bunları nerden aldın?" diye sordu.

Sofu narları nerden kopardığını söyledi.

Bunun üzerine bacı: "Beni düşündüğün için sağol. Ama o bahçenin yerini, varlığını ben de biliyorum. Canım isteseydi, gidip ben de alabilirdim. Şimdi benim canım istemiyor. Bu

narlar burada boşuna çürüyecek. Başkalarının hakkını boşuna çürütmüş olacağız. Gelirken öğrendim. Narları koparıırken bahçeye zarar vermeye bilirdin. Burda kimse senden bir şey kaçırmıyor ki... Bunca süredir Rıza şehrinde yaşıyorsun. Bu şehirde rızalıkla her şeyin serbest olduğunu bilmeliydin. Şimdi anlıyorum, sen bu şehre layık değilsin."

Bunları söyledikten sonra bacı sofuyu bırakıp gitti. Görevlilere söylemiş olacak ki, görevliler sofunun yaptıklarını divana bildirdiler. Divan sofunun durumunu tartıştı. Sonunda sofunun Rıza şehrine uyamayacağına karar verdi. Bunun üzerine görevliler dünyalı sofuyu şehirden attılar.

Yüce yaradan
Varsın
varlığından şüphem yok
Damarlarımda
Her nefes alışımda
Senin varlığıyla hemhal oluyorum

Ey varlığıyla her dem hemhal olmaya çalıştığım
Beni
Kötülüklerde şeytanı bile utandıran ham ervah kullarından
Koru

Yolumu yolsuza
işimi hal bilmeze düşürme

Başkalarının sırtından kazanılmış
Servetleriyle beylik taslayanlardan
Yalancılardan, zalimlerden, para babalarından
Zalim ve her zaman yezit zihniyetini uygulayanlardan koru

Bana Hüseyin'in
Bana erenlerinin
Bana kamil kullarının sabrını ver

Nurunu kalbimden eksiltme
Beni nefsimle yenik düşürme
Beni zalimlerden eyleme
Beni hal bilmezlerden eyleme

Kurban Bayramı İnsanlığın Kurtuluş Bayramıdır

Kurban bayramının taşıdığı mana sadece hayvan kesip et yemek değildir.

Kurban bayramı, özü itibariyle insanlığın kurtuluş bayramıdır. Kurban bayramı ile insan kurban olmaktan çıkmış insanlık olumlu anlamda bir üst aşamaya geçmiştir.

Kurban bayramının taşıdığı mesaj ilk günden günümüze kadar hayatiyetini korumaktadır. İnsanoğlu ne yazık ki günümüzde dahi kurban bayramının insanlık için taşıdığı bu mesajı yok saymaya, görmezden gelmeye devam ediyor. Kurban bayramını sadece kurban kesip et yemekle sınırlıyor. Oysa kurban bayramının mesajı bunun çok çok ötesinde bir mesajdır.

Her şeyden önce İbrahim peygamberin oğlunun kurtulması demek aslında tüm insanlığın kurtulması demektir. Sadece kurban anlamında değil, her anlamda kurtulması demektir. Örneğin savaşlara verilen kurbanların verilmemesi demektir. Açlık ve sefaletle verilen kurbanların verilmemesi demektir.

Oysa ne acıdır ki İbrahim peygamberden bu yana hayat bayramı sevinci içerisinde geçmiyor. O günden günümüze savaşlar devam ediyor. Kardeş olması gerekenler iktidar için bir birini yok etmeye devam ediyor. Herkes bir birinin hak ve hukukuna riayet edeceğine zulümler devam ediyor.

İnsanoğlu bayramı bu manalar çerçevesinde değerlendirip kutlayacağına, bayramı sadece kurban kesip et yemek ve geri kalanı da buzluklarda, buzdolaplarında saklayarak yemenin derdinde.

Ne hüzmün verici bir durum.

İnsanlığın geneli kurban bayramının taşıdığı özden habersizse ve kurban bayramını sadece et yemekle sınırlıyorsa, bizlerinde aynı hataya düşmesi gerekmiyor.

Bizler kurban bayramının insanlığın kurtuluş bayramı olduğunun bilincinde olarak bu bayramı kutlayacağız. Her şeyden önemlisi bayramın insanlara vermek istediği mesajın bilincinde olarak yaşayacağız/yaşamaya çalışacağız.

Nedir bu bilincinde olarak yaşamak?

Ne adına olursa olsun, kim yaparsa yapsın insanın kurban edilmesine karşı olmaktır. Yani savaşa karşı olmak barışı her dem ve her koşulda savunmaktır.

Zulümlere, haksızlıklara karşı olmaktır. Ezenlere, iktidar düşünlerine, iktidarı için her tür kötülüğü yapmaya çalışanlara karşı olmaktır.

Yoksulluğa karşı olmaktır. Yoksulluğa karşı olmak beraberinde yolsuzluğa, yobazlığa, yozluğa karşı olmayı da gerektiriyor.

Bütün ömrün bayram coşkusu içerisinde geçtiği, hayatın zehir olmadığı, yaşamlarımızın diğer insanların egolarına ve bitip tükenmez hırslarına kurban gitmediği mutlu sabahlara, güneşli güzel sabahlara uyanmanın özlemindediriz.

Kardeşlik sofralarının, Halil İbrahim sofralarının kurulduğu, kimsenin inancından, dilinden, ırkından, cinsiyetinden, renginden dolayı aşağılanmadığı, eşitliğin ve kardeşliğin hakim olduğu, farklılıkların zenginlik olarak görüldüğü zamanların özlemindediriz.

Kurban bayramının asıl mesajı bu değil mi?

Biliyoruz ki bu öyle kolay kolay gerçekleşecek bir istek değil. Asırlardır insanlar bunun gerçekleşmemesi için ha bire savaşlar çıkartıp düşmanlıkları derinleştiriyorlar. Ama yine asırlardır bizlerin yolu olan Alevilik yolunu süren erenlerimizde inatla ve ısrarla kardeşliği, barışı, dostluğu ve daha nice güzellikleri insanlara sunmak için çalışıyor, çaba gösteriyorlar.

Bizlerde bayramı bu bilinç ve duyarlılıkla kutlayacağız.

Özlemlerimizin gerçek olması için kurbanlarımızı bu duyarlılıkla kesip, büyüklerimizin ellerinden öpeceğiz. Ziyaretlerimizde, cemevelerimizde, dergahlarımızda canlarımızla bu anlayışla bayramlaşacağız. Çocuklarımızı bu itikat çerçevesinde eğitip onları öyle sevindireceğiz.

Kurban bayramı insanlığın kurtuluş bayramı olduğu için ve asıl amaç barış, huzur, kardeşlik, bolluk, bereket, dayanışma içerisinde bir yaşam olduğu için illa kurban kesmemiz gerekmiyor. Elbette isteyenler kurbanlarını yine kesebilirler. Ancak istemeyenlerde kansız kurban olarak herhangi bir yiyeceği o niyetle paylaşabilirler.

Kurban bayramı bizlerin en önemli bayramıdır. Bizler açısından tüm insanlığın kurtuluş bayramıdır ve bu bayram tüm insanlık için önemli hale gelip kutlanmalıdır.

Bizler bayramı bu anlayışla kutlayalım.

Tekrar edelim ki amaç et yemek olmadığından ve kurban niyetine herhangi başka bir yiyecek de paylaşılabilirdiği için illa kan akıtmanız gerekmiyor. Esas olan bayramın taşıdığı ve her çağda taşıyacağı anlamdır.

İlk önce kendimizden, ailemizden başlayarak, başka grupların ve inançların etkisinde kalmayarak bayramımızı kutlayalım ve

elimizde geldiğince bu anlayış çerçevesince kutlanması için başkalarını da duyarlı kılalım.

Bu manada kutlanan bayramınız kutlu olsun, kurbanlarınız Hak katında kabul ve makbul olsun.

Allah'ım

Şu güzellim dünyada

Çocuk seslerini eksiltme

Namerdi, haini, kötüyü, yezidi

Muzaffer eyleme

İyi olan

Samimi olan

Mert olan her dem yer yüzünde çoğalsın

Yüce Allahım

Güzel yürekli insanların sevinçleri yarım

gülüşleri eksik olmasın

Mutlulukları daim, huzurları ebedi, sevinçleri daim olsun

Yüce Yaradan

Yüreklerinde, fikirlerinde, duygularında

Kötülük, ihanet, yobazlık barındırmayan

Sevgi ve barışı esas alan

Kardeşlik ve barışı isteyenlerin

Dilde dileklerini, gönülde muratlarını ver

Onları yoklukla, sefaletle sınama

Onları kötülere, hal bilmezlere muhtaç eyleme

Günümüz Şartlarında Musahiplik

Yaşam sürekli olarak değişiyor. Üretim ilişkileri, tüketim alışkanlıkları, iletişim teknolojileri alanındaki akıl almaz yenilikler, tip alanındaki gelişmeler, inanç ve kültür farklılığı olan toplumlarla kurulan ilişkiler, aile ve ölüm gerçeğine yaklaşımdaki değişimler... ve daha yığınla birey üzerinde direkt olarak etki eden, bireyin yaşama bakışını şekillendiren olumlu olumsuz değişimler, gelişmeler...

Farkında olunsun yada olunmasın şu yer kürede yaşayan her topluluk bundan şu veya bu boyutta etkileniyor. En kapalı, bağınaz, gerici, çağın gerisinde kalmakta ısrar eden toplumlar bile dışa yansıtmasalar bile içten içe bir değişimi, gelişimi yaşıyorlar. Belki görünür hayata, toplumsal düzene yansımaları olmuyor veya sınırlı oluyor ama emin olalım ki en bağınaz topluluklar bile içten içe fokurduyor.

Ortodoks ve katı olan topluluklar bile gelişen iletişim teknolojilerinin önemli rolü sayesinde değişmeye direnmekte zorlanırken gelişmeye açık olan Alevilerin değişimden etkilenmemeleri kaçınılmazdır.

Post modern zamanlarda yaşayan Alevilerin değişimden etkilenmeleri ve bu etkilenme sonucu bazı değerleri koruma ve yaşatma noktasında sorgulayıcı olmalarını doğal karşılamak gerekiyor.

Geçerliliği ve çağımızda işlevselliği sorgulanan değerlerden biriside musahipliktir.

“Eskiden insanlar aynı köyde, aynı üretim ilişkileri içerisinde, dar bir çevrede, aynı kültür ve bilgi düzeyinde yaşıyorlardı. Bu

anlamıyla musahiplik anlaşılır ve önemli bir kurumdur. Ancak günümüzde artık işlevini yitirmiştir.”

Sorgulayıcıların getirmiş oldukları temel eleştiri noktası bu şekildedir.

Peki gerçekten musahiplik günümüzde anlam ve önemini yitirdi mi?

Toplumsal boyutunu yitirmiş olan musahiplik kurumunun inançsal manada bir anlam ve önemi yok mu?

Biz olaya biraz farklı ve geniş bakmaya çalışarak düşüncelerimizi paylaşalım.

Öncelikle samimi ve iyi niyetle yapılan, anlam verme ve öğrenme isteği ile yapılan her eleştiriye, öneriye açık olmak gerekiyor. Bu anlamıyla yukarıda özetlemeye çalıştığımız eleştiriler ilk bakışta doğru ve yapılan tespitler yerindedir. Ancak diğer yandan bu tespitlerin doğru olması musahiplik kurumunu geçersiz kılmıyor ve günümüzde değil, gelecekte de musahipliğin var olması önünde bir engel teşkil etmiyor.

Nasıl oluyor bu?

Musahipliği dar bir çerçevede ele almak ve musahipliği şekilselliğe indirgemek yanlıştır. Yine musahipliğin inançsal boyutunu, musahiplik erkanını görmezden gelerek sadece “toplumsal anlamda işlevi olan, insanların yaşamın gündelik sorunlarında ve sıkıntılarında dayanışma birlikteliği” olarak görmek de yanlıştır. Musahiplik, dünyevi sorunların, sıkıntılarının, zorlukların giderilmesi için var olan bir kurumlaşmanın çok çok ötesindedir.

Her şeyden önce musahiplik Muhammed-Ali yoluna bağlılığın gereklerindendir.

Zahiri manada yani görünür şeklinden ziyade batını manada görünmeyen şekliyle de var olan, canın cesedi terk-i diyar etmesiyle de devam edecek olan bir kardeşlik birliğidir musahiplik.

Batını anlamda her zaman olacak olan bir kardeşlik kurumu olan musahiplik şüphesiz ki zahiri anlamda da şekil ve biçime takılmadan, özü esas almak suretiyle varlığını ilk insandan son insana dek sürdürecektir olan bir kurumsallaşmadır.

Sembolik olarak ilk insan olan Adem peygamberin yaşamsal sıkıntıları gidermek gibi bir derdi olmadığına göre Cebrail ile musahipliğini, yine yerin gök ile musahipliğini bu çerçevede ele almak ve anlam vermek gerekiyor.

Zaman değişmiş, şartlar değişmiştir. Ancak insanın kardeşliğe olan ihtiyacı bitmiş midir?

İnsanın gerçek anlamda sahiplenilmeye, sahip çıkılmaya ihtiyacı bitmiş midir?

Ekonomik olarak kimse kimseye bağımlı ve muhtaç olmayabilir. Peki dostlukla örülmüş, içinde inanç, samimiyet, çıkarızsızlık, fedakarlık, özümseme, güçlendirme olan bir kardeşliğe, değil bu dünyada her alemde ihtiyaç yok mudur?

Musahiplik tamda bu değil midir?

Musahiplik sadece bazı yaşamsal sorunların giderilmesi değildir. Onunla beraber ötelere ötesinde devam edecek bir kardeşliktir.

İnsanın aynı anne ve babadan olması insanı kan yoluyla (irade dışı olarak) kardeş yapar. Ancak musahiplik insanın iradi olarak, bilinçli bir tercihle, ikrar vererek kendisine bir kardeş seçmesidir. Asıl kardeşlik bu değil midir?

Böylesi bir kardeşlik her zaman ve şart altında gerekli ve zorunlu değil midir?

Bir musahip New York'ta yaşıyor olsun, diğeri İstanbul'da. Bu aradaki mesafeler engel değil ki. Önemli olan ruhta, duyguda, düşüncede, inançta, gönül birlikteliğinde birlikte olmaktır. Bunlar içinde yan yana olmak, aynı mahallede yaşamak gerekmiyor.

Bize göre eski çağlardan ziyade asıl günümüzde musahipliğe ihtiyaç vardır. Asıl günümüz insanı kardeşliğe, samimiyete, içtenliğe, çıkarsızlığa, dostça ve pazarlıksız bir gülümsemeye, sarılmaya ihtiyaç duyuyor.

Günümüz kapitalist sistemi ve bu sistemin her şeyi rekabet temelinde oluşturmasıyla yapmacık, çıkarıcı, gayri samimi, görünen sevimliliğin ardına saklanmış olan memnuniyetsizliği ile insanlar aslında daha çok samimiyete, dostluğa, içtenliğe kardeşliğe ihtiyaç duymaktadırlar. İşte musahiplikte tam bu ihtiyaca tekabül etmektedir.

Sonuç olarak musahiplik için esas alınması gereken biçimsel kurallardan ziyade özdür. Toplumsal dayanışma, gündelik sıkıntılardan ziyade inançsal boyutudur.

İnsanı insan yapan, diğer varlıklardan ayrı ve özel kılan duygulara, düşüncelere yönelik olduğundan, salt bu dünyadaki bir kardeşlikle sınırlı olmadığından, nasıl can sonsuza dek var olarsa musahiplikte sonsuza dek var olmanın kurumudur.

Yüce Allahım
Biliyorsun yüreğimi
Gizlim saklım yok senden
Senden medet dilerim yalnız senden

Gözlerimden akan yaş değil, samimiyettir
Dilimden dökülen kelimeler değil, içtenliktir
Sana yakarışım rol değil, gerçektir
Ya İlahi senden medet

Huzurum yok, kederim çok derin
Ümidimi kesmişim herkesten
Yüce Allahım senden medet

perişanım, geleceksizim,
günüm gecem belli değil
hayallerim yarım
gülüşlerim eksik
her şeye hazırım
ya İlahi senden medet

Alevilik İnsanı Anamlı Yaşama Götüren Yoldur

Şu yer yüzünde yasayan zenci-beyaz-sarı, kadın-erkek, genç-yaşlı, Afrikalı-Avrupalı-Asyalı-Amerikalı, Budist-Katolik-Yahudi-Sünni-Şii... bütün renklerden, kıtalardan, sosyal sınıflardan, inançlardan, uluslardan, etnik kimliklerden insanların tek bir amacı vardır: anlamlı bir hayatın, mutlu yaşamın sahibi olmak.

Doğmak, dünyaya gelmek insanın iradesi dışında gerçekleşen bir fenomendir. İnsan irade dışı dünyaya geliyor, ancak bu dünyayı terk etmek için insan irade ile donatılmıştır. İnsanoğlu/kızı istediği vakit davet edilmeden geldiği dünyadan kendi iradesi ile çekip gidebilir. Kişi bu dünyadan çekip gitmek istediği vakit, hiç kimsenin onu burada zorla tutmaya gücü yetmez.

Böyle bir iradeye, seçim gücüne sahip insan genelde dünyada kalmayı ve çoğalmayı tercih ediyor (Elbette terk-i diyar edenler vardır. Ancak her şeyde olduğu burada da istisnalar kaideyi bozmaz).

İnsanoğlu iradesi dışında geldiği dünyada kendi öz iradesi, seçimi sonucu, bin bir zorluğa rağmen kalıyor/yaşıyor. Neden bin bir soruna rağmen, acılara rağmen insanoğlu büyük bir hırsla, tutkuyla, son nefesini verene kadar yaşama asılıyor/sarılıyor?

Çünkü bütün zorluklara rağmen, acılara, yenilgilere, yetmezliklere, eksiliklere rağmen yaşamak güzeldir. Güzeldiği için insanoğlu bütün zorluklara rağmen yaşamayı seçiyor. Direniyor, mücadele ediyor, yeniliyor, acı çekiyor... ancak ne olursa olsun yaşama olan tutkusundan vazgeçmiyor. Her doğan güne umutla yaklaşıyor. Bütün çelişiklere karşın

yaşamının umut demek olduğunu, anlam olduğunu, mutluluk olduğunu biliyor.

Bütün insanların -belkide tek ortak- amacı mutlu olmak, anlamlı bir yaşamın sahibi olmaktır. Bütün diğer şeyler bu ana amaca hizmet, destek niteliğindedir.

İnsan nasıl mutlu bir yaşamın, anlamına uygun bir hayatın sahibi olur?

İnsan güçlü olduğu oranda mutluluğa ve anlama ulaşır.

Nasıl ki mutluluğun ve anlamına uygun bir yaşamın standartlaşmış bir tanımı yoksa, aynı şekilde güçlü olmanın standartlaşmış bir tanımı yoktur.

Mutlu insan kimdir? Mutlu insan, anlamlı bir hayat süren insan güçlü insandır.

Güçlü insan kimdir? Veya hangi kritere göre kişi güçlüdür, güçsüzdür? İnsan nasıl güçlü bir kişilik olabilir? Güçlü olmak için neler yapmak gerekiyor? Maddi olarak belli bir düzeyi yakalamış olan her kişi güçlü insan mıdır?

Mutluluk ve anlam dolu bir hayatın sahibi olabilmek için güçlü olmak gerekiyor. Çünkü ancak güçlü olan bir kişilik yaşamdaki sorulara cevap, sorunlara çözüm getirebilir. Eğer kişi güçsüzse sorunlar altında ezilip yok olur. Bu tür ezik bir kişilik mutluluk ve anlam dolu bir yaşamdan çok çok uzak bir yaşamın sahibi bir kişiliktir.

Güçlü olmak çok çok büyük maddiyata sahip olmak değildir. Şüphesiz maddiyat ve beraberinde getirdiği bazı avantajlar önemlidir. Ancak tek başına para, mal, mülk sahibi olmak

güçlü bir kişilik, dolayısıyla mutlu bir kişilik olduğu anlamına gelmiyor.

Güçlü olmak bütünlüklü olarak güçlü olmaktır. En önemlisi hayatın anlamlı olduğunun ve zamanın çok değerli olduğunun idrakinde olarak bilinçli bir tercih yapmaktır. Bu tercih, “benim yaşamamda bir anlam var, hayat güzeldir, ben bu anlama ve güzelliğe uygun olarak yaşayacağım” tercihidir. Böylesi bir seçimi yapan kişilik şüphe yok ki anlamına uygun bir hayatın ilk adımını atmıştır.

Bu seçimi yapan kişi her şeyden önce kendisiyle, çevresiyle, doğayla, (evrenle) barışık bir şekilde yaşamayı esas almalıdır. Kavga yerine kardeşliği, bencillik yerine paylaşımı, düşmanlık yerine dostluğu, ayrımcılık yerine birlikteliği, savaş yerine barışı... esas almalıdır.

Bize göre Alevilik inancı insanı anlamlı ve mutlu bir hayata götüren yoldur. Alevilik inancı yukarıdaki satırlarda da belirtildiği gibi kişiye kendisiyle barışık olmayı ve olumsuz olan, ayrılık, kavga çıkartan bütün tutum ve davranışlardan uzak durmayı ilke olarak sunan bir inançtır.

Alevilik inancı kişiye salt çevresiyle olan ilişkilerinde kılavuzluk etmez, bununla beraber kişinin içsel derinliğine doğru yolculuğunda da kılavuzluk eder. Dolayısıyla Alevilik inancı insanı bir bütün halde güçlendiren ve insanı anlamlı bir hayata, mutlu bir hayata götüren yoldur.

Alevilik inancı insanı güçlendirir. İnsanın nasıl bütünlüklü olarak güçlü olacağının yolunu gösterir. Tarihte olduğu gibi günümüzde de (ve gelecekte de) sayısız insani nihai hedef olan anlam ve mutluluğa götürmüş bir yoldur Alevi yolu.

Gerçek manada Aleviliği benimsemiş, bu yolun doğrularını ve değerlerini içselleştirmiş, bu doğrular ve değerlerle bütünleşmiş olan herkes güçlü, dolayısıyla mutluluk dolu bir hayatın sahibi olur.

Allah'ım benim yaşadığımı kimseye yaşatma
Kimseyi yoklukla
Yenilgilerle sınama

Murat alanlar gezip dolaşır
Benim gibilerin ise sanı bilinmez
Adı anılmaz
Allah'ım beni yol bilmezlerden eyleme

Allahım beni hal bilmezlerden eyleme
Önümde dağlar olsa bile
Beni dostlardan cüda eyleme

bahtımı kara eyleme
Şeyda bülbüllerin sergerdan olduğu
Bağlarda dolaştır

Dünyanın kederi, gamı geçer
Allahım bana sabır ver
Bana umut ihsan eyle

İnsan olmak

İkilik kinini içimden atıp
 Özde ben bir insan olmaya geldim
 Taht kuralı ariflerin gönlünde
 Sözde ben bir insan olmaya geldim
 Serimi meydana koymaya geldim

Meğerse aşk imiş canın mayası
 Ona mihrap olmuş kaşın arası
 Hakkın işlediği kudret boyası
 Yüzde ben bir insan olmaya geldim

Bütün mürşitlerin tarif ettiği
 Sadıkların menziline yettiği
 Evliyanın enbiyanın gittiği
 İzde ben bir insan olmaya geldim

Ben de bir zamanlar baktım bakıldım
 Nice yıllar bir kemende takıldım
 O aşkı mecazla yandım yakıldım
 Közde ben bir insan olmaya geldim

Süregeldim aşk meyini içerek
 Her bir akı karasından seçerek
 Varlık dağlarını delip geçerek
 Düzde ben bir insan olmaya geldim

Gör ki Nimri Dede şimdi neyleyip
 Gerçek aşk her yönüyle söyleyip
 Her türlü sefaya veda eyleyip
 Sazda ben bir insan olmaya geldim

Nimri Dedenin bu sözleri Arif Sağ'ın harika yorumuyla bütünleşip insanı bir kez daha başka duygulara, düşünelere, sorgulamalara, hesaplara, aşamalara götürüyor.

İnsan olmak sıfat itibariyle, surette insan olmak değildir. Kinini içinden atıp, ikiliği aradan kaldırıp, gönüllerde taht kurarak ve bunun için gerekirse serini meydana koyarak insan olmaktır.

Aşk olmadan olmaz. Aşk mayadır. Mayasız olan yarım ve eksiktir. Gerçek aşk, Hakka ve hakikate duyulan aşktır. Diğer aşklar bu aşkın gölgeleri olarak gerçek aşka hizmet ettikleri oranda anlamlı ve değerlidir.

Aşk ile yola çıkıp gerçek manada insan olmak isteyenler her nesnede Hakkın kudret boyasını görebilirler. Bütün mürşitlerin, pirlerin, yolu sürmüş olanların tarif ettiği aslında budur. İnsan olmak ve insan olmaya davet.

Canın batin aleminden zahire aleme çıkıp bedenleşmesinin amacında budur; insan olmak.

İnsan bütün varlıkların en değerlisi, en üst aşamasıdır. Eşref-i mahluktur.

Bilinç olarak, gerçekleşmiş olarak, Nimri Dedeninde belirttiği gibi s”özde, özde, yüzde, izde, közde...” yani bir bütün olarak, tam olarak insan olmak gerekmektedir. Bedenen insan olma, sıfat itibariyle insan olmak yetmiyor. Kemaleti tamamlayıp, ham ervahlıktan çıkarak kamil insan olmak, gerçek manasıyla insan olmak gerekiyor.

Bütün çalışma, çaba, emek, zahmet öz itibariyle bunun içindir. Kini atmak, ikiliği yani kötülüğü kendinden uzak tutmak, cümle varlığa sevgi ve hürmetle yaklaşmak; özcesi kendisini

arındırıp, aklayıp, gelişimini tamamlayıp insan olmak en doğru olanıdır.

İnsan olup her yönüyle aşkı söyleyip, hatta aşkın kendisi olmak öyle kolay değildir. Pazarlıksız, korkusuz, tereddütsüz serini meydana koymak gerekiyor. Hatta serini meydana koymak bile yetmiyor. Aynı şekilde ruhunu da azap verici ateşlerde yakmaya hazır olmak gerekiyor. Öyle olunca Hallac-ı gibi, Nesimi gibi ve daha nice yol erenleri gibi her yönüyle gerçeğin kendisi, aşkın kendisi, insan olunur.

Sabır et be Remzi can
 Bu da geçer elbette
 Aşık Daimi'nin de dediği gibi
 Yusuf nasıl sabır ile Mısır'a sultan olduysa
 Eyüp peygamber nasıl sabır ettiyse
 Sende sabır eyle

Ne de olsa kışın sonu bahardır
 Ağlama be Remzi can
 Buda geçer elbette

Daimi baba bile ermezken bu sırta
 Sen kim oluyorsun da isyan ediyorsun
 Göklere erişmesinin bir anlamı yok figanının
 Ağlama Remzi can
 Sabır eyle
 Elbette sabrın sonu selamettir

Yunus Emre'yi Tefekkür Etmek

Günümüzde ne kadar sahtekar, yalancı, düzenbaz, aldatmayı ve kandırmayı meslek edinmiş siyasetçi varsa zerre kadar utanmadan geniş kitleler önünde kendi düzenleri, inanışları, eylemleri, ideolojileri ile hiç uyuşmadığı halde Yunus Emre'nin sözlerine vurgu yapıyorlar.

Mesela Yunus Emre'nin “yaratılmışı severiz yaratandan ötürü” sözü buna en iyi örnektir.

Bu hileyi ve yalanı meslek edinmiş siyaset erbabı kimseler geniş kitleler önünde masumane bir ses tonuyla bu güzel sözleri dile getirirlerken aynı zamanda bu sözlerle çelişki arz eden ve bizzat bu politikacılar tarafından uygulanan dini, mezhebi, bölgesel, etnik ayrımcılıkları sanki yapan kendileri değilmiş gibi söylerler.

Bırakalım cümle yaratılmışları yaratandan ötürü sevmeyi, bu düzenbazlar kendilerinden farklı olan her şeyi baskı altına alıp zulüm ederler.

Yunus Emre'nin sözlerini, şiirlerini başkalarını kandırmak için kullananlar sadece politikacılar değil. Politikacıların yanı sıra softalarda, din bezirganları da, yobazlarda Yunus Emre'nin şiirlerini başkalarını etkilemek ve kendilerini farklı göstermek için bol bol kullanırlar.

Bu softalar, “cennet cennet dedikleri bir kaç köşk ile bir kaç Huri, isteyene ver onu, bana seni gerek seni” diyen Yunus Emre'yi kendi bağnazlıklarına, hamlıklarını, dogmatikliklerine bakmadan çeşitli şekillerde kullanırlar.

Çok yaman bir çelişki, tezat bu durum. Ancak gerçek bu şekildedir.

Yunus Emre, ne sahtekar politikacıların anlayışına uyan bir erendir, ne de softaların itikat ve inançlarına, dünya görüşlerine uyan bir erendir.

Yunus Emre'nin eserlerine baktığımızda, Yunus Emre'nin nitelikli bir şekilde Alevilik inancını yansıttığını rahatlıkla görebiliriz. Yukarıdaki iki şiir örneği bile bu gerçeğin anlaşılmasına yeterde artar bile.

Alevilik inancını nitelikli bir şekilde, arı-duru bir lisanla anlatmış olan Yunus Emre'yi günümüz Alevileri ne kadar anlıyor ve bu anlamının ifadesini ne kadar yansıtıyorlar?

Ne yazık ki istenilen ölçüde yapabildiğimizi söylemek mümkün değil.

Oysa Yunus Emre üzerine biraz tefekkür edebilseniz, hayatını öğrenip mesela Hacı Bektaş Veli ve Tapduk Emre ile ilişkilerini anlayabilsek ve bu anlayış doğrultusunda eserlerini inceleyip üzerinde yoğunlaşsak, eminim ki çokça güzellikler elde edebiliriz. Oysa ne yazık ki bizler daha sahtekar politikacılar ve softalar kadar bile Yunus Emre'yi dile getiremiyor, ondan ve eserlerinden yeteri derecede faydalanamıyoruz.

Yunus Emre, belkide tarihin bir çok döneminden çok şu dönemde Alevilerin üzerinde yoğunlaşmaları gereken, eserlerini defalarca incelemeleri gereken bir önder, yol erenidir. Çünkü günümüzde hayatın tüm alanlarını, en çok da teolojik alanını kuşatmış olan ve kendi dar dünya görüşünden başka hiç bir doğru kabul etmeyen kaba, dogmatik bir anlayış hakim. Ve bu softalar hakimiyetlerini daha da geliştirip perçinlemek, inanç adına en küçük bir boşluk bırakmamak için her tür yol ve yöntemi deniyorlar. İşte Yunus Emre ve onunla

aynı dalga boyundaki erenlerin asırlar öncesi bu softalara vermiş oldukları cevapları güncellemek gerekiyor.

Başta Yunus Emre olmak üzere onunla aynı frekansta olan insan-ı kamillerin düşünceleri çağlar ötesinden gelip asırlar ötesine gidecek olan düşüncelerdir. Onlar gönül gözüyle görmüş, hakikatin sırrına vakıf olmuş, cümle kainatla birlik halini almış yüce şahsiyetlerdir. İnsan-ı kamillerdir.

İşte bu insan-ı kamillerin sözlerine kulak vermek, onların düşünceleri etrafında tefekkür etmek bizleri güçlendirecek ve bir çok softayı da gerçeğe yönlendirecektir.

Bir başlangıç yapmak isteyenler için Yunus Emre'nin aşağıdaki sözleri birer işaret fişeği olabilir.

“Ölümden ne korkarsın, korkma ebedi varsın.

Bir kez gönül yıktın ise bu kıldığın namaz değil yetmiş iki millet dahi elin yüzün yumaz değil.

Yaratılanı hoş gör, Yaratandan ötürü.

Zulüm ile abad olanın akıbeti berbat olur.

Hiç hata yapmayan insan, hiçbir şey yapmayan insandır. Ve hayatta en büyük hata, kendini hatasız sanmaktır.

Olsun be aldırma Yaradan yardır...Sanma ki zalimin ettiği kârdır... Mazlumun ahı indirir şâhi... Her şeyin bir vakti vardır...

Maharet güzeli görebilmektir, sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan, alem herkes bilsin ki şunu; En büyük ibadet sevebilmektir...

Biz gelmedik dava için, bizim işimiz sevda için, dostun evi gönüllerdir, gönüller yapmaya geldik.

Dünya yalan kardeşim, dünya yalan! Var mı yalan dünyada bakî kalan. Mal da yalan, mülk de yalan. Var biraz da sen oyalan.

Benlik davasını bırak, muhabbetten olma ırak. Sevgi ile dolsun yürek, hoşgörülü olmaya bak...

Ne varlığa sevinirim, ne yokluğa yerinirim. Aşkın ile avunurum ; Bana Seni gerek Seni.

Eğer bir müminin kalbin kırarsan Hakka eylediğin secde değildir.

Derdi dünya olanın, dünya kadar derdi vardır...

Cümleler doğrudur sen doğru isen, doğruluk bulunmaz sen eğri isen.

Ana rahminden geldik pazara, bir kefen aldık döndük mezara.

Çok mal haramsız, çok söz yalansız olmaz.

İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir, sen kendini bilmezsen, bu nice okumaktır.

Beni bende demen bende değilim, bir ben vardır bende benden içeri.

Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü.”

Allahım
inandığım, güvendiğim, sığındığım

Medet dilediğim Sensin
Beni yoklukla sınama
Beni kötülerin
Hal bilmezlerin
benliği şişkinlerin eline bırakma

Bana bir kapı aç, bir yol göster
Beni salih kullarından eyle

Beni, ailemi
Cümle Ehlibeyt muhiplerini
Ali yoldaşlarını
Kötülerden, hainlerden, yezitlerden koru
Onlara güzel
Anlam ve mutluluk dolu bir yaşam nasip eyle

Hizmet Edelim Gerçeğe

*Hizmet edelim gerçeğe
Ol Şah-ı Merdan'a karşı
Varalım ulu divana
Muhammed servere karşı*

Gerçekler yakıcıdır.

Her insan gerçeklerin yakıcılığına dayanamaz.

İnsanoğlu gerçeklerin ve gerçekliğin yakıcılığına dayanamadığı için bunca yanlışlıklar meydana gelmeye devam ediyor.

Gerçeklerin yakıcılığında yanıp arınanlar ancak hakikat sırtına erer ve böylece varlık bilincine ulaşmış olurlar.

Gerçeği bulmuş, gerçeği kendi yaşamıyla ortaya koymuş, her adım atışı gerçek olan yol sürenlerle karşılaştığında, Adem soyunun ilk yaptığı şey; gördüğü, yaşadığı gerçeği mümkün oldukça yok saymak, çarpıtmak, inkar etmek ve daha başka yol ve yöntemlerle kendisinden uzaklaştırmaktır. Çünkü zordur gerçeğin ateşinde yanıp arınmak. Zordur gerçeğin ateşiyle öz benliğe kavuşmak, varolmak.

Hizmet edelim gerçeğe.

Gerçeğe hizmet ettikçe Şah-ı Merdan'a ulaşmış olacağız. O Şah ki ilmin/ilim şehrinin kapısı değil mi?

Hizmet edelim gerçeğe.

Hizmet ettikçe gerçeğe ulu divana varmış olacağız. İlim şehrinin kapısına varmış ve o şehir serverinin mihmanı olacağız.

Hizmetimiz artıkça, gerçeğe olan tutkumuz, gerçeğe ulaşma azmimiz oldukça mihmandarlıktan çıkıp o şehrin, (Rıza Şehri'nin) onurlu bir üyesi olacağız.

Rızalığın hakim olduğu, bildiğimiz ve bilmediğimiz cümle kötülüklerin zerre kadar dahi olsa yer bulmadığı, her türlü kinin, kibrin, kalleşliğin, düşmanlığın, fesadın, yalanın, hilenin olmadığı bu şehirde ebediyete kadar yaşayacağız.

Her dem ve her zerresinden güzelliklerin, iyiliklerin, Hakkın ve hakkaniyetin hakim olduğu, korkunun ve yenilgilerin, açlığın ve ölümlerin olmadığı, yaşamanın ve yaşatmanın akla gelecek ve gelmeyecek şekilde mükemmelleştiği bu şehirde sonsuza dek yaşayacağız.

Gerçekler bizi buna götürüyor.

Bizi bu yaşamın olduğu Rıza şehrine götüren gerçeklerin demine bir kez daha Hü.

Allahım bu can bedende oldukça
Beni nefsimе mahkum eyleme
Yaramaz, kötü işler yapanlardan
Şeytanın izinden gidenlerden eyleme

Beni Ali yolunu doğru sürenlerden eyle

Beni Hak ve hakikati bilenlerden eyle

Evvel ahir Sen Sensin, bunu bilirim
Samimiyetimi, yüreğimi bilen Sensin
Şah-ı Merdan'a talip, Ehlibeyte muhip
Seni bilen ve hakim kılmak isteyenlerden eyle

Beni Senin rızan üzeri yaşayanlardan eyle
Beni Haktan cüda olanlardan eyleme

Annenin ve Anneliğin Kutsallığı/Modern Zamanlarda Annelik

Herhalde dünyadaki en güzel duygulardan birisi anneliktir. Hem anne için hem evlat için. Çift taraflı çok yoğun ve güçlü bir duygudur. Bazı kimselere göre yer yüzünde mevcut olan duyguların en yücesidir ve başka hiç bir duyguyla kıyaslanmayacak kadar anlatılmaz şekilde içtenlikli yaşanan bir duygudur.

Erkeklerin belkide hiç bir zaman anlayamayacakları ve yaşamayacakları duyguların en içteni, çıkarsızı, en özüdür annelik.

Böylesi olağanüstü boyutta yaşanan bir duygu bile yeri geliyor zamana yeniliyor ve bu duygudan azade bir şekilde (insanı yücelten, insan olduğunu hatırlatan bu duygu hiçe sayılarak) annelik dahi yeniden tanımlanmaya çalışılıyor.

Son 50 yılda, değişen ve gelişen üretim ilişkileri, yaşam standartlarının farklılaşması, şehirleşme, boşanma oranlarının yükselmesi, yalnız yaşama tercihi ve daha başka faktörler kadınların aileye, çocuklara bakış açısını değiştirdi.

Çocuk demek sevginin yanı sıra bakım, sorumluluk, emek, kendi bireysel zevklerinden feragat... demektir. Böyle olunca da çağımızın modern insanın çocuklara ve aileye bakışı ister istemez farklı bir noktaya taşınıyor. Yani çocuksuz, ailesiz, kendisine odaklanmış, kendi rahatını esas alan, kimsenin sorumluluğunu taşımak istemeyen bir nokta.

Kimsenin yaşam tarzını, hayatı algılayışını, bireysel tercihlerini yermek, bunlardan dolayı mahkum etmek bizlerin olmadığı gibi, kimseninde hakkı değildir. Başkasına zarar vermediği

müddetçe herkes istediği hayatı yaşamakta serbesttir. Ancak bu tür bir tercihe saygılı olmakla beraber, kendi düşüncelerimizi ve doğru bulduklarımızı anlatmak da hakkımızdır.

Bize göre kutsal olan annelik duygusunu her kadın yaşmalıdır. Geçerli ve önemli bir sebebi, sağlık gerekçesi yoksa, kimsenin kendisini başka boyutlara taşıyan, yaşama bakışını değiştiren, olay ve olguları kişinin gözünde yeniden şekillendiren bu duygudan kendisini mahrum etmemesi gerekiyor.

Soyun sürmesi bir yana, bir canlıya hayat vermek; böyle bir güç acaba ne ile kıyaslanır? Bu yaratma gücü kime özgüdür? Bu bile başlı başına çocuğa bakış açısını olumlu anlamda değiştirebilmelidir. Çünkü annelik bu anlamıyla yani yaratıcı olmasıyla çok yüceler yücesi bir mertebedir ve cennet annelerin ayakları altındadır sözü de bu noktada önemli, doğru, yerinde bir referanstır.

Gelişmiş, eğitilmiş, şehirli, modern hayatı yaşayan, ekonomik bağımsızlığı olan, donanımı tam olan kadınların çocuk fikrinden uzak durmaları, bunu kariyer ve mesleki başarı önünde engel olarak görmeleri gerçekçi ve doğru bir argüment, gerekçe değildir. Kadın hem mesleki anlamda ilerleyebilir, hem de çocuk sahibi olabilir.

Hatta Avrupada çokça örneğini yaşadığımız, gördüğümüz gibi çocuk ve aile meslek hayatında başarı için önemli bir dayanaktır. Düzenli, oturmuş bir aile hayatının mesleki anlamda hiç bir dezavantajı olmadığı gibi aksine başarıda etkisi büyüktür.

Belki eskiden kır yaşamında olduğu gibi çok çocuk yapmak tartışılabilir. Yine geçici ilişkiler veya sağlam temeli olmayan

evliliklerde çocuklar söz konusu olmayabilir. Ancak sonuç itibariyle annelik duygusunun yaşanmasını doğru buluyoruz.

İnancımız, insana bakışımız, doğaya bakışımız bunun böyle olduğu yönündedir. Erenlerimizin mecazi anlamda söyledikleri gibi, “çocuk olmayan eve şeytan girer” sözü, çocuk seslerinin yer yüzünde asla eksik olmaması gerektiğini doğruluyor.

Bu yukarıda söylediklerimiz, belli bir ekonomik ve bilinç boyutunda olanlar içindir. Olayın bir de genel tarafı var. Yani çocuk yapan ancak yaptığı çocuklar sonucu anne olmanın kutsallığının ve sorumluluğunun bilincinde olmayanlar var.

Bunların sayıları küçümsenmeyecek kadar çoktur. Bu kesimde olanların üzerinde önemle durmak ve çeşitli faaliyet ve çalışmalarla bu kesimleri aydınlatmak gerekiyor. Geleceğin Alevi inançlı insanlarını yetiştiren bu annelerdir. Bu annelerin donanımlı olması, kendi gerçekliğinin farkında olması ve yine kendilerini eğitip dönüştürmeleri, geliştirmeleri tüm toplumumuz için ve toplumun şahsında tüm insanlık için önemlidir.

Anne olmak, beraberinde çok büyük ve önemli sorumluluklarda getiriyor.

Yeri geldiğinde anne evladı için gözünü kırpmadan canını dahi verebilmektedir. Böylesi bir fedakarlık yapan annenin evladını her şeyden ve herkesten çok sevmesi, onu koruması, üstüne titremesi çocuğun gelişimini her zaman için özlenen boyuta getirmiyor. Bütün sevgi, ilgi, fedakarlığa rağmen çoğu kez çocuk ailede alması gerekenleri almıyor. Bunun neticesinde çocuk gelişimini eksik şekilde tamamlıyor/tamamlayamıyor.

Bunun olmaması için annenin sevgi, ilgi, fedakarlığın yanı sıra eğitim ve bilinç ile çocuğuna yaklaşması, onu yönlendirmesi, çocuğun sorularına asgari düzeyde cevap bulabilmesi, yine sorunlarına çözüm getirmesi gerekmektedir.

Çocuklar söylenenden çok yapılanları dikkate alırlar. Mesela eğer anne çocuğuna sigaranın zararlarını anlatıp kendisi sigara içiyorsa, çocuk bu söylenenleri ciddiye almaz. Yapılan ciddiye aldığından, anne rol model olduğundan (elbette baba da veya başkaları da rol modeldir. Ancak bizlerin toplum gerçekliğinde annenin ağırlığı, etkileyiciliği, çocuk üzerindeki dominantlığı tartışılmaz) ona göre bir davranışın, bir üslubun sahibi olmak gerekiyor.

Kendimizin uygulamadığı şeyleri çocuğumuzun yapmasını istemek sonuçsuz bir istemdir.

Kısaca şunu anlatmak istiyoruz: anne, anne olduğunu, değerli, kutsal olduğunu, çocuğu şekillendiren en önemli kişi olduğunun bilincinde olarak davranmalı, hareket etmeli ve buna göre bir bilinç düzeyine ulaşmayı istemelidir. Kendisini eğitmeyi, geliştirmeyi esas alıp basit, geri, tutarsız ne varsa kenara atmalıdır.

Bu noktada anne olmak, kadın olmanın, insan, kamil insan, irfan sahibi insan olmanın en önemli sürecidir. İnsan nasıl ki hayatın tümünde her zaman bunu isteyip arzuluyorsa ve buna ulaşmak için çabalıyorsa, annelik ile de bu istemini taçlandırmalıdır.

Anneliğin yaşattığı yoğun ve tarif edilmez duyguların, getirmiş olduğu sorumluluğun kemalet yolunda ilerletici bir işlevi vardır.

Bizlerin bir çok kadın ereni vardır ve bu erenlerimiz öyle münzevi hayatlar yaşamamışlardır. Aile ve çocuklar hayatlarında hep olmuştur.

Kadınlarımıza uygun olan, anneliğin bilincinde olarak sağlıklı çocuklar yetiştirmek, cennet atmosferinin hakim olduğu huzur dolu aileler geliştirmektir.

Bunu yapacak öz kadınlarımızda var.

Öyle imkansız ve zor bir şey değil bu. Eğitim, bilinç, ikrar ile elde edilecek şeylerdir ve zaten sayısız böyle ailelerimizde vardır.

Dileğimiz, isteğimiz, temennimiz böyle ailelerimizin, çocuklarımızın çoğalması ve bunların toplumumuzda çoğunluk hale gelmesidir.

Allahım yüreğimi sana açtım
Gizlim saklım yok
Beni sen anlarsın
Tüm çıplaklığım huzurundayım
Ben doğru yaşayanlardan eyle

Bu gözyaşlarım samimiyetimin göstergesi
Bu haykırışım kendimi var etme isteğimin ifadesi
Yüce Yaradan beni arınmışlardan
Kendi var edip seni bilenlerden eyle

Evlât Sahibi Olmanın Onuru ve Sorumluluğu

Her ne konuda olursa olsun söylediklerimizin hayatta karşılığı olmalı. Onun dışında, söylemlerimiz ne kadar cafcacflı ve tumturaklı olursa olsun eğer hayatta karşılığı yoksa, bir anlam ifade etmez, kıymeti harbiyesi yoktur.

Söylediklerimiz, önerdiklerimiz hayatın içinde ve bizzat yaşayarak, gözlemleyerek, doğruluğuna inandığımız ve uyguladığımız gerçeklerimizdir.

Bu noktada aile ve çocuklar üzerine söylediklerimiz, bizler açısından test edilmiş ve doğruluğu ortaya konmuş gerçeklerdir. Bu manada söylediklerimizin hayatta karşılığı var.

Bunlardan yola çıkarak tekrar şunları belirtip konumuza dönebiliriz:

Zamanın her an değişmekte olduğunu, değişenin sadece zaman değil, aynı zamanda insanda olduğunun farkındayız. Değişen insan her manada değişiyor, gelişıyor. Bir çok konuda algısı, uygulaması ve inancı değişiyor.

Bu değişimlerden en önemlisi de aile ve çocuklara yönelik algı ve uygulamadır. Özellikle modern toplumlarda, refahın gelişmiş olduğu, sanayinin zirve yapmış olduğu, belli bir demokratik kültür ortamının, toplum yapısının var olduğu toplumlarda daha yaygın olmakla beraber değişmekte ve gelişmekte olan ülkelerde de bu algı ve uygulamalar var. Yani aile ve çocuk fikrine bundan önceki on yıllarda ki önem atfedilmiyor ve bundan önceki aile anlayışı, yapısı çoğunlukla değişmiş durumdadır.

Değişim ve gelişim kaçınılmaz olduğundan Alevilerde elbette ki bu durumdan etkileniyorlar. Nasıl ki genel olarak insanlığın aileye ve çocuklara yaklaşımı değişmişse, mesela aile olmak/kurmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak günümüz şartlarında eskiye oranla yaşamsal önemde değilse, Alevi inancılı gençlerde bu durumdan bağımsız değillerdir.

Bundan önceki on yıllara oranla günümüzde aile kurmak, çocuk sahibi olmak esaslı ve önemli bir konu değilse, insanlar yalnız ve ailesiz, çocuksuz bir yaşamı tercih ediyorlarsa; elbette ki böyle bir yaşamada saygılı olacağız. Ancak bizlerin düşüncesi, önerisi ailenin önemli ve kutsal olduğu, aile kurumu ile beraber çocuk sahibi olmanında değerli ve yaşama anlam katan bir gerçeklik olduğu yönündedir.

Bizlere göre yaşam ne kadar gelişirse gelişsin, ne kadar değişirse değişsin bazı şeyler var ki onlar değişmez, değişmemeli. Değişmesi bize göre doğallığa aykırıdır.

Bu değişmezlerden biriside aile ve en önemlisi de çocuktur. Eğer ciddi bir sağlık veya başka herhangi irade dışı bir engel yoksa, her insan mutlaka bu kutsal duyguyu yaşmalıdır.

Evet, çocuk sahibi olmak, anne-baba olmak belkide insanın yaşadığı ve yaşayacağı en yoğunluklu duygudur. Hiç bir duyguyla kıyaslanmayacak şekilde dolu dolu yaşanan bir duygudur. Tarife sığmaz ve ancak yaşayanların bilebileceği bir duygudur.

İnsanın yaşama, doğaya, Yaratıcıya, inanca, kendisine bakış açısını, algılamasını değiştirip dönüştüren, insanı olumlu anlamda bütünlüklü olarak değiştirip geliştiren bir duygudur.

“Hayatımı yaşıyorum/yaşayacağım, bu çirkin dünyaya çocuk getirip de ne yapacağım, sorumluluk taşımak istemiyorum, çocuk sahibi olanlar sanki çok iyi bir mertebeler...” gibi ve daha benzer gerekçelerle çocuk sahibi olmak istemeyenler kendilerince haklı olabilirler. Böyle bir anlayışa saygı göstermek gerekir. Fakat çocuk sahibi olmak hayatını yaşamamak anlamına gelmiyor. Hatta çocuk yaşamı daha da güzelleştiriyor. Elbette çocuk sahibi olup gereklerini yerine getiremeyenler, sorumsuzluk yapanlar çokça mevcutlar. Fakat çocuk sahibi olup gereken sorumluluğu yerine getirenlerde çok. Yani bilinçli bir şekilde eğer çocuk sahibi olunursa, en doğrusu olur. Yine dünyaya gelen her çocuk doğru bir eğitimle dünyayı neden daha yaşanılır kılsın ve neden böylesi çocuklara vesile olunmasın.

Yaşamımıza anlam katan, dünyayı güzelleştiren evlatlara sahip olmak onurların en büyüğü değil midir?

Bu noktada çocuk sahibi olmak öyle plansız olmamalı. Belli bir plan ve bilinçle çocuk yapılmalı. Demin de dediğimiz gibi çocuk sahibi olmak yaşamı tümünden değiştiriyor ve ağır bir sorumluluğu var. Netice itibarıyla inançsal olarak olaya bakarsak, yokluk aleminden varlık alemine bir canın gelmesine sebep oluyorsunuz. Elbette ki böylesi büyük bir olayın (hatta mucizenin) sorumluluğu da çok ağır olur.

Aile anlayışı elbette ki bundan 50 yıl önceki gibi olamaz. Yani geniş ve büyük aile, anne-baba-evlat dışında da yakınların aile sayıldığı büyük aile olunmaz. Bazı uygulamalar kaçınılmaz olarak değişecek, tanımlar yeniden ele alınacak ve uygulamalarda bunlara paralel olarak gelişecek. Bütün bunlara itirazımız yok. İtirazımız tümünden aile ve evlat sahibi olmaya

karşıtlıktır. Bazı kimselerin kendilerinin yaşadıkları kötü hatıraları genele yaymalarıdır ve bu acı hatıralardan yola çıkarak çocuklara, aileye tümünden karşıtlığıdır.

Çok şükür çocuk sahibi olmuş ve o yüce duyguyu tüm yoğunluğu ile yaşamış biri olarak gönül rahatlığıyla diyebilirim ki çocuğunuzun bir gülümsemesi, size bakışı bütün yorgunluğunuzu alıyor ve çektiğiniz zahmetler, verdiğiniz emeklere o bakış, o Tanrısal kokuya emin olun ki değişiyor.

Sonuç itibarıyla zaman ne kadar değişirse değişsin, insan ne kadar gelişirse gelişsin aile kurmak ve evlat sahibi olmak, birlikte güzellikleri paylaşmak ve yine birlikte zorluklara göğüs germek insan için en doğrusudur.

Yüce Yaradan;
Hal bilmezlerin
Cehaletlerini marifet sayanların
Maddiyatlarıyla caka satanların
Yalan ve ihtiraslarıyla nice yürekleri yakanların
haksızlıkları ile mazlumların gönlünü yaralayanların
yollarını Ali sevdalılarının, Ehlibeyt muhiplerinin yollarından
uzak eyle.

Güzelliklerin Toplamı

Adın geçtiğinde en kasvetli, kederli, yenilgili, hayal kırıklıklarıyla dolu yürekler bile şaha kalkıp umutlanır.

Sen güzelliklerin bütünü, toplamısın.

Cümle güzellikler sende temsilini bulmuştur.

Hakkın nuru, hakikatin aşkı senin şahsında cihana yansımıştır.

Sen Ali'sin. Bu isim boşuna sana alemlerin padişahı tarafından verilmedi. İsmi gibi yüce, azametli, ulusun.

Samimiyet, dostluk, hakkaniyet, mertlik, insanlık, adam gibi adamlık senin şahsında yeniden tanımlanmıştır.

İlim irfan, kemalet, siyaset, savaş, varoluşun anlamı, alemlerin gizemi, canın ölmezliği seninle yerli yerine oturmuştur.

İşte bu yüzdendir asırlardır nerede bir yaralı yürek varsa, nerede sevgiyi susamış gönüller varsa, nerede kalpleri sevgi ve dostlukla çarpan varsa; tozlu yollardan, aşılmaz dağlardan, sarp kayalardan, ateşin ve kötülüklerin çemberinden çıkıp sana geliyorlar.

Çünkü sen arınmış olan ve arınmaya davetsin. Arınanlar, arınıp kendi özünü bulanlar sana ulaşip seninle bütünleşiyorlar. Bütünleştikleri için ölümler, zulümler, yezitlikler bir anlam ifade etmiyor. Ölümü gülerek kucaklayıp ölümsüzlüğe uğurlanıyorlar.

Kötülükler, kirlilik, sahtekarlık, ihanet ve kahpelik, uçkağıtıcılık ve haksızlık senin ve senin yolunda gidenlerin ilgisi dışında olup yeryüzünde silinmesi gerekenlerdir.

Sen, tarihin her döneminde -günümüzde ve gelecekte-, daima dara düşenlerin, yoksunlukta kalanların, acılara ve ihanetlere göğüs gerenlerin, zulüm görüp haksızlığa uğrayanların, Hak inancına ve hakikat yoluna sadık kalıp yürümek isteyenlerin, insanca yaşamak isteyenlerin, mertliği ve hakkaniyeti yaşam biçimi haline getirenlerin ve daha nice nice güzellikleri yaşamak ve yaşatmak isteyenlerin idolusun, önderisin, rehberisin, yol gösterenisin, Ali'sisin.

Üçkağıtçılığı ve sahtekarlığı marifet bilenler, yalan ve dolandırıcılığı yetenek sananlar, hile ve düzenbazlığı meslek edinenlerin seninle ve seni sevenlerle işleri olmaz. Olmadığı gibi onlar her zaman senin ve seni sevenlerin karşıtı, düşmandırlar. Senin şahsında temsil olan bütün güzelliklerin düşmandırlar.

Ya Ali, can Ali, dertlere derman Ali, dara düşenlerin imdadına yetişen Ali: senin yolunda gitmek, seni bilenlerden olmak, bilip de sevenlerinden olmak bu satırları dile getirenin en büyük mutluluğu, huzur kaynağı, yaşam sebebidir.

Bu beden nefes alıp verdikçe, bu can bedeni terk etmedikçe her zaman senle, senin yolunda olacaktır.

Lanet olsun

Yobaza, zalime, yalancıya, düzenbaza

Sedhezaran lanet olsun

Yezit zihniyetli, Mervan düşünceli, hınzır davranışlılara

Yüz bin kez lanet olsun

Sömürücüye, hilebaza, kalleşe, ihanetçiye

Lanet olsun

Samimiyeti, içtenliği, dayanışmayı, insanlığı kullananlara

Benlikleri ve çıkarları için her türlü kötülüğü yapanlara

Dostlukları, kardeşliği menfaate değiştirenlere

haksızlığı, zalimliği, egoistliği yaşam biçimi haline getirenlere

Lanet olsun

Lanet olsun

Lanet olsun

Mazlum Hüseyin

İmam Hüseyin'i anlamak, tanımak, sevmek, mazlumluluğuna gözyaşı dökmek, direncine ve ideallerine olan bağlılığına hayran kalmak, son nefesine değin Hakkı ve hakkaniyeti sarsılmaz bir şekilde savunuşunun takipçisi olmaya çalışmak...

Hak için kendini kurbân eyleyen
Şah-ı Merdan oğlu İmam Hüseyin
Cümle erenlere fermân eyleyen
Erenler serdârı İmam Hüseyin

İmam Hüseyin mazlumdur. Aynı zamanda tüm mazlumların temsilcisi, savunucusudur. Göbekleri haramla dolmuş olan, beyinleri yalana ve üçkağıtçılığa programlanmış olan, nefesleri kin ve kibir ile heba olanların karşısında olandır İmam Hüseyin

İmam Hüseyin, mazlumluluğunu yaşamıyla ortaya koymuş, kendi şahsında bütün mazlumların nasıl bir tavır almaları gerektiğini her çağın mazlumlarına göstermiştir.

Hırsı, kıskançlığı, iktidarı, kibiri, harami, haksızlığı, bencilliği... esas alanlar İmam Hüseyin'i sevmez, ona gözyaşı dökmeyi onları zerre kadar dahi anlamaya çalışmazlar. Zaten bunu yapsalar mideleri helal kazançla kazanılmış rızklarla doyurulur, nefeslerini güzel sözler söyleyerek verirler, duygularında ve düşüncelerinde insanın yaşamına anlam katacak olan değerler barındırırlar.

Bâtının sultânı müminler şâhı
Gaib aleminin şems ile mâhı
Şah Hüseyin'im deyü ederler âhı
Mâtem ile zârı İmam Hüseyin

Zamanın değişmiş olması, teknolojik ve bilimsel gelişmelerin akıl almaz derecede ilerlemiş olmaları aslında insan soyunun özündeki bazı yanlışları ortadan kaldırmıyor.

O gün Kerbela'da İmam Hüseyin'in karşısına çıkıp onu ve ailesini yok edenlerin düşünce ve idrak yapıları ne ise, günümüzde de çokça kişi aynı durumdadır. O gün İmam Hüseyin'in şahadetini öğrenip saçlarını başlarını yolanların duygu ve zihin yapıları ne ise, günümüzde de İmam Hüseyin'i ağıtlarla, mersiyelerle Muharrem ayında ananların durumu aynıdır.

Pir Sultan'ım eydür tutar demânın
Dostunun dostuyuz biz hânedânın
Du çesmi değil mi Şah-ı Merdânın
Erenler hünkârı İmam Hüseyin

İmam Hüseyin'e gözyaşı dökmek, onun için ağıtlar ver mersiyeler okumak cümle mazlumların, haksızlığa uğramışların, zalimlerin rüzgarlarından dalları kırılmış olan cümle varlıklara gözyaşı dökmektir.

İmam Hüseyin, Hakkın ve hakkaniyetin temsilcisidir. Ona ağlamak bütün mazlum ve mahzunlara ağlamaktır. İmam Hüseyin'e ağlamak, zalim ve kötü olan lanetlemek, haklı ve mazlumu yüceltmektir. Ne mutlu mazlumların safında yer alıp zalimi lanetleyenlere.

Allahım biliyorsun yüreğimi
Senden gizlim yok
Saklım hiç

Aç kaldım alçalmadım
Namerde el açıp aman dilemedim
yalnızlığında
çaresizliğimde sana sığındım
Tanrı diye paraya tapanlardan olmadım
Seni derman bildim dertlere
Sabır ettim

Allahım
Şeytana pabucunu ters giydirenlerden
Sen diye paraya tapanlardan
çarptıkları üç kuruşla kendisini Senin yerine koyanlardan
Hiç bir değer tanımayan
Duygu yoksunu düşkünlerden beni uzak eyle
Yolumu onlardan arındır

Allahım sana binlerce şükür olsun
Olsun ki bu cana beden verdin
Bu canın yaşamı, dünyayı görmesini
anlamasını sağladın

Sana binlerce şükür olsun ki
Bu canın Ehlibeyt değerleri üzeri
Ali yolu üzeri yaşama gözlerini açmasını sağladın

Yüce yaradan
Bu can bedende kaldığı müddetçe namerde muhtaç eyleme

Onu yoklukla ve eziyetlet sına
Bu can bu beden nefes aldığı sürece
Hz. Ali yolunu sürenlerden eyle

Allahım beni kötülerin diline düşürme
Beni hal bilmezlerin
Para babalarının eline düşürme
Yolumu çakalların yoluna denk getirme

Hiç bir değer ve doğru tanımayan
Her şeylerini maddiyata göre ayarlayanların
Haksızlık ve zalimliği onaylayanların
Kul hakkı yiyenlerin insafına terk etme beni

Allahım beni Hakki bilenlerden eyle
Beni doğru olanlardan eyle
Beni mazlumlardan yana eyle
Beni haklılardan yana eyle

Allahım
Yüreğimi biliyorsun
gözyaşlarım samimiyetimin ifadesidir

Sana teslim olmuşum
Hatalarımla
yanlışlarımla
Günahlarımla

Beni arındır
Beni gerçeğine yönelt
Beni yolunu doğru sürenlerden eyle

Allahım
Sana teslim olmuşum
Beni varlığından cüda eyleme
Beni halden bilmezlere duçar eyleme

Yüreğime korku salmış olan
bakışlarıma ürkekliği koymuş olan
Ellerime çaresizliği vermiş olan
Şeytan yüzlü azgın sözlülerin
Diyarında bırakma

Beni Rıza Şehrinin sakinlerinden eyle
Nur yüzlü güzel sözlü erenlerin
İhanet gıybet nedir bilmeyen kamillerin
Dostluk ve sevgiyi
Yaşam biçimi haline getiren aşık-ı sadıkların
Dostlarından eyle